

Thảo Nhi

Mưa bóng mây

Phần 1

Suốt cả buổi sáng, ông Phan đi ra đi vào làm cho cả vợ lẫn con ông đều mệt theo. Thế là buổi sáng chủ nhật trôi qua vô nghĩa. Buồn chán, tẻ nhạt.

Chiều.

Ông Phan lại chấp tay phía sau đi ra đi vào, thở ngắn thở dài trong tâm trạng chán nản. Đoạn, ông gọi con trai:

- Khải Bình, lên ba bảo!

Khải Bình đang cắm cúi bên chiếc máy vi tính để viết chương trình quản lý cho công ty FPT xuất khẩu ra nước ngoài. Anh vội đứng lên đi về phía ông Phan.

- Ba gọi con?

- Ừ. Lên đây ba có chuyện muốn nói với con.

Khải Bình theo ba lên phòng khách. Ông Phan chỉ chiếc ghế đối diện:

- Con ngồi đi.

- Dạ.

Ông Phan rít một hơi thuốc, nhả khói lên trần nhà. Lặng im hồi lâu, ông lên tiếng:

- Khải Bình! Con cảm thấy cuộc sống hiện tại như thế nào?

Khải Bình giương mắt nhìn cha. Anh thấp giọng:

- Con chưa hiểu ý ba lắm. Ba có thể nói rõ hơn được không, thưa ba?

- Thì ba muốn hỏi xem con có hài lòng với cuộc sống hiện tại như thế này không?

Khải Bình mỉm cười:

- Con rất hài lòng, ba ạ.

Ông Phan nổi quạu:

- Thế này mà hài lòng à? Ba thật không hiểu nổi con nữa. Là một nam nhi đại trượng phu, lẽ ra con phải cố gắng vươn lên để đạt đến một đỉnh điểm cao nhất chứ?

- Nhưng gia đình mình không thiếu thốn. Ba mẹ, các con sống với nhau thật yên vui, hạnh phúc, lúc nào cũng chan hòa tình thương. Mấy ai được như vậy? Con không tham vọng gì hơn nữa.

- Ngày xưa, gia đình ta không thua kém một ai, các con muốn gì có nấy. Còn bây giờ? Con thử nghĩ xem, con Hải Hà cần một cái áo dạ hội sang trọng để không thua sút bạn bè cũng không có. Mẹ con muốn đi một chuyến du lịch Singapore cũng phải chịu thua. Sống như thế này, ba ngao ngán lắm. Vậy mà con chịu được ư?

Khải Bình nhìn cha im lặng. Anh không muốn tranh luận với ông nhiều về vấn đề này. Ba anh đã từng là một đại gia giàu có, nổi tiếng vào loại nhất nhì ở Sài Gòn. Nhưng từ khi bị phá sản, ông trắng tay, con người ông cũng đổi khác từ đó. Ít nói, ít cười và luôn luôn nổi quạu vì những chuyện không đâu. Gia đình anh giờ đây chỉ sống dựa vào đồng lương của anh. Tuy lương anh cao thật, nhưng phải lo toàn bộ chi phí trong gia đình, nên chẳng còn dư dả bao nhiêu.

Em gái anh là Hải Hà, mới tốt nghiệp trung học xong, không thi đại học mà đang tập tành làm ca sĩ, bước vào lĩnh vực ca hát dưới sự giúp đỡ của một nhạc sĩ nổi tiếng. Trước mắt, Hải Hà đã tự lo được cho bản thân mình trong những tháng gần đây. Vì vậy anh tin rằng anh sẽ dư ra chút đỉnh, tích góp lại để tặng cho mẹ anh một chuyến du lịch Singapore nếu mẹ anh muốn.

Ba anh quen cảnh sống trong nhung lụa, sang giàu và quen sai khiến người khác, nên giờ trắng tay, bạn bè không còn. Quyền uy đã mất, ông cảm thấy hụt hẫng và chưa thể quen được với cuộc sống khá chật vật này.

Bỗng dưng ông Phan nhìn Khải Bình, nghiêm giọng:

- Khải Bình! Ba muốn thay đổi ngay lập tức cảnh sống này.

Khải Bình nhìn cha:

- Ba! Ba định làm gì?

- Làm gì à? Lấy lại những gì đã mất. -- Ông nghiêng răng, gần từng tiếng.

Khải Bình khó hiểu:

- Ba à! Ba giờ đã lớn tuổi, cần an dưỡng nghỉ ngơi. Con sẽ cố gắng làm thêm giờ, kiếm thêm thu nhập để lo cho ba mẹ đầy đủ hơn. Ba định làm gì nữa?

- Ông Trần đã cướp lấy tài sản trên tay ba, ba không thể không lấy lại. Nhất định ba sẽ có cách lấy lại số tài sản đó, chỉ cần con giúp ba.

Khải Bình lo lắng nhìn cha. Anh lên tiếng:

- Ba và ông Trần là những đại gia làm ăn kinh doanh với những đối tác nước ngoài. Thương trường là chiến trường mà ba. Ai mạnh người đó thắng. Họ cạnh tranh với ba một cách lành mạnh kia mà. Ba không thể cho họ là ăn cướp được. Con phản đối điều này.

- Ai bảo con, ông Trần cạnh tranh lành mạnh?

- ...

- Ông ta phá giá thị trường, bêu xấu công ty ba, và còn những hành động bỉ ổi khác nữa.

- Bêu xấu hay những hành động bỉ ổi khác, con không biết. Nhưng nếu uy tín của công ty ba cao dày thì những điều đó cũng vô ích mà thôi. Còn vấn đề phá giá thị trường, đó cũng là một trong những chiến thuật kinh doanh của họ, nếu họ cảm thấy rằng vấn đề tài chính của họ mạnh.

Ông Phan khó chịu nhìn con:

- Con bệnh vực cho ông ta như thể chính ông ta là cha đẻ của con vậy.

- Ba à! Con chỉ khách quan để phân tích vấn đề cho ba xem xét. Con chỉ mong rằng ba nên nhìn nhận vấn đề ở một góc độ khác. Chuyện đã qua rồi, ba khơi dậy nó làm gì chỉ thêm khổ tâm, khổ trí. Quãng đời còn lại, ba hãy dành thời gian cho mẹ, dành thời gian đọc sách báo và tập thể thao. Con hứa sẽ không để cho ba mẹ phải thiếu thốn điều gì.

Ông Phan nhếch môi cười:

- Con nghĩ đơn giản quá. Bây giờ ba trắng tay, không ai coi ba ra gì cả. Ba không thể để cho kẻ nào coi thường ba hết.

- Đó cũng là một trong những bài học đời thường mà ba. Theo con, ba đừng nên bận tâm đến những chuyện vặt đời thường đó.

- Khải Bình! Ba không muốn tranh luận với con, ba chỉ muốn con giúp ba một việc ...

Khải Bình hồi hộp:

- Nếu trong khả năng của con, con sẵn sàng làm tất cả vì ba.

- Chuyện này nằm trong khả năng của con đó.

- Ba nói đi!

Ông Phan nhả khói thuốc lên trần nhà, đoạn ông nhìn thẳng con trai, chậm rãi nói:

- Con hãy thay ba lấy lại số tài sản mà gia đình ông Trần đã chiếm lấy của ba.

Khải Bình ngỡ ngàng:

- Ba! Sao ba lại có những ý tưởng như vậy?

- Nghĩa là con không đồng ý giúp ba?

- Cứ cho là con sẽ đồng ý giúp ba đi. Nhưng ba hãy nói đi, con phải làm gì?

- Đơn giản lắm! Ông Trần có hai đứa con, một trai, một gái. Con gái của ông ta rất đẹp, nhỏ hơn con một tuổi, chưa chồng. Nhiệm vụ của con là chinh phục con bé đó và trở thành chàng rể của ông Trần. Khi đã là con rể của ông ta, ông ta sẽ tin tưởng và giao công ty cho con quản lý. Lúc đó, con phải biết mình làm gì rồi chứ?

Khải Bình lắc đầu:

- Ba! Ba đừng ép con phải làm những điều như vậy. Con không đồng ý đâu.

- Khải Bình! -- Giọng ông Phan như van vãn. -- Ba cần sự giúp đỡ của con. Đó cũng là tương lai của con kia mà. Con sẽ có tất cả. Lúc đó, con có thể chia tay với con bé đó và cưới người con yêu. Chuyện chỉ có thể, đơn giản như trở bàn tay.

Khải Bình nhìn cha, thấp giọng:

- Ba ơi! Những gì đã qua rồi, hãy chôn vùi nó vào quá khứ đi ba. Con không muốn ba nghĩ đến chuyện trả thù nữa.

- Nhưng ba không cam lòng.

- Ba hãy xem đó là nghiệm báo mà ba phải trả cho dễ chịu trong tâm hồn.

- Thôi đi! Con đừng triết lý với ba nữa. -- Ông Phan giận dữ. -- Tao không ngờ lại sinh ra một thằng con vô dụng như mày, không biết thương cha là gì cả.

Khải Bình khỏ sở:

- Ba hãy hiểu cho con.

- Mày biến khỏi mắt tao đi, và đừng nói bất kỳ một tiếng nào nữa. Tao không muốn nghe, mày hiểu chưa?

Khải Bình biết ba mình đang nóng giận, anh có nói gì thì chỉ thêm đổ dầu vào lửa. Tính của ba anh là thế. Thà rằng cứ im lặng bỏ đi chỗ khác, sau đó hạ hồi phân giải. Thế là Khải Bình đứng lên, cúi đầu trước ông Phan rồi lên bước trở về bên chiếc máy vi tính của mình.

Vừa lúc đó, anh thấy dáng Hải Hà lấp ló phía sau cửa phòng khách. Cứ như cô nãy giờ rình nghe câu chuyện của ba anh và anh vậy. Nhưng Khải Bình làm lơ, anh không lên tiếng hỏi mà chăm chú nhìn vào màn hình. Đầu óc anh ngổn ngang với bao ý nghĩ ...

Bên trong phòng khách, ông Phan vẫn ngồi im như pho tượng. Không biết trong đầu ông đang diễn biến những ý nghĩ gì nữa mà thỉnh thoảng ông lại thở dài ngao ngán.

Mưa mỗi lúc thêm nặng hạt. Phương co ro bên thềm lớp học nhìn từng giọt nước rơi rơi. Mai Phương lo ngại nhìn Quốc Hưng:

- Làm sao về bây giờ anh Hưng?

Quốc Hưng đáp ngay:

- Phương che chung áo mưa với anh nè. Cứ dùng dằng mãi, trời tối rồi đó.

- Cái áo nhỏ xiu. Anh Hưng về trước đi, đợi một lát mưa không tạnh, em về đại.

Quốc Hưng lắc đầu:

- Phương không về, anh nhất định ở lại luôn.

- Í! Không được đâu. Anh bị rầy chết.

Hưng thấp giọng nài nỉ:

- Mình che chung áo mưa đi Phương.

- Anh Hưng ướt hết.

- Hai đứa cùng ướt cho vui.

- Anh sẽ bệnh đó.

- Bệnh thì uống thuốc sẽ khỏi, lo gì. Mà anh không sao đâu, anh khỏe như trâu vậy.

Hung năn nỉ mãi, Mai Phương đành gật đầu. Hưng mừng rỡ lấy áo mưa ra, mỗi người nắm một góc cùng dắt nhau đi dưới trời mưa gió. Lòng Hưng rộn rã niềm vui. Với ý nghĩ được chở che cho cô bạn gái nhỏ. Hưng thương mến và coi Mai Phương như em gái của mình, bởi anh không có một đứa em nào cả.

Nhà hai đứa sát vách nhau, nhưng cách nhau như hai thái cực. Một bên là tòa biệt thự nguy nga tráng lệ trong một khuôn viên rộng lớn. Một bên lại là một căn nhà nhỏ thó, cũ kỹ tồi tàn.

Quốc Hưng học trên Phương đến bốn lớp, lớn hơn Phương cả bốn tuổi. Gần gũi từ thuở nhỏ, hai đứa coi nhau như anh em. Có cái gì xinh xắn, đẹp đẽ của chị gái bỏ ra, Hưng đều mang qua tặng cho cô bé nhỏ, hoặc nhin ăn quà sáng để mua sách vở cho Phương.

Hưng rất quý mến Mai Phương, mà Phương cũng thật đáng thương. Nhà nghèo, ham học, lại học rất giỏi. Ba mất sớm, Phương sống cô độc một mình với mẹ. Mẹ buôn gánh bán bưng, tần tảo nuôi Phương ăn học.

Bà Dung -- mẹ Quốc Hưng - thỉnh thoảng soạn ra một số quần áo cũ của đứa con gái đầu mang qua cho Phương. Bà Nhung -- mẹ của Mai Phương - cảm ơn rồi rút.

Sự nghèo khổ giúp Mai Phương hiểu hoàn cảnh của mình. Cô bé thu mình lại trong cái thế giới nghèo nàn, không đua đòi theo các bạn khác.

Hưng không hề phân biệt hèn sang. Lúc nào rảnh rỗi cũng chạy sang nhà Phương chỉ vẽ cho cô bé học tập. Kỷ niệm tuổi thơ của hai đứa kể sao cho hết ...

- Anh Hưng!

Nghe gọi, Quốc Hưng giật mình nhìn lên. Mai Phương ngạc nhiên hỏi:

- Sao tự dưng anh giật mình vậy? Anh đang nghĩ gì à?

Hưng mỉm cười chữa thẹn:

- Ừ, anh đang nhớ lại ...

- Anh nhớ gì thế?

- Chuyện ngày xưa của chúng ta đó mà. Cũng giống như bây giờ,

trong một cơn mưa ...

Mai Phương thú nhận:

- Em cũng vậy. Không hiểu sao nhìn cơn mưa này, em lại nhớ đến cơn mưa ngày xưa ấy. Lúc đó, anh và em chỉ có một chiếc áo mưa nhỏ, không đủ che nên về đến nhà ướt hết tron. Vui ghê!

- Giá như nhà hai đứa mình vẫn ở cạnh nhau em nhỉ?

Mai Phương nghe Hưng nói thế cúi đầu buồn tênh. Cô nhớ lại ... Cách đây bốn năm, khi cô học năm cuối phổ thông trung học thì Hưng học năm cuối bậc đại học. Có một lần, anh sang thăm cô, nhưng đôi mắt Hưng nhìn cô rất lạ, không giống như mọi khi. Nói chuyện với cô, anh có vẻ không được tự nhiên như xưa và riêng Phương, cô cũng cảm thấy làm sao ấy. Rồi Hưng bỗng dưng nắm tay cô, nhỏ giọng:

- Mai Phương!

- ...

- Mai Phương!

Cô ngẩng lên nhìn anh, bối rối. Anh lấy can đảm thổ lộ với cô:

- Mai Phương! Em có hiểu anh yêu em lâu rồi không? Thuở em còn nhỏ, anh cứ nghĩ em là em gái của anh. Tình yêu lớn dần trong anh theo năm tháng. Anh nghiệm lại con tim mình và hiểu rằng anh đã yêu em.

Mai Phương ngỡ ngàng nhìn anh, lòng cô rối bời với bao ý nghĩ. Cô không biết phải nói với anh thế nào đành ngời lạng câm, cúi đầu nhìn những con kiến nhỏ đang nối đuôi thành từng đàn dưới nền gạch.

- Mai Phương! Em nói gì với anh đi chứ? Em có đồng ý làm người yêu của anh không Phương?

Cô vẫn im lặng. Hưng hồi hộp chờ cô. Cuối cùng, Mai Phương cũng lên tiếng:

- Anh Hưng! Anh hãy xem em như đứa em nhỏ ngày nào đi anh.

Quốc Hưng lắc đầu:

- Làm sao được hả Phương? Hình ảnh em đã in sâu trong tâm trí anh rồi. Càng nghĩ đến em, anh càng gắng học. Học thật giỏi, anh phải thành tài để mai sau đảm bảo cho tương lai hai đứa. Anh không thích dựa vào sự giàu có của ba mẹ hiện tại. Anh muốn vươn

lên bằng chính đôi tay và sức lực, khối óc của mình để che chở cho em như những ngày còn bé, anh che chở cho em vậy. Anh không muốn em khổ cực như hiện giờ.

- Anh Hưng! Còn quá sớm để tính chuyện mai sau, anh ạ.

- Năm nay, anh học năm cuối rồi. Anh sắp tốt nghiệp và sẽ đi làm việc, có thu nhập và sẽ tự tin hơn khi lo cho em. Vì thế, anh cần cho em hiểu rõ tình cảm của anh. Anh lo cho em không nghĩ đến anh, anh rất lo sợ mất em, em biết không Phương?

Mai Phương cười buồn. Cô lắc đầu nói:

- Anh chưa thật sự hiểu em rồi, có lúc nào em không nghĩ về anh đâu, nhưng yêu thì em không dám. Thời nào cũng vẫn tồn tại vật dè môn đăng hộ đối.

- Phương à! Đối với mẹ anh không có chuyện ấy đâu. Em không thấy là mẹ anh rất thương em, mẹ luôn giúp đỡ bác Nhung bên này sao?

Mai Phương cười buồn:

- Lòng thương có nhiều loại, anh Hưng ạ. Mẹ anh giúp đỡ gia đình em do lòng thương hại kẻ nghèo khó mà thôi.

- Em à! Trong em có quá nhiều mặc cảm. Anh có nói gì, em cũng bác bỏ. Mong rằng thời gian giúp em hiểu anh và mẹ anh hơn.

- Em luôn sống thực tế, mơ mộng chỉ những điều mình không với tới.

- Nhưng thực tế là anh yêu em. Hãy tin tưởng vào anh, Phương ạ.

Mai Phương mỉm cười, lòng xót xa:

- Từ bé thơ, em đặt niềm tin tất cả vào anh, anh luôn chở che cho em. Còn bây giờ ...

- Sao hả em?

- Em thấy mình cần vững vàng bảo vệ lấy mình, không nên nương nhờ vào người khác ... chỉ thêm phiền.

Hưng nhướn đôi mày rậm đen:

- Mai Phương! Em viện cớ này, lý nọ để từ chối tình anh, hay em đã yêu ai khác?

Mai Phương đỏ mặt cãi:

- Em chưa hề yêu ai. Em biết thân phận của em nên em chỉ lo học thôi à.

Cô giận dỗi ngoảnh mặt sang phía khác. Hưng khổ sở:

- Tha lỗi cho anh, nghe Phương. Chẳng qua do quá yêu em, anh lo sợ vãn vợ nên thốt lời không phải. Em đừng buồn.

Mai Phương không nói gì, chỉ nhìn vào khoảng không trước mặt với đôi mắt buồn tênh.

Quốc Hưng phá tan bầu không khí im lặng:

- Anh sẽ thừa chuyện của mình với ba má anh. Anh sẽ nói rõ tình cảm của anh đối với em thế nào cho má hiểu.

Phương vội khoát tay:

- Í! Không được đâu anh.

- Sao thế?

Mai Phương cúi đầu giấu nỗi lo:

- Gấp gì chuyện ấy. Anh chưa ra trường, còn em thì mới mười tám. Em còn phải lên đại học. Mẹ quyết định cho em học lên nữa. Anh hãy khoan cho người lớn biết chuyện tình cảm của anh. Em xin anh đấy.

Hung ngạc nhiên:

- Kỳ vậy Phương?

Tuy hỏi vậy, nhưng nhìn nét lo âu trên gương mặt cô, anh đáp xuôi:

- Em đã nói thế thì anh xin chiều. Đừng có nhăn mày nữa, anh không chịu nổi.

Phương nhìn xoáy vào mắt Hưng, nghiêm giọng hỏi:

- Nếu anh xin mà mẹ anh không bằng lòng thì sao?

Hung khựng lại rồi nói:

- Anh tin rằng mẹ không từ chối yêu cầu của anh. Ba mẹ anh rất cưng chiều anh. Hiền lành xin đẹp như em, còn điểm nào ba mẹ anh chê được?

Phương cau mày:

- Nhưng nếu ba mẹ anh không bằng lòng thì sao? Đặt thí dụ như vậy đó.

Hung suy nghĩ một lúc rồi cương quyết nói:

- Giã sử nếu ba mẹ anh không bằng lòng ... Anh tốt nghiệp xong, ra trường tìm việc làm, tích lũy một số vốn. Đợi em ra trường, hai đứa sẽ sống với nhau, không nhờ vả ai cả. Em nghĩ có được không?

Phương buồn bã lắc đầu:

- Em không muốn anh trở thành đứa con bất hiếu. Em không muốn anh làm ba mẹ anh đau buồn.

Hung nhìn Mai Phương thông cảm, đoạn anh tươi cười:

- Nhưng sao tự dưng mình lại cứ nghĩ toàn chuyện không hay không vậy? Cái quan trọng bây giờ nhất là em có đồng ý làm người yêu của anh không nào?

- Vấn đề này để em kiểm nghiệm lại con tim em đã. -- Phương nhỏ giọng. -- Em sẽ trả lời anh sau.

- Bao giờ em trả lời?

- Khi nào em kiểm nghiệm rõ.

- Anh muốn nghe em nói một ngày nào đó cụ thể.

- Anh ép em đó à?

Hung cười:

- Thôi được, lúc nào em trả lời cũng được hết, nhưng đừng để anh chờ lâu nghe em.

Và Hung quay về. Khi anh khuất hẳn bên ngoài cánh cổng, Phương mới quay vào nhà, buông mình xuống giường với trăm ngàn ý nghĩ. Lòng rộn rã niềm vui vì Hung yêu cô, nhưng lại vô cùng lo lắng. Hơn ai hết, cô hiểu rất rõ ràng cô không xứng với anh.

Nhưng rồi một năm nữa lại trôi qua. Cô đỗ vào đại học cho dù cô không nói ra, nhưng chỉ với ánh mắt, môi cười cũng đủ làm cho Hung hiểu được cô cũng yêu anh như anh đã yêu cô. Tình cảm của họ cứ thế tiến triển theo thời gian.

Không khó gì để hai bà mẹ nhận ra điều đó. Một lần, Phương đi học về, cô vào phòng thay áo thì nghe tiếng mẹ từ dưới bếp vọng lên.

- Con về rồi hả Phương?

- Dạ.

- Đang làm gì đó?

- Con thay áo, mẹ ạ.

- Ủ, thay xong rồi xuống đây mẹ bảo.

Phương bước ra ngồi cạnh mẹ chờ đợi. Bà Nhung nghiêm hằm sắc mặt, hỏi con:

- Phương! Con phải trả lời cho thật, không được quanh co nghe.

Nhìn mẹ, Phương lo âu hồi hộp hỏi:

- Chuyện gì vậy mẹ?

Bà Nhung nói nhanh:

- Thằng Hưng hứa hẹn gì với con?

- Mẹ à ...

Bà Nhung gằn giọng:

- Nói!

Phương lo sợ ấp úng:

- Mẹ! Anh Hưng nói ...

Bà Nhung cười nhạt:

- Mẹ biết hết rồi, khỏi giấu chi mất công. Thật quá lắm.

Mai Phương cúi đầu, lí nhí:

- Mẹ! Con xin mẹ tha tội.

Bà Nhung dịu giọng:

- Phương! Mẹ chỉ có mình con. Cả đời mẹ khổ vì chồng, mong tìm chút hy vọng với con. Vậy mà ...

Phương sụt sùi:

- Mẹ! Mẹ ơi! Con thương mẹ lắm.

Bà Nhung miên man:

- Con phải biết hoàn cảnh của mình ... Trèo cao làm chi hả con? Té đau lắm.

Phương nói trong nước mắt:

- Con luôn an phận. Chỉ vì anh Hưng tỏ ý với con, nên con ...

- Nên con chịu luôn?

- Mẹ à ...

Bà Nhung cao giọng hẳn:

- Con có biết chuyện gì vừa xảy ra ở đây không? -- Bà nói luôn. --

Bà Dung, mẹ cậu Hưng sang gặp mẹ. Bà mới ra về đó.

Mai Phương lo âu hỏi:

- Bà ấy đã nói gì hả mẹ?

Bà Nhung đáp nhanh:

- Cấm con quan hệ với Hưng.

Phương tái mặt:

- Do đâu bà ấy biết được chuyện này? Không lẽ anh Hưng nói với mẹ anh?

- Thằng Hưng nó viết nhật ký gì gì đó, bà Dung vô tình đọc được.

Bà nói cho mẹ hay đừng mẹ dạy dỗ con. Đừng nghe lời Hưng. Bà ấy không làm sui gia với người nghèo hèn như mẹ đâu. Bà sẽ chọn chỗ nơi làng hoàng, danh giá cho con trai bà. Bà bảo Hưng, nó chỉ đùa bỡn với con cho vui thôi.

Phương đau đớn kêu lên:

- Con không tin anh Hưng là hạng người như vậy. Anh ấy không xem tình yêu là trò đùa. Chính miệng anh ấy thề thốt với con. Con không tin.

Phương ôm mặt òa khóc. Bà Nhung thương cảm vuốt tóc con:

- Con à! Sống gần Hưng bao lâu nay, mẹ cũng hiểu tính tình nó phần nào. Dù có thương con thật, nhưng làm sao nó dám cãi qua lời mẹ nó.

- Mẹ ơi! Con hy vọng bà ấy không nghĩ chuyện sang hèn, bà ấy có lòng nhân hậu ...

- Lòng nhân từ ai cũng có. Con còn non kém nghĩ suy, không thông sự đời bằng mẹ. Để gì bà Dung chịu làm sui với mẹ.

- Con phải làm sao hả mẹ? -- Phương ngẩng lên hỏi.

Bà Nhung đáp nhanh:

- Dứt khoát với thằng Hưng đi con. Con ráng lo học thành tài, sau này ra trường có nghề có nghiệp, lúc ấy con tìm cho mình một người ngang với con. Trèo cao làm gì cho khổ.

Phương lắc đầu khổ sở:

- Nhưng con lỡ yêu anh Hưng rồi, mẹ ơi, con làm sao để quên được anh? Con khổ quá mẹ ơi.

Đăm chiêu một lúc, bà Nhung hiển kế:

- Hay con nhận lời thằng Trung đi. Tạm thời con kết thân với Trung để quên thằng Hưng. Nếu sau này con thấy hợp, có thể tiến xa với nó hơn. Mẹ thấy thằng Trung nó rất mến con. Gia đình nó cùng tầng lớp với mình, dễ ăn dễ nói con ạ.

- Nhưng con không yêu anh Trung.

- Con không yêu, nhưng đi bên nó, con sẽ vui và không còn nghĩ đến thằng Hưng nữa.

- Mẹ ơi! Con không thể. Con không muốn anh Trung phải hy vọng ở con, con không muốn lợi dụng ai cả.

Bà Nhung thở dài:

- Con hãy suy nghĩ thật kỹ. Mẹ chỉ khuyên con vậy thôi. Con đã lớn rồi, mọi việc do con quyết định, miễn làm sao đừng để mẹ phải mang tai tiếng, phải bị kẻ khác làm nhục, con hiểu mẹ không Phương? Thôi, mẹ con mình dọn cơm ra ăn đi, trưa lắm rồi đó.

Bà Nhung nói xong vội quay qua dọn cơm ra mâm. Bà hỏi con:

- Ăn đi Phương. Chiều con có lên trường không vậy?

- Dạ, không mẹ ạ.

- Vậy chiều nay con qua nhà bác Hai, nói bác ấy tối nay sang gặp mẹ nha. Hôm nay, mẹ chắc về sớm vì hàng còn ít. Lúc sáng, bán đắt quá chừng.

Phương không buồn ăn cơm. Cô gấp thức ăn bỏ vào chén mẹ, đoạn cô tò mò hỏi:

- Mẹ gặp bác Hai chi vậy mẹ?

Bà Nhung không giấu giếm:

- Mẹ bán căn nhà này cho bác Hai. Bác ấy hỏi giúp mẹ căn nhà ở Thủ Đức rồi. Kệ nó con! Tuy hơi xa, nhưng ở đó yên tĩnh, thoáng mát. Bác Hai cho mẹ mượn thêm một ít tiền để mua cho con chiếc xe Honda đi học cho tiện. Mẹ có nghe nói, ra trường muốn xin được việc làm cũng cần phải có chiếc xe gắn máy. Không có, người ta không nhận. Trước sau gì cũng phải mua, mẹ mượn tiền mua trước cho con đi cho đỡ vất vả.

Phương ngạc nhiên thốt lên:

- Mẹ bán căn nhà này à?

Bà Nhung gật đầu:

- Mẹ không muốn, nhưng ...

- Có phải mẹ ngại bà Dung, mẹ anh Hưng không?

Bà Nhung gật đầu buồn bã:

- Mẹ không muốn thấy cảnh ngày nào bà ấy cũng nói xiên, nói xỏ. Mẹ đau đầu lắm. Thôi thì mẹ con mình dọn nhà đi vậy. Mới đầu xuống đó, con sẽ thấy buồn, thấy lạ, nhưng rồi thời gian cũng quen thôi con à. Như hồi bán nhà ở quê lên đây vậy, mẹ con mình cũng buồn biết mấy. Nhưng rồi con cũng yêu căn nhà này và rồi không muốn xa nó.

Mai Phương không biết nói gì thêm chỉ khẽ hỏi:

- Mẹ bán rồi hả mẹ?

- Ủ. Nhưng bác Hai chưa chồng tiền. Bác ấy hứa tôi nay qua, nhưng mẹ sơ bác ấy quên. Sẵn tôi nay bác Hai dẫn mẹ xuống Thủ Đức chồng tiền trực tiếp cho chủ nhà dưới đó luôn. Có lẽ cuối tuần này, mẹ con mình dọn.

- Mẹ làm con bất ngờ quá.

- Lẽ ra mẹ bàn với con trước. Nhưng mẹ biết rằng nếu mẹ bàn với con, con nhất định sẽ không chịu, nên mẹ âm thầm bán nó. Mặc dù mẹ cũng chẳng muốn làm con buồn đâu, Phương ạ. Con hãy thông cảm cho mẹ, con nhé.

Phương lặng im nhìn mẹ. Thôi thì ý mẹ đã quyết, cô biết làm gì hơn. Vả lại, mẹ cô cũng đúng. Bà nghĩ rằng, ra đi phần nào giúp Phương và Hưng ít có thời gian gặp nhau hơn, như thế sẽ tránh được những rắc rối có thể xảy ra cho bọn trẻ và cho cả bà.

Rầm ... Rầm ...

Tiếng sấm bất ngờ vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng. Nó cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Phương trở về quá khứ. Cô thở dài, tặc lưỡi.

Thấy thế, Hưng nắm lấy tay cô khẽ hỏi:

- Em đang suy nghĩ gì đó Phương? Cho anh biết được không?

Phương cười buồn:

- Chúng ta thật là liêu lĩnh.

Hưng ngạc nhiên:

- Em nói gì vậy, anh không hiểu?

- Anh hiểu mà.

- Anh chẳng hiểu gì cả. Em làm sao mà thơ dài, thơ ngắn vậy?

Phương lắc đầu:

- Lẽ ra chúng ta không nên kéo dài, mối quan hệ cho đến bây giờ.

Chúng ta thật liêu lĩnh.

- Sao lại là liêu lĩnh? Anh không đồng ý với ý nghĩ đó của em.

- Rõ ràng là hai đứa mình liêu lĩnh. Ngay từ đầu, mình đã biết người lớn không chấp nhận tình yêu của mình, thế mà mình vẫn duy trì, thật là khổ sở.

- Em đừng bi quan như thế. Ráng đi Phương! Hết năm nay là em tốt nghiệp đại học rồi. Anh tin chắc rằng, ba mẹ anh sẽ cưới em về làm dâu. Anh rất tin điều đó. Em đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Phương lắc đầu:

- Anh không cần an ủi em thế đâu. Em hiểu tình cảnh của hai ta mà. Anh với em như hai thái cực cách xa nhau, mình không có tương lai anh ạ. Tại sao mình không chia tay đi? Mỗi người tìm cho mình một con đường khác, như vậy có phải khỏi khổ đau nữa không anh?

- Xa em, anh mới thật sự đau khổ. Làm sao anh có thể sống được nếu thiếu em? Anh không thể Phương ạ. Hãy hiểu cho anh. Anh yêu em hơn bất kỳ những gì tồn tại trên thế gian này. Trái đất còn quay, tình yêu anh dành cho em vẫn đong đầy.

- Anh ...

Hung đưa ngón tay trở lên môi làm dấu:

- Đừng nói gì nữa em. Hãy nghe anh, em không nên suy nghĩ những chuyện không đâu. Hãy chú tâm vào việc học, anh sẽ lo lắng chu đáo cho em.

Vừa nói, Hung vừa lấy áo khoác của mình khoác thêm cho Phương. Bên ngoài trời vẫn mưa, vẫn gió. Sấm sét vẫn ầm ầm rền vang cả bầu trời.

Phương nhìn ly cà phê đặc quánh trên tay mình, buồn bã.

- Giá như ...

Cô bỏ lưng câu nói giữa chừng. Hung vội hỏi:

- Giá như thế nào hả Phương?

- Vâng, giá như anh cũng sinh ra từ tầng lớp như em, hoặc em xuất thân từ tầng lớp quyền quý như anh, Hung nhỉ? Chúng ta sẽ đâu lên lút khổ sở gặp nhau như thế này. Chúng ta có thể ngang nhiên nắm tay nhau đi trên phố, dạo khắp các nẻo đường đến bất kỳ nơi đâu mà chúng ta yêu thích.

Hung thương cảm cho Phương. Anh nâng nhẹ bàn tay cô, hạ thấp giọng:

- Mai một cưới em rồi, anh sẽ đền bù tất cả cho em, nghe Phương? Anh biết em chịu thiệt thòi nhiều lắm, nhưng ...

- Em hiểu anh mà Hung. Không sao đâu. Em buồn nên nói vậy thôi, chỉ cần ở bên anh trong quán cà phê nhạc trữ tình thế này, em cũng đủ hạnh phúc lắm rồi. Em không ao ước gì hơn.

Hung lặng lẽ nhìn người yêu của mình. Anh thương cô vô hạn,

nhưng không có từ ngữ nào để diễn đạt cho đúng tình cảm của anh dành cho cô cả. Ngôn ngữ lúc này chỉ nên vô nghĩa mà thôi. Phương cũng im lặng nhìn anh. Cả hai nhìn nhau thông cảm. Tiếng nhạc văng ra nghe dịu dặt, êm ái ...

Hung và Phương như quên hết mọi trở ngại trong đời. Anh nhìn cô đắm đắm, Phương cũng thế, nhìn anh như muốn thu trọn hình ảnh yêu dấu của Hung vào lòng mình cất giữ. Không gian, thời gian như ngưng đọng. Hung kéo Phương sát vào lòng mình. Anh nâng mặt cô lên, giọng anh thào thào như mơ:

- Mai Phương! Anh yêu em. Yêu em nhiều lắm.

- Em cũng vậy anh ạ. Em yêu anh yêu vô cùng.

Đôi môi Hung lướt nhẹ lên đôi mắt Phương, rồi lướt xuống đôi gò má ửng hồng và cuối cùng dừng lại nơi làn môi đỏ thắm. Họ hạnh phúc vô vàn ...

Nhìn va ly đồ trên tay cô em gái, Khải Bình ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Em đi đâu vậy Hải Hà?

Hải Hà tươi cười:

- Anh đoán thử xem.

Khải Bình dí dỏm:

- Đừng có nói với anh là em đi theo chồng đó ghen.

Hải Hà chun mũi:

- Có ai rước đâu mà đi. Em ế độ rồi.

- Trẻ đẹp, nổi tiếng như em mà ế, chắc bọn đàn ông trên thế gian này đui mù hết rồi.

Nghe anh trai khen, Hải Hà cười lí lắc:

- Em đẹp lắm hả anh?

- Chỉ thua Tây Thi một chút.

- Anh có xạo không đó?

- Thề.

Hải Hà thích chí cười khì và bảo anh:

- Mang cái này ra xe giúp em với.

Khải Bình lúc này mới nghiêm giọng hỏi:

- Em đi du lịch à? Một mình hay với ai?

- Em chẳng đi đâu cả. Em đến nhà ba mẹ đỡ đầu của em.

Bình giương mắt nhìn em gái:

- Đến nhà ba Kim, mẹ Hương đó hả?

- Dạ.

- Vậy xách va ly theo làm gì?

- Ở luôn bên đó.

- Trời! Gì kỳ vậy? Em thừa chuyện này với ba mẹ chưa?

Hải Hà chưa kịp trả lời thì ông Phan từ trong phòng mình bước ra, trả lời thay cho con:

- Rồi. Nó bàn với ba hết rồi.

Khải Bình nhìn cha:

- Và ba đồng ý cho em Hà sang ở luôn bên ấy?

- Thì đã sao nào?

- Nhưng ...

- Không nhưng nhị gì hết. Chẳng lẽ sang ở với ba mẹ đỡ đầu của nó là xấu sao?

Bình nhỏ giọng:

- Ý con muốn nói ở nhà, mẹ cũng cần có Hải Hà bên cạnh. Con đi làm cả ngày, tối mới về. Ban ngày ba mẹ có nó chăm sóc. Ban đêm nó đi biểu diễn thì còn có con. Nó sang bên đó rồi, ai lo cho ba mẹ?

- Ba mẹ tự chăm sóc cho nhau được, cứ để nó đi. Con đừng cản, điều đó rất có lợi cho nó.

- Con không hiểu ý ba?

Hải Hà nhanh nhẩu xen vào:

- Anh nổi tiếng thông minh, học giỏi, nhưng sao anh chậm hiểu quá vậy? Anh thử nghĩ xem, nhà mình bây giờ không còn như xưa nữa. Căn biệt thự ngày ấy giờ đã thay thế bằng căn hộ bé nhỏ này. Trong khi em là ca sĩ đang lên, sẽ được mọi người chú ý, các nhà báo sẽ viếng thăm, bạn bè, những người hâm mộ sẽ tìm đến. Thử hỏi em làm sao chịu nổi khi phải tiếp họ trong một ngôi nhà như thế này? Họ sẽ coi thường em và Nói tóm lại, em không thích ai xem thường em cả.

- Hải Hà ...

Cô cắt ngang:

- Còn nữa. Em đang chú ý đến một người. Và muốn chiếm được anh ta, em phải ở trong một căn nhà lộng lẫy, sang trọng như nhà ba mẹ đỡ đầu vậy. Em làm điều này cũng một phần xuất phát từ ý

tưởng giúp ba. Hay nói đúng hơn là em muốn gia đình mình trở lại như xưa.

Khải Bình nhìn em gái ngờ ngàng:

- Hải Hà! anh không ngờ em còn nhỏ mà đã có quan điểm sống như vậy? Anh thật sự e ngại cho em. Tại sao em lại suy nghĩ theo kiểu tiêu cực chứ?

Ông Phan nhếch môi cười, xen vào:

- Đó mà là tiêu cực sao? Khải Bình à! Gương của ba rõ ràng trước mắt mà con không nhìn thấy hả? Ngày xưa, khi ba có tiền, ai cũng nghe ba hết. Chỉ cần một lời nói của ba, trăm ngàn kẻ cúi đầu. Không cần ba ra mặt, chỉ nghe danh ba thôi, thiên hạ răm rắp vâng lời, làm theo ba như một cái máy. Thế mà khi không còn gì cả, thì những kẻ đó lại quay lưng. Lời nói của ba không còn chút trọng lượng. Ba nói, chẳng ai thèm nghe hết. May mắn chỉ còn lại mẹ con nghe ba. Ngay cả con, khi ba sống bằng những đồng lương của con, con cũng có nghe ba đâu. Con luôn chống đối và phản bác ba, ba thật sự thất vọng.

Khải Bình khò sở:

- Ba! Con không phải là người như vậy. Con luôn lắng nghe ba, chỉ vì ba bắt con làm những chuyện mà con không thể không chống đối. Còn nữa, con không muốn ba phải khổ tâm vì những gì đã qua. Con chỉ muốn ba sống nhàn nhã, an lạc trong quãng đời còn lại của mình mà thôi.

- Sống thế này mà con cho là nhàn nhã à? Thật buồn cười. Thật vớ vẩn. Thôi, con không cùng quan điểm với ba, nên ba cũng chẳng trách con làm gì, nhưng con đừng xen vào chuyện của con Hà nữa.

- Có nghĩa là ba đồng ý với quan điểm của Hải Hà?

- Đúng vậy, vì ba lấy kinh nghiệm sống của mình đảm bảo cho những ý tưởng của nó. Ba nghĩ nó sẽ đạt được những gì nó muốn. Để rồi con xem.

- Ba! -- Khải Bình thốt lên. -- Con không muốn em Hà rời khỏi nhà này.

- Ở đây nó không có tương lai, con nên hiểu điều đó.

Khải Bình lắc đầu:

- Ba! Ba lầm rồi. Mình hãy sống thật với mình, như vậy sẽ tốt hơn

ba ạ.

- Sống thật hả? -- Ông Phan cười phá lên. -- Sống thật như ba, phải không con? Để nhìn thấy người ta cười nhạo vào mũi mình à? Để được người ta hằng ngày ban tặng những nụ cười khinh thị hay sao? Không. Ba thì ba chịu được, nhưng ba không để cho thiên hạ cười nhạo con gái của ba được.

Rồi ông thấp giọng, nói tiếp:

- Cái vỏ bọc bên ngoài vô cùng quan trọng con ạ. Vỏ bọc càng chắc, càng đẹp, thiên hạ càng tôn vinh con, càng vây lấy con. Còn nếu ngược lại, con chẳng có gì cả.

- Như khi cái vỏ bọc đó vỡ ra, rách nát như ba?

- Thì đời tàn con ạ. Vì thế, ba muốn các con hãy giữ cho kỹ chiếc vỏ của mình. Đừng để nó rách, đừng để nó lung thì đời các con sẽ hạnh phúc, thế thôi. Hãy lấy gương của ba mà soi. Ba hy vọng rằng, các con sẽ không đi vào vết xe lăn cũ nữa.

Hải Hà gật đầu rồi nói:

- Thôi, con đi nha ba. Em đi nha anh Hai. Tắc xi đợi này giờ lâu rồi, họ quạu đó.

Ông Phan dặn dò:

- Ba biết ông bà Kim yêu quý con, nhưng dù sao con cũng phải giữ ý tứ, con nhé.

- Vâng, con biết con phải làm gì mà. Ba khỏi lo đi.

Đoạn cô quay sang anh Hai:

- Anh biết không? Hôm trước khi em nói với ba mẹ đỡ đầu là em sẽ qua ở luôn, hai người mừng như bắt được vàng vậy đó anh. À! Thịnh thoảng em sẽ mail cho anh. Địa chỉ E-mail của anh là gì nhỉ? Để em nhớ em ... Ồ! Nhớ ra rồi! Có phải Lonelybinh@yahoo.com không? (chòy giống như đi nước ngoài dzì??)

Khải Bình không đáp, anh chỉ gật đầu rồi nhìn theo dáng cô em gái đang hí hửng tiến về phía chiếc tắc xi đang đợi, lòng anh buồn vơi vơi.

Anh biết tính cách của Hải Hà khác anh nhiều lắm. Cả quan điểm sống và mọi chuyện khác nữa. Mẹ anh và anh hợp nhau hơn, nên anh thường trò chuyện với mẹ, ít khi trò chuyện với ba. Còn Hải Hà ngược lại, lúc nào cũng ở bên cạnh ba anh. Hai cha con xem ra

rất tâm đầu ý hợp. Cha nó con nghe, con nói cha nghe. Lúc nào cũng có tiếng cười giữa ba anh và cô em gái, chứ không phải những câu trách móc, những cái quạu quọ khi ba ngồi đối diện với anh.

Giờ Hải Hà đi rồi, ba anh đã đồng ý, anh có cản cũng không xong. Vả lại, Hải Hà cũng đã lớn, nó đã sống tự lập, anh không còn đủ quyền để ngăn cấm nó. Anh chỉ còn biết cách khuyên nhủ, nhưng nó không nghe cũng đành bó tay chứ biết làm sao hơn.

Bình lắc đầu buồn bã. Khi chiếc tắc xi khuất xa dần, anh mới thở dài, quay vào trong.

Lưu Bích mừng rỡ khi Hải Hà xuất hiện trước cổng nhà cô :

-Vào đây đi em, chị tưởng em không đến chứ .

Hải Hà cúi đầu lễ phép :

-Xin lỗi chị , em kẹt xe ở đường Cách Mạng Tháng Tám nên đến trễ mười phút .

Lưu Bích khoát tay :

-Không sao đâu . Chị có đợi em thật , nhưng em đến là chị mừng rồi .

Lưu Bích vội vã đưa Hải Hà vào nhà . Mời Hải Hà ngồi ở ghế xa lông , cô hỏi :

-Em uống gì ? Cam tươi nhé ?

-Vâng . Chị cho gì cũng được .

Mang ra cho Hải Hà một ly nước cam , Lưu Bích vui vẻ :

-Hôm dự tiệc ở nhà em , chị thích ghê vậy . Về đến nhà chị vẫn còn cảm giác nuôi tiếc .

-Vậy hả chị ? À ! Hôm đó ,chị nói đưa em trai của chị đến giới thiệu cho em , nhưng sao em không thấy .

Lưu Bích lúng túng :

-À ! Hôm rồi thằng Hưng nhà chị nó bận công việc ở công ty , nên nó không đi được . Nhất định lần khác chị sẽ đưa nó đến nhà em chơi .

-Chị hứa đấy nhé , lại chưa vợ , chưa bồ bịch nữa , suốt ngày ở công ty . Tối lại xong công việc nó tụ tập bạn bè tán dóc , ăn nhậu đó mà .

-Vậy thứ bảy , chủ nhật có ảnh ở nhà không chị ?

-Thỉnh thoảng có , thỉnh thoảng không , vì nó hay về quê ngoại ở Long An chơi em ạ .

Lưu Bích nói dối vì cô không muốn cho Hải Hà biết Hưng đã quen với cô gái khác . Cô muốn câu Hà cho em trai mình .

Hải Hà chỉ gật đầu , không đáp , Đoạn Lưu Bích cười nhẹ nói :

-Hà này ! Chị không ngờ nhàn nhay , rộng lớn đến vậy . Chị vào nhà em như lạc vào cung điện đấy . Thế mà ba mẹ em chỉ có mỗi mình em thôi à ?

Hải Hà không ngần ngại , gật đầu :

-Dạ , Ở nhà một mình với ba mẹ trong ngôi nhà đồ sộ đó , đôi lúc em cảm thấy trống vắng lắm chị ạ . Em muốn có một người bạn thân và một người yêu để chia sẻ nỗi niềm , để cảm thấy ấm áp ... nhưng em vẫn chưa tìm thấy ai hợp với mình cả . Cũng may em bắt đầu tìm được cho mình một người bạn , người chị thân thiết đúng nghĩa , đó là chị , chị Bích ạ . Em không biết đến khi nào em tìm được cho mình một nửa còn lại ?

Lưu Bích mừng rỡ đáp :

-Em chỉ có chị là bạn thân nhất hay sao ?

-Dạ , Và điều đó làm em hạnh phúc lắm .

-Chị xúc động vô cùng . À ! Em chưa có người yêu thật sự sao Hà ?

-Vâng ạ .

-Em trẻ đẹp , giàu có , thiếu gì kẻ vây quanh ?

-Nhưng em không yêu họ .

Lưu Bích mừng thầm . Cô dự tính sẽ tìm cách kết nối cho Hưng , em trai cô với Hải Hà . Họ sẽ là một cặp xứng đôi vừa lứa , trai tài gái sắc , môn đăng hộ đối . Và cái chính là Hải Hà con một , chắc chắn gia đình bên Hà sẽ bắt rể . Em trai cô sẽ thừa hưởng gia tài kếch xù đó của họ . Còn cái gia tài của ba mẹ cô , tất nhiên phải thuộc về cô , đôi đường đều lợi .

Lưu Bích hài lòng và mỉm cười với những suy tính của mình . Cô nhìn Hải Hà :

-Hà này ! Em cứ xem nhà này như nhà của mình nhé . Ba mẹ chị và chị vẫn xem em như con cái trong nhà , em đừng ngại .

Hải Hà cười tươi :

-Vâng , cảm ơn chị . Em rất vui và hạnh phúc khi được hai bác và

chị yêu thương .

-Lát nữa em đi xem ca nhạc với chị không ?

-Chị có đi với ai nữa không ?

-À ! Có bạn trai của chị , hay nói đúng hơn là chồng sắp cưới của chị .

-Trời ! Chị đi với anh , em theo làm gì ? Em không thích làm kỳ đà cản mũi đâu .

Lưu Bích cười :

-Có gì đâu . Anh chị em trong nhà không mà .

-Chị sắp cưới rồi hả chị ?

-Ừ . còn một tháng nữa là cưới thôi . Em làm phù dâu chị nhé ?

-Còn phù rể là ai hả chị ?

-Thằng Hưng nhà chị .

Hải Hà mỉm cười :

-Nếu anh Hưng đồng ý làm phù rể , em sẽ sẵn sàng làm phù dâu .

-Em không đùa đó chứ ?

-Em nói thật mà chị .

Nghe Hải Hà khẳng định , Lưu Bích mừng rỡ như Hà sắp làm dâu nhà cô vậy . Lưu Bích nói ngay :

-Em đi xem ca nhạc với tụi chị cho vui nhé Hà ?

Hải Hà gật đầu . Trong đầu cô loé lên một tia hy vọng mà Lưu Bích không bao giờ hiểu được . Xem như bước đầu của kế hoạch đã thành công rực rỡ .

---000---000---000---

Bà Nhung ngỡ ngàng thốt lên :

-Kìa Hưng ! Mưa gió sao cháu không ở nhà với gia đình mà lại xuống đây ? Lỡ như ...

Bà bỏ dở câu nói , Hưng cười , vuốt giọt nước chảy trên trán :

-Đúng vậy bác ạ . Nhưng con nhớ Mai Phương quá nên chạy bay xuống đây .

-Mẹ cháu đồng ý hả ?

Hưng không dám nói dối :

-Dạ ...con đi lên .

-Trời đất !

Nhìn nét mặt mệt nhọc , bờ phờ của Hưng , bà Nhung thương cảm ,

không nỡ nói thêm gì , chỉ biết lắc đầu thở dài .

-Thôi , cháu vào nghỉ đi Hưng . Trời mưa dữ quá . Năm nay , thời tiết khác hẳn mọi năm .

-Dạ , cảm ơn bác .

Hưng đưa mắt vào trong tìm bóng dáng thân quen . Tự nhiên bà Nhung nảy ra ý thử lòng Hưng :

-Con Phương đi chợ rồi . Nhà có hai mẹ con , mai mốt nó theo chồng rồi , chắc bác buồn lắm đó .

Hưng bật dậy như cái lò xo , run giọng hỏi :

-Bác ! Phương ...có thật vậy không bác ?

-Ừa ! Cháu chưa hay tin này sao ? Con Phương không nói gì với cháu à ?

Hưng lắp bắp :

-Dạ , không . Bác ơi ! Con ...

Nhận rõ tình cảm của Hưng dành cho Phương là chân tình , không bốn cột bà Nhung không nỡ . Bà trầm giọng nói :

-Hưng à ! Bác biết cháu và Phương yêu nhau , bác không phản đối . Nhưng ngặt vì gia đình hai bên chênh lệch quá xa . Quạ đen xấu xí không thể sánh với phượng hoàng được . Cháu hãy quên nó đi .

Hưng khỏ sở kêu lên :

-Bác ơi ! Con thật lòng yêu Mai Phương , làm sao con quên được hả bác ?

Bà Nhung buồn rầu nói :

-Phải cố quên , Hưng ạ . Nếu như cháu không muốn mẹ con bác khổ .

-Tại sao vậy bác ? Con không hiểu .

Bà Nhung nói :

-Bác đã hứa với mẹ cháu , cấm con Phương yêu cháu .

-Bác ơi !Thì ra là mẹ cháu biết được địa chỉ của bác à ?

-Và bà đã xuống đây gặp bác .

Hưng lo ngại hỏi :

-Mẹ cháu nói gì với bác ?

-Bảo bác phải dạy con gái , không nên vớ cao . Bà còn cho biết đã dọn chỗ cho cháu sẵn rồi , cháu đã có vị hôn thê .

Hưng kêu lên :

-Trời ơi ! Tại sao mẹ cháu lại nói thế ? Bác ơi ! Không có vậy đâu .

Hung ôm đầu gục xuống :

-Hèn chi Mai Phương đoạn tình với con để đi lấy chồng .

Một lúc , Hung ngẩng lên hỏi bà Nhung :

-Bao giờ Phương theo chồng hả bác ? Người ấy là ai , bác có thể cho cháu biết được không ?

Đã dự tính , bà Nhung đáp ngay :

-Đâu ai xa lạ . Cậu Trung đó mà .

-Anh Trung ?

Đầu cúi thấp trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu , Hung quyết định :

-Dù sao bác hãy cho phép cháu gặp Mai Phương lần cuối , nghe bác .

-Chi vậy cháu ?

-Từ giã Phương , để rồi cháu ra đi , đi rất xa . Mất Phương rồi , cháu không còn thiết gì nữa hết .

Giọng Hung thật buồn . Bà Nhung lo lắng :

-Hung à ! Cháu đừng nói vậy . Trên đời này đâu chỉ có mình con Phương .

-Đối với cháu , Phương là tất cả .

Phương đi chợ về . Nhìn xe Hung trước nhà, lòng cô nôn nao , nửa mừng nửa lo . Bất gặp tia mắt của mẹ , Phương cố giữ vẻ mặt lạnh lùng đi thẳng xuống bếp , không thém liếc hay chào Hung dù chỉ cái nhếch môi .

Bà Nhung thương hại lên tiếng hỏi :

-Cháu định chơi ở đây đến khi nào ?

Không trả lời câu bà hỏi , Hung đứng lên :

-Bác Nhung ! Xin bác cho cháu được phép gặp Mai Phương , nói với Phương vài lời rồi cháu về .

Bà Nhung gật đầu thờ dãi :

-Ồ, cháu xuống gặp nó đi .

-Cám ơn bác .

Được lời , Hung mừng rỡ đi xuống bếp ngay .

-Mai Phương !

Mai Phương chăm chú lật rau muống vò chẳng nghe .

-Phương à !

-Người ta đâu có điếc .

-Sao không chịu trả lời ?

-Anh không hỏi , ai biết gì đâu trả lời .

Hung ngồi sụp bên cạnh cô , hỏi khẽ :

-Sao lạnh lùng với anh vậy ?

- ...

Thấy Phương không trả lời , Hưng nhếch môi :

-Bao giờ đám cưới ?

Phương ngạc nhiên :

-Đám cưới của ai ?

Hung cười buồn :

-Em khéo giả vờ .

Cô cau mày hỏi :

-Anh nói vậy có ý gì ?

-Bác Nhung cho anh biết hết , em cố tình giấu anh chi nữa ?

Phương tức tối nói :

-Em không hiểu anh muốn nói gì .

Hung nói tuột ra :

-Bác Nhung nói em sắp theo chồng .

-Cái gì ? Phương trở mắt nhìn Hưng .

-Mẹ em nói gì với anh ? Nghĩ sao , Phương cúi xuống nói nhỏ . Ừ
tôi vậy đó .

Lòng Hưng nôn nao , anh hỏi cắc cớ :

-Vậy đó là sao hả Phương ?

Cô ngập ngừng :

-Ờ ...thì em sắp lấy chồng .

Hung truy tới :

-Em có thể cho anh biết , người có diễm phúc làm chồng em là ai
không ? Anh ta ở đâu ?

Phương bối rối đáp bừa :

-Có nói anh cũng không biết , vì ah ấy ở xa lắm .

Hung mỉm cười đồn Phương vào ngõ bí .

-Xa ở tận đâu ? Sài Gòn , Đà Lạt hay Nha Trang ?

-Ờ ...Phương ấp úng cúi đầu thật thấp .

-Nói xạo không quen , phải không ? Không có thì làm sao trả lời

được anh , đúng không ?

Anh mừng rỡ đưa tay nâng cằm người yêu , nhìn sâu vào đôi mắt cô , anh trách nhẹ :

-Em ác với anh chi vậy ? Gạt anh chi vậy ? Suýt nữa anh đứng tim nghe cung .

Lệ ngập bờ mi , Phương ghen ngào :

-Em muốn được yên phận bên cạnh mẹ em . Em không muốn vì em mà mẹ phải chịu mang tai tiếng nghe người ta mắng nhiếc , nặng nhẹ , xỏ xiên . Dù nghèo , nhưng mẹ con em vẫn giữ lại chút lòng tự trọng .

Cô ngoảnh mặt , tránh bàn tay Hưng tiếp :

-Em biết trước rồi sẽ có ngày hôm nay , hai đứa phải chia xa . Môn đăng hộ đối là điều không tránh khỏi ở mọi thời . Chỉ tại em không lượng sức mình , dám đem lòng yêu ông giám đốc tương lai , nên giờ phải khổ như vậy .

Hưng lắc đầu khỏ sở :

-Phương à ! Anh có phụ bạc em đâu . Anh không ngờ mẹ anh lại như vậy . Có đất trời chứng giám , anh không hề dối gạt em , Mai Phương ơi .

Phương kêu lên :

-Anh Hưng ! Em xin anh .

-Phương ! Em quên lời thề nguyện dưới ánh trăng năm nào hay sao ?

Phương run động đôi vai :

-Em không quên . Nhưng xin anh hiểu cho em , gia đình anh không chấp nhận mình yêu nhau .

Hưng rần giọng nói :

-Chẳng được cùng em nên duyên chồng vợ, anh nhất định ở vậy suốt đời .

-Quên em đi, anh ạ .

Lắc đầu , Hưng nói :

-Không bao giờ , Mai Phương ! Hãy cùng anh phấn đấu cho đến khi nào ước nguyện chúng mình thành tựu , nhé em .

Mai Phương nhìn Hưng , nụ cười đầy nước mắt :

-Phấn đấu ? Bằng cách nào hả anh ? Mẹ anh rất cương quyết . Áo

mặc sao qua khỏi đầu hả anh ?

-Chuyện đó xưa rồi em ạ .

-Anh dám cãi lời mẹ à ?

Hung lắc đầu :

-Anh tự chọn lựa hạnh phúc cho mình thôi , có làm điều gì quá đáng đâu em ?

-Anh đừng làm cha mẹ buồn sẽ mang tội bất hiếu . Bất hiếu là tội nặng nhất đó anh .

Hung quả quyết :

-Anh năn nỉ mãi thế nào mẹ cũng xiêu lòng . Chỉ cần em hứa một lời , đừng lấy chồng bỏ anh là đủ .

Hung vuốt chóp mũi người yêu . Mai Phương phụng phịu thật dễ thương :

-Anh nói sao với mẹ kia . Em hông chịu , mẹ cứ gả , em đâu dám cãi .

-Được rồi , anh sẽ năn nỉ mẹ .

Phương liếc ngay Hung hỏi :

-Mẹ ai ?

Hung tủm tỉm :

-Ồ ! Mẹ em , nhưng tương lai sẽ là mẹ anh . Mẹ chung của hai đứa .

Phương bấu đôi môi trái tim màu hồng :

-Vội vàng quá coi chừng quê đó nha .

-Gọi từ từ cho quen .

Hung trêu :

-Chừng nào đám cưới , em nhớ mời anh với nha .

Phương dẩu môi :

-Sợ mời thiên hạ không dám đi .

Hung đưa tay vuốt nhẹ mũi cô , cười :

-Có đám cưới đâu mà hông mời . Ác quá trời luôn . Anh bị bệnh tim đó nha .

Phương nhoen miệng cười . Hung xuýt xoa :

-Mấy tuần đi công tác xa , giờ mới thấy lại nụ cười của em , nhớ ời là nhớ .

Mai Phương xì một tiếng dài . Hung nháy mắt trêu cợt :

-Đừng vội mừng . Ý của anh là mẹ làm anh đứng tim chứ không phải em đâu nha . Tra gạn vài câu em để lộ hết trơn .

Phương hất mặt hỏi :

-Tài quá há ! Em để lộ gì ?

Hung nghiêng đầu hóm hỉnh đáp :

-Này nhé ! Mẹ cho anh hay em sắp làm đám cưới với anh Trung . Còn khi hỏi thì em lại ấp a ấp úng . Anh mừng trong bụng , vậy là không có gì đáng lo .

Phương nhìn xuống , giấu nụ cười thẹn thùng . Hung nghiêm giọng nói :

-Mai Phương ạ ! Thật lòng anh không tin , vì anh hiểu rõ em không phải là người chóng thay đổi .

Phương ngẩn nhìn Hung , lòng xúc động :

-Cám ơn anh đã đặt niềm tin nơi em . Ngừng một chút Phương nói . Anh Hưng lên nhà nói chuyện với mẹ em há , em làm bếp .

Bà Nhung cất tiếng :

-PHương ! Con để đó , lên mẹ bảo , cả Hưng nữa .

Hai người giật mình . Bà Nhung nói dứt lời , quay lưng đi thẳng . Phương nhìn Hưng lè lưỡi . Hưng liếc Phương , rụt vai . Cả hai cùng hồi hộp , kẻ trước người sau bước theo bà Nhung .

Ngồi ở bàn đặt giữa nhà, bà chỉ tay về phía chiếc ghế dài đối diện ra lệnh :

-Hai đứa ngồi đó đi !

Phương và Hưng riu riu vâng lời . Bà Nhung nhìn anh hắng giọng làm anh thấp thỏm lo :

-Hưng ạ ! Nãy giờ bác nghe cháu và con Phương nói chuyện với nhau . Bác thấu đáo tình cảm hai đứa ở mức độ thân rồi . Bác không hẹp hòi chi , nhưng mẹ cháu đâu dễ chịu sui gia với bác . Bác tuy nghèo nhưng quyết không để ai khinh thị . Bác khuyên cháu nên quên con Phương nhà bác đi , đừng làm mẹ cháu phiền hà lây đến bác . Phần con Phương rồi đây bác sẽ bắt buộc nó lấy chồng cho yên bề gia thất .

Hung vội thụp xuống bên chân bà Nhung , thống thiết nói :

-Cháu van bác thương cháu và Phương đừng vì lẽ gì chia cắt duyên hai đứa tội nghiệp . Bác ơi ! Cháu không thể xa Phương được . Bác

giúp cháu ...

-Không được cũng phải được . Bác không biết giúp con cách nào bây giờ .

Hung van lơn :

-Bác cho cháu một thời gian . Cháu tin rằng cháu sẽ thuyết phục được mẹ cháu . Xin bác đừng buộc Phương lấy chồng . Hai đứa con khổ , bác đành lòng hã bác ?

Nhìn Hưng rung rung , ngó Phương sứt sùi , lòng bà Nhung đau đớn . Thở dài , bà nói :

-Làm mẹ thương con , ai lại muốn con mình khổ sở , nhưng mà ...

Hung gục đầu lên đùi bà , kêu khổ :

-Bác ơi !

Lắc đầu , bà Nhung quyết định :

-Thôi được rồi , chuyện gì tính sau Hưng ! Cháu về đi , kéo ba má cháu đi tìm . Đứng dậy đi Hưng .

Quốc Hưng ngẩng lên nói :

-Bác ơi ! Còn sớm , cho cháu ở lại chơi thêm ít phút nữa , nghe bác .

Bà Nhung lưỡng lự một chút rồi gật đầu :

-Một lát thôi nghe cháu . Cháu đi mà không xin phép gia đình làm bác không yên tâm .

-Cháu lớn rồi , đâu phải con còn nhỏ như xưa đâu bác .

-Nhưng trong mắt người mẹ nào cũng vậy , tụi con vẫn là những cô cậu tí hon .

Hưng bật cười . Bên ngoài , mưa bắt đầu nặng hạt . Và sau đó , mưa như trút nước . Sấm chớp rền vang một góc trời tạo cho con người ta một cảm giác ớn lạnh , bất an .

Mai Phương nhìn ra ngoài trời , nói với Quốc Hưng :

-Mưa lớn quá , anh ơi .

Hung đáp lại :

-Ừ .

-Rồi sao anh ?

-Ý em là ...

-Em sợ anh cảm mất .

Hung cười xoà :

-Đừng lo em ạ . Anh khoẻ như trâu mưa nắng gì anh cũng chịu được hết .

-Anh có quen như thế bao giờ đâu .

-Không quen , bây giờ quen .

Mai Phương cau mày :

-Anh cứ thích nói bướng . Anh à ! Hay đợi mưa tạnh hẵng về .

-Anh cũng muốn vậy lắm chứ , chỉ sợ ...

-Sợ gì anh ?

-Sợ mẹ em lại đuổi .

-Mẹ có đuổi đâu .

-Mẹ , em không đuổi , nhưng không muốn anh ở lại đây lâu . Mà cứ đà này thì ông trời còn lâu mới tạnh , chắc phải đến mai .

Mai Phương lo lắng :

-Mưa gió thế này , anh đi ra đường em lo lắm .

Hung trấn an cô :

-Không sao đâu em . Anh ở chơi với em một lát nữa rồi về .

Ngập ngừng một chút , Mai Phương bên lên đề nghị :

-Anh Hưng ! Hay anh xin mẹ ở lại đêm nay đi anh , mai hẵng về .

Nếu anh đi trong mưa , thế nào cũng bệnh ..như thế thì tồi tệ hơn .

Hung vuốt tóc người yêu :

-Em không ngại anh à ?

Phương thú thật :

-Em cũng ngại xóm giềng dị nghị nhưng mình trong sáng thì sợ gì hả anh . Vả lại , em thà chịu mang tiếng còn hơn để anh phải chịu mang bệnh .

Hung âu yếm nhìn người yêu :

-Em thương anh nhiều thế sao Phương ?

Mai Phương không đáp , cô hỏi anh :

-Anh vào xin phép mẹ đi anh .

Hung nhỏ giọng :

-Anh biết mẹ sẽ không đồng ý đâu Phương ạ . Nhưng thôi , để anh về . Anh khoẻ lắm , còn lâu mới cảm .

-Anh cứ chủ quan hoài . Anh cứ theo xin mẹ đi . Mẹ không cho , em sẽ nói giúp .

Quốc Hưng nắm tay Mai Phương :

-Cám ơn em rất nhiều , Phương ạ . Anh hạnh phúc lắm , vì anh hiểu rõ lòng em hơn bao giờ hết .

Phương cúi đầu không nói . Cô nhìn ra ngoài trời . Mưa gió , sấm chớp vẫn rên rĩ , gào thét . Hơi gió lạnh lạnh làm Phương hơi co người lại . Hưng muốn kéo người yêu vào lòng ôm chặt lấy Phương , nhưng anh biết anh không thể làm như thế , vì còn bà Nhung .

Anh đứng lên , lấy hết can đảm và quyết định :

-Để anh thử xin mẹ xem sao .

Mai Phương mỉm cười với anh :

-Em tin mẹ sẽ đồng ý .

-Em căn cứ vào đâu hả Phương ? Em không nhớ khi này mẹ hỏi anh về sao ?

-Nhưng bây giờ trời mưa lớn . Em hiểu rõ tính mẹ mà . Mẹ đầy lòng nhân ái , mẹ sẽ không để anh ra về trong lúc này đâu .

Quốc Hưng an tâm :

-VẬY em vào với anh không ? Có em anh sẽ dạn xin mẹ hơn đó .

Phương cười :

-Được rồi . Em sẽ đi với anh .

Bà Nhung đang ngồi nơi bàn khâu chiếc quai nón . Nghe tiếng chân đến gần , bà quay lại . Hưng nhìn bà, ấp úng :

-Thưa bác ...cháu ..cháu ..

Bà Nhung bật cười :

-Chuyện gì mà ấp a , ấp úng vậy Hưng ? Đó đâu phải là cá tính của cháu . Hay trời lạnh quá ..

Bà nhìn Mai Phương :

-Con vào tủ lấy chiếc áo len cũ của ba con ngày xưa , đưa cho Hưng mặc đỡ cho ấm . Còn con cũng vậy , mặc thêm áo khoác vào . Tụi bây coi chừng cảm lạnh hết .

Hưng nhanh nhẩu :

-Thưa bác , mưa gió thế này , bác cho phép cháu ..

Hưng không ngờ mình lại nhát gan đến thế . Anh tưởng mình có thể thốt ra điều ấy dễ dàng trong bối cảnh thế này chứ . Dè đâu anh lại ngại ngùng quá dỗi .

Anh lắc đầu và cuối cùng quyết định nói khác :

-Thưa bác , cháu xin phép bác ..cháu về ạ .

Bà Nhung ngạc nhiên nhìn anh :

-Ủa ! Sao khi này cháu xin phép bác ở lại chơi một lát nữa mà , sao giờ lại đòi về sớm vậy ? Bác cứ tưởng cháu sẽ đợi tạnh mưa mới về .

-Dạ , cháu cũng định vậy , nhưng cháu biết mưa theo cái đà này thì đến mai mới tạnh ạ .

Bà Nhung e dè :

-Mưa gió thế này , có mặt ba cái áo mưa cũng ướt .

Mai Phương đem áo ra đến nơi , nghe vậy chen vào :

-Đúng đó mẹ ạ Anh Hưng về đến nhà chắc cảm mất thôi . Đoạn đường lại xa quá ...

Hưng nhẹ nhàng :

-Không sao đâu em ạ . Mắc mưa có một lần làm gì đến nỗi bệnh .

Bà Nhung một phần muốn giữ Hưng lại , vì bên ngoài mưa lớn quá . Nhưng một phần bà muốn Hưng về càng sớm càng tốt , vì bà sợ gặp rắc rối về sau .

Im lặng một lúc , bà lên tiếng :

-Con xuống bếp xem cơm nước xong chưa , dọn ra cho Hưng dùng luôn Phương ? Ăn cơm xong , biết đâu mưa sẽ tạnh .

Phương "dạ " rồi quày quả xuống bếp mang mâm cơm lên bàn .

Hưng không từ chối lời mời của bà Nhung . Đối với anh , được ở cạnh Mai Phương giây phút nào là anh hạnh phúc giây phút ấy .

Cả ba quây quần bên mâm cơm đạm bạc . Hưng ăn rất thật lòng , luôn miệng khen ngon . Bà Nhung tươi cười :

-Cháu ăn sơn hào hải vị quen rồi , chắc khó ăn đạm bạc , phải không Hưng ?

Quốc Hưng lễ phép :

-Dạ , không đâu bác . Cháu thật tình lắm . Em Phương nấu ăn tuyệt thật . Ước gì mai một cháu cưới được cô vợ như vậy .

Mai Phương ngáy anh . Bà Nhung nói :

-Cháu có điều kiện , đâu cần vợ phải giỏi giang việc bếp núc . Có tiền là thuê hẳn một đầu bếp về nấu nướng là xong ngay .

-Nhưng ăn món ăn do chính tay vợ mình nấu vẫn ngon hơn chứ bác .

Bà Nhung gật gù :

-Ồ . Bác thấy đàn ông , hình như ai cũng thích vậy .

Cơm nước xong đã lâu mà mưa vẫn không tạnh . Bà Nhung lắc đầu :

-Điều này chắc ông trời mưa đến mai quá . Mưa gió thế này , buồn bán ế ảm lảm .

Mai Phương đưa mắt nhìn Hưng . Cô nháy nhỏ, ra hiệu cho anh xin phép ở lại . Nhưng Hưng nhún vai ra chiều e ngại , không dám .

Cuối cùng, bà Nhung lên tiếng :

-Hưng à ! Cháu về nhà trong cơn mưa thế này , bác chẳng thể yên tâm chút nào . Nhưng nếu cháu ở lại , bác e rằng ..

Hưng cúi đầu :

-Bác Nhung ! Cháu hiểu lòng bác . Có phải bác e ngại mẹ cháu , phải không ?

-Đúng vậy .

-Bác yên tâm đi , cháu sẽ gọi điện về báo với mẹ cháu . Cháu nói cháu ở lại nhà thằng bạn thân trú mưa .

-Liệu mẹ cháu có tin không ?

Hưng cười :

-Cháu nói gì m ,mẹ cháu cũng tin hết . Vì thật sự từ trước đến giờ , có khi nào cháu dối gạt mẹ cháu điều gì đâu .

-Cháu nói vậy thì bác yên tâm rồi . Thôi , mưa lớn quá , cháu cứ ở lại đây đi , mai hẵng về . Cháu ngủ ở phòng khách tạm nhé .

Hưng gật đầu , đáp nhanh :

-Cháu nằm ở đâu cũng được . Bác tin tưởng cháu , cho cháu ở lại đêm nay là cháu vui rồi .

Bà Nhung mỉm cười và đi vào bếp mang đường và bột ngọt ra . Thấy mẹ chuẩn bị vào bao các thứ , Mai Phương nhanh nhẩu đi lấy cân .

Cô bảo mẹ :

-Mẹ đi nằm đi , để con vào bọc cho . Hôm nay còn ít mà mẹ .

Bà gật đầu :

-Ồ , con giúp mẹ vào bọc hết chỗ này nghe . Hôm nay , mẹ cũng hơi mệt . Mẹ đi nằm trước đây . À ! Con nhớ cân cho đúng đó .

-Dạ , con nhớ rồi ạ .

Hung bảo người yêu :

-Anh vào bọc , em cần nhé .

-Để em làm cho , anh đi nằm luôn đi .

Hung nhướn mày :

-Trời đất ! Anh nán ở lại để được chuyện trò với em , để được ngắm em , thế mà em bảo anh đi nằm . Vậy thà anh độn mưa , đội gió về còn sướng hơn .

Mai Phương chu môi :

-Mấy chuyện vặt vãnh này , chỉ có phụ nữ mới làm thôi . Hay anh ngồi nhìn em làm cũng được .

-Em lại phân biệt rồi , ai làm mà chẳng được . Này nhé ! Cứ chia đều ra đi , để xem ai làm nhanh hơn ai cho biết .

-Không cần thi , em cũng biết ai nhất .

-Ai ? Anh hay em ?

-Tất nhiên là em rồi . Còn nếu anh muốn nhất , em nhường cho anh luôn .

Hung bật cười giòn giã . Anh lấy muông xúc đường cho vào từng bao một , mỗi bao nửa ký cột lại .

Cứ như thế , khoảng chừng được mười lăm bọc , Hung ngẩng lên nhìn Mai Phương khẽ gọi :

-Phương em !

Vẫn không thấy Phương trả lời , anh lại gọi :

-Mai Phương ! Mai Phương !

Anh nhận thấy Mai Phương giật mình nhìn lên . Anh vội hỏi :

-Nãy giờ em nghĩ gì vậy Phương ?

Mai Phương cười buồn , đáp nhỏ :

-Em nghĩ nhiều lắm .

-Có anh trong ý nghĩ đó của em không ?

Phương khẽ nói :

-Anh Hưng ! Anh vừa đẹp trai ,con nhà giàu , thông minh , nay mai sẽ trở thành một giám đốc của một công ty lớn . Công danh sự nghiệp vững mạnh rõ ràng , biết bao cô gái đẹp vây quanh anh , thế mà em không hiểu lý gì anh lại thích đến một nơi vắng vẻ , buồn hiu như thế này ? Và lý gì anh lại chọn em , một người con gái bình thường , không có gì đặc biệt cả ?

Hung cười , véo mũi Mai Phương :

-Em khờ quá ! Chỉ đơn giản vì anh yêu em , thế thôi .

-Tâm hồn em trong sáng thanh cao như sao đêm , thử hỏi làm sao anh có thể rời xa em được chứ ? Em đã chiếm trọn trái tim anh rồi , không có chỗ cho kẻ khác đâu .

Mai Phương nhỏ giọng :

-Anh à ! Theo em , chúng ta đừng nên kéo dài mối tình không lối thoát này nữa , càng lúc em càng thấy vô vọng . Ba mẹ anh đã chọn cho anh một người con gái danh giá khác rồi , còn có chỗ đâu cho một kẻ nghèo hèn như em ?

-Không . Em đừng nói với anh những lời như thế nữa . Em không yêu anh sao Phương ?

Cô ghen ngào :

-Em khổ vì yêu anh Hưng ạ ..nhưng có lẽ em sẽ phải xa anh thôi .

Hung trừng mắt nhìn Mai Phương :

-Anh cấm em nói chuyện chia ly .

-Biết nói thế nào bây giờ hả anh ? Tương lai đôi ta mờ mịt quá . Nếu cứ kéo dài , chúng ta sẽ chuốt thêm đau khổ . Thà rằng mình chịu đau một lần không đỡ hơn sao ?

-Mai Phương ! Đừng như vậy em . Anh van em đấy !

-Hưng ơi ! Em phải làm sao đây ? Mẹ anh cấm em yêu anh , em càng không muốn mẹ em bị nhục .

Phương úp mặt vào tay nức nở khóc . Hưng vỗ về :

-Đừng khóc nữa em . Em hãy tin tưởng nơi anh , chỉ cần chúng ta đủ nghị lực . Hứa với anh đi Phương . Dù hoàn cảnh khác nghiệt nào đưa đến , em cũng vững lòng chờ đợi em nghe Phương .

Ngược đôi mắt đắm lệ nhìn Quốc Hưng , Mai Phương nhẹ gật đầu .

Cô lí nhí đáp :

-Vâng , em sẽ chờ anh , suốt đời ...

Hung vui mừng nói :

-Cám ơn em nhiều lắm , Mai Phương .

Hung nâng mặt người yêu lên lau đôi dòng lệ chảy dài hai bên má .

Anh nhìn sâu vào mắt cô :

-Nín đi em , đừng khóc nữa . Mọi điều tốt đẹp rồi sẽ đến với chúng ta thôi mà .

Anh cười trêu cô :

-Em khóc trông xấu lắm . Cười lên đi nào , cô bé của tôi .

Phương đáp nhỏ :

-Cười không nổi .

-Sao thế ? Còn buồn à ?

-Buồn anh đó .

Quốc Hưng lo lắng :

-Anh làm sao nào ?

Cô cười nhẹ :

-Anh ngồi sát em quá trời , lỡ mẹ ra thấy thì chết .

-Mẹ ngủ rồi . Vả lại , mình làm xong hết việc , ngồi xa trông có vẻ xa cách quá .

Vừa nói , Hưng vừa choàng tay ôm lấy bờ vai Phương . Anh hôn nhẹ lên má cô .

Tiếng ho của bà Nhung trong phòng vọng ra . Cả hai hốt hoảng rời nhau .

Mai Phương đẩy nhẹ Hưng ra . Cô chạy lại đứng ở sau cửa nhìn bóng đêm . Hưng nhẹ bước lại phòng bà Nhung rồi trở lại phía sau Phương , ôm lấy bờ vai cô, nói nhỏ :

-Mẹ còn thức .

Phương khoát tay :

-Anh không được làm vậy nữa nha . Mẹ bắt gặp , nguy hiểm lắm đấy .

Hưng dí dỏm :

-Ngày xưa , mẹ cũng như vậy mà ..mẹ cũng hiểu ,

-Thôi đi anh . Ngày xưa chưa cưới nhau , nam nữ thọ thọ bất thân đó , anh đừng có đùa . Bây giờ rồi anh ?

Hưng xem đồng hồ tay đáp :

-Mới hơn chín giờ . Mưa lớn dữ quá em nhỉ . Trời này chắc ngập đường hết .

-Ngập là cái chắc rồi anh .

Quốc Hưng nhìn Phương :

-Em mệt chưa ?

-Dạ chưa .

-Anh muốn trò chuyện suốt đêm với em , nhưng lại muốn em đi

ngủ sớm ..có mâu thuẫn không em ?

Phương cười :

-Em cũng vậy . Em cũng muốn anh đi nghỉ sớm mặc dù rất muốn tâm sự với anh .

Cả hai cùng cười ý nhị . Cuối cùng, Phương quyết định :

-Tốt nhất là hai đứa mình ngồi bên nhau đến mười giờ nhé . Sau đó mình sẽ đi ngủ . Em vào phòng mẹ , anh nằm ở phòng khách .

-OK . Hưng đáp và cười hạnh phúc .

Bên ngoài , trời vẫn mưa như trút nước . Họ cứ ngồi bên nhau như thế và cảm nhận niềm hạnh phúc dâng trào trong mỗi trái tim của nhau ...

Đứng ngoài cổng nhìn vào, trông thấy xe Quốc Hưng dựng đó. Bà Dung mím môi, nghiêng răng quay sang con gái nói:

- Tao đoán có sai đâu, nó làm sao qua được mắt tao.

Lưu Bích cũng trông thấy xe Hưng, cô thở dài:

- Không ngờ bà ngoại và cậu mợ bao che cho nó. Chắc cái miệng của nó dẻo quẹo.

Bà Dung giận đỏ mặt:

- Mẹ con nhà nó hết số với tao rồi, dám chưa nó bất hợp pháp. Tao sẽ báo công an.

Lưu Bích khoát tay:

- Mẹ đừng làm rùm beng lên như vậy, xấu người ta không nói, thằng Hưng không chừng bị mang tiếng theo. Dù sao thì danh phận của nó không thể dễ bị tổn thương mà ảnh hưởng đến công việc làm ăn, mẹ ạ.

- Hưng là con trai, lo gì? Người ta có cười là cười mẹ con nhà nó chứ ai cười thằng Hưng. Mà gọi cửa đi Bích!

- Dạ.

Lưu Bích gọi lớn:

- Có ai ở nhà không?

Một lúc lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, bà Dung thở hắt, nghiêng răng:

- Hú hí với nhau trong đó vui quá mà có nghe gì đâu. Mà đập cửa xem sao.

- Từ từ đã mẹ.

Lưu Bích tiếp tục gọi:

- Có ai ở nhà không?

Bên trong, bà Nhung đang mơ màng ngủ vội bật dậy nghe ngóng. Rồi bà dụi mắt, yên lặng lắng nghe. Bà vội vàng xỏ dép vào chạy ra cửa ngõ.

Đất dưới chân bà như sụp xuống. Bà muốn quy ngã khi sáng tinh mơ một người mà bà chẳng bao giờ mong đã xuất hiện.

Mồ hôi bà toát ra ướt đầm cả trán. Nguy rồi! Bà phải làm sao đây? Rõ ràng bà chứa Quốc Hưng ở lại là hoàn toàn bất hợp lý. Nhân cơ hội này, bà Dung sẽ tha hồ mắng nhiếc, chửi rủa bà, bà còn lời gì để cải chính nữa chứ?

Lo cho mình thì ít, bà lo cho Quốc Hưng và Mai Phương thì nhiều. Thà rằng một mình bà nghe, một mình bà chịu đựng, chứ nếu Mai Phương mà chứng kiến cảnh này, tâm hồn trong sáng của nó làm sao chịu nổi.

Bà lắc đầu khò sở. Song, dù sao cũng phải ra mở cửa tiếp bà Dung.

- Mời chị và cháu vào nhà chơi. Mới sáng chị đến thăm nhà, thật là quý hóa.

Bà Dung nhìn bà Nhung chằm chập. Đoạn bà hất mặt lên cay cú:

- Tôi đến không phải để thăm bà. Tôi biết bà chứa con trai tôi ở đây để toan tính những chuyện đòi bại. Thật là bỉ ổi! Nhà mẹ góa, con cô mà cho trai ở trong nhà, mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa chứ?

Bà Nhung tái mặt. Song, bà đã chuẩn bị tinh thần để nghe những lời cay độc đó, nên bà nuốt giận, nói:

- Cháu Hưng xin phép ở lại, sáng nay sẽ về vì đêm qua mưa gió lớn quá, mong chị hiểu cho. Tôi cũng sợ cháu cảm lạnh.

Bà Dung cười khê:

- Mẹ con bà thật là trơ trẽn. Nó cảm lạnh hay mẹ con bà cảm nó?

Nghe bên ngoài ồn ào, Hưng và Phương từ trong nhà chạy ra. Hưng trông thấy mẹ, sững sốt kêu lên:

- Mẹ! Sao mẹ lại đến đây?

Bà Dung cười gằn:

- Tao đi đón xuân không được à?

Thấy gương mặt mẹ và chị Lưu Bích lạnh lùng giận dữ, Hưng biết

khó lòng nói cho êm xuôi, anh đành nài nỉ:

- Mẹ! Sáng sớm mẹ đến thăm nhà bác Nhung, vậy chúng ta hãy vào nhà uống tách trà đi mẹ.

- Tao đâu có dư hơi để đến đây uống với chả uống. Đẹp! Mà theo tao về nhà mau. Còn cái tội của mày nữa, mày dám gạt ba mẹ mày để xuống đây hú hí với con đĩ đó à?

Hung thẳng thốt kêu lên:

- Mẹ! Mẹ không được xúc phạm đến Mai Phương.

- Vậy chứ chứa trai trong nhà qua đêm là gì không phải là đi?

- Mẹ! Mẹ đừng nói nữa. Lời nói của mẹ cay độc quá. Mẹ và chị Bích hãy về đi.

- Tao chỉ về trừ khi mày theo tao về nhà. Thật là quá quắt! Cả hai mẹ con ra sức dụ dỗ con trai tui để tính chuyện đôi bại.

Hung lắc đầu:

- Con ở lại đón giao thừa rồi định hôm nay về. Không ngờ mẹ lại mắng nhiếc người ta như vậy, con thất vọng quá.

- Tao chưa báo công an là may rồi đó. Mày có về nhà không thì bảo?

Hung mím môi:

- Mẹ về trước đi. Con nói chuyện với bác Nhung và Mai Phương một chút sẽ về sau.

- Nói hồi qua giờ chưa đã sao con? Chờ dính cái bầu rồi nhả ra à?

- Mẹ! Mẹ không được xúc phạm đến Mai Phương và bác Nhung. Con van mẹ, mẹ hãy về trước đi.

Bà Dung và Bích vẫn không chịu về. Đoạn bà Dung xỉ vào mặt bà Nhung, nói lớn:

- Bà khôn hồn dạy dỗ con bà đó nha. Cả bà nữa, hãy xem lại mình đi. Đừng để tôi phải nặng lời đấy. Con người dù không có gì cũng còn có chút tự trọng chứ, sao lại tòi tệ đến như vậy?

Bà Nhung không biết nói gì, chỉ đứng lặng cảm chịu đựng. Mai Phương nhìn mẹ xót xa. Cô đau khổ nhìn Hưng:

- Anh Hưng! Anh về đi, và đừng bao giờ tìm đến em nữa. Gia đình anh không có chỗ cho em đâu, Hưng ạ. Hãy quên em đi.

Rồi cô quay nhìn thẳng bà Dung, dứt khoát:

- Cháu xin lỗi bác. Bây giờ bác và chị hãy yên tâm về đi. Kể từ

đây, cháu sẽ không bao giờ gặp mặt anh Hưng nữa. Cháu không bao giờ để cho bất cứ ai nặng lời xúc phạm đến mẹ cháu đâu.

Hưng nhìn Mai Phương:

- Phương em! Em đừng nói vậy, mẹ anh sẽ hiểu ra thôi mà.

Bà Dung xen vào:

- May lụy nó đến mức này sao Hưng? Trông mày thảm hại quá, mày hạ mình năn nỉ một con nhỏ tầm thường vậy sao? Về đi! Mẹ đã chọn cho con một chỗ rất xứng đôi với con. Con bé ấy còn xinh đẹp hơn con nhỏ này gấp trăm ngàn lần. Gia đình người ta lại danh giá, trí thức chứ đâu như cái gia đình này.

- Mẹ! Mẹ không được so sánh như thế. Mẹ không được xúc phạm người con yêu.

- Về! Không thì tao báo cảnh sát đây.

Mai Phương nhìn Hưng:

- Anh Hưng! Nếu anh thương mẹ con em thì anh hãy về đi. Sức chịu đựng của con người có hạn. Anh hãy nhìn mẹ em mà xem, mẹ sắp quy ngã rồi đó.

Hưng đau khổ nói:

- Được rồi. Bây giờ anh sẽ về, nhưng anh sẽ không bao giờ xa em đâu. Nhất định anh sẽ cưới em làm vợ, dù bất kỳ hoàn cảnh nào xảy ra.

Hưng lão đảo dắt xe ra cửa. Bà Dung mỉm cười hài lòng. Trước khi đi bà còn quay lại nói:

- Cóc con mà đòi leo thang, nực cười thật.

Bà ngoe nguẩy ra ngoài, lên xe hơi cùng với Lưu Bích và ra lệnh cho tài xế phóng thẳng theo hướng Sài Gòn.

Bà Nhung nhìn theo, lắc đầu đau khổ. Mai Phương vội quỳ dưới chân mẹ:

- Mẹ! Mẹ ơi! Tất cả là lỗi tại con, con mong mẹ tha lỗi cho con. Con sẽ không bao giờ để họ lặp lại điệp khúc này với mẹ nữa. Con thật bất hiếu, đã làm mẹ khổ tâm.

Bà Nhung rơi lệ:

- Con không có tội Phương ạ. Lỗi ở mẹ không giàu có như người ta để con được hạnh phúc, để con sống bên cạnh người con yêu. Kiếp này có lẽ ông trời phạt mẹ.

- Nghèo chẳng lẽ là tội sao mẹ? Con không tin trên đời này, người ta lại xem trọng đồng tiền như thế.

- Nhưng thực tế con đã chứng kiến rồi, con vẫn chưa tin sao Phương?

Mai Phương lắc đầu:

- Cuộc đời sao mà phức tạp quá, con không hiểu hết được.

- Cũng dễ hiểu thôi. Con còn quá trẻ mà Phương, rồi dần dần con sẽ thấu đáo.

- Mẹ ơi! Con hứa không liên lạc, không yêu đương với anh Hưng nữa. Con dứt khoát với anh rồi. Từ nay, chúng con không còn gặp nhau nữa. Từ nay, bà Dung sẽ không còn cơ hội nhục mạ mẹ nữa.

- Mẹ chỉ thương cho con. Xa thằng Hưng, chắc con đau khổ lắm.

Rồi bà khuyên lơn:

- Thôi, ráng đi con ạ. Thà con chịu đau một lần, như thế đỡ hơn là hai đứa cứ kéo dài mỗi tình không lối thoát này, rồi thời gian sẽ làm hai đứa con nguôi ngoai. Còn mấy tháng nữa là tốt nghiệp rồi, con ráng lên Phương nhé. Đừng để nỗi khổ này ảnh hưởng đến việc học của con. Mẹ rất kỳ vọng ở con, Phương ạ. Nay mai ra trường rồi, có được việc làm tốt, con mặc sức ngẩng cao đầu với người ta. Cuộc đời thiếu gì người tốt với con và sẽ yêu con như thằng Hưng, con đừng buồn nữa.

Mai Phương quệt nước mắt, mím môi cúi đầu:

- Mẹ! Kể từ hôm nay, con sẽ quên anh Hưng. Con sẽ lao vào học. Con quyết tâm sẽ làm giàu, xem thử ai còn khinh mẹ con mình nữa không?

- Con nói vậy, mẹ yên tâm lắm. Mẹ chỉ sợ tình con đối với Hưng đậm sâu, con không quên nổi nó.

- Mẹ đừng lo. Lòng con đã quyết thì con làm được. Kể từ bây giờ, mỗi lần Hưng đến tìm con, mẹ cứ bảo con không còn ở đây nữa, nghe mẹ.

- Vậy mẹ phải nói con ở đâu?

- Mẹ nói là con lên Sài Gòn ở trọ cùng với bạn, mẹ không rõ địa chỉ, thế thôi. Có hỏi gì, mẹ cũng không biết.

- Ủ. Nhưng mà ...

- Mẹ sợ anh đau khổ chứ gì?

- ...

- Rồi anh sẽ quên con thôi, mẹ ạ. Xung quanh anh ấy, thiếu gì các cô gái đẹp, danh giá, sá gì một cô gái tầm thường như con. Mẹ đừng lo.

Bà Nhung gật đầu:

- Vậy thì mẹ sẽ làm theo lời con.

Mai Phương dìu mẹ vào:

- Mẹ vô phòng nghỉ đi. Sao đòi mẹ khổ thế?

Bà Nhung vuốt má con:

- Mẹ khổ, nhưng mẹ hạnh phúc lắm vì mẹ lo cho con nên người. Lời hứa đối với ba con trước lúc ông lâm chung, giờ sắp thành hiện thực. Con ra trường là mẹ vui mừng lắm.

- Con hiểu.

Mai Phương chờ cho mẹ ngả lưng xong, cô quay trở ra bàn khách, lòng buồn vội vội, nhưng cô không khóc. Cô tự hứa với lòng sẽ chẳng bao giờ cô khóc. Khóc cũng chẳng ích gì, hãy tìm quên hình bóng của Hưng càng sớm càng tốt nhất.

-Phương ơi, Phương!

Nghe tiếng gọi ngoài ngõ, Mai Phương giật mình. Cô lau vội hai giọt nước mắt còn đọng nơi mi, rồi đi vội ra ngõ. Cô cố gắng để giữ chất giọng bình thường.

-Ừa, anh Trung! Anh đến sớm vậy?

Trung cười tươi tắn:

-Anh muốn đập đất nhà em đầu tiên, xem thử năm nay nhà em làm ăn ra sao? Người ta nói anh đập đất hên lắm đó.

Mai Phương mỉm cười:

-Thật không đó?

-Bộ không tin anh sao?

Chợt Trung nhìn vào mắt Phương, anh ngỡ ngàng:

-Xem kìa! Sao mắt Phương đỏ hoe vậy? Khóc hả?

Phương chối phăng:

-Đâu có anh Trung. Lúc nãy, lửa tấp vào mặt nên mắt em đỏ.

-Em giấu anh hoài. Rõ ràng là em vừa khóc, mũi em cũng đỏ ầu.

Có chuyện gì buồn, nói anh nghe đi?

Phương lắc đầu lia lịa:

-Em đâu có buồn . Em bị khói làm cay mắt mà . Anh không tin em hả ?

-Anh tin , anh tin . Trung vội đáp , đoạn anh hỏi .Bác đâu em ?

-Dạ , mẹ em mệt quá ngủ rồi .

-Tội nghiệp bác suốt năm làm quần quật , vậy mà vẫn không khá lên nổi . Năm nay có anh đạp đất , chắc nhà em trúng số đấy .

Thấy Trung đùa, Phương chỉ mỉm cười chứ không nói gì cả . Trung nhanh nhẩu :

-Mai Phương ! Em chúc gì anh đi chứ ?

-Đề em nghĩ xem . À ! Chúc anh năm nay có vợ , sanh con và ...

-Stop ! Em chưa chịu anh , sao bảo anh có vợ được ? Em khó quá !
Giả như em dành một góc tim mình cho anh , anh cũng hạnh phúc lắm rồi . Số anh không may mắn .

-Anh đừng trêu em nữa . Đợi khi nào em ra trường , có công ăn việc làm ổn định , em mới nghĩ đến chuyện đó .

-Vậy thì anh sẽ đợi em . Chừng nào em đồng ý , anh sẽ thừa ba mẹ bước tới . À !

Anh thấy có anh chàng nào đó bảnh bao lắm , cứ bám lấy em hoài , anh ta là ai vậy em ? Anh ta có lọt vào mắt xanh của em không ?

Biết Trung muốn nói đến Hưng , Phương đáp nhỏ :

-Anh ấy muốn làm bạn với em , nhưng em không đồng ý, vì em biết hoàn cảnh của anh ta và em quá chênh lệch .

Trung mừng thầm :

-Còn anh ? Có phải chúng ta cùng chung một tầng lớp không Phương ? Anh nghèo , em cũng nghèo , nhưng chúng ta đều thành công trên con đường học vấn . Nếu mai này chí thú làm ăn , tương lai của chúng ta sẽ không còn tối tăm như vậy nữa . Em nghĩ sao hả Phương ?

-Em cũng không biết nữa .

-Vậy để anh chúc em nha . Anh chúc em năm nay tốt nghiệp đạt loại ưu và nhất là tìm được công việc làm ăn ổn định . Sau cùng là chúc em dành một góc nhỏ trong tim mình cho anh .

Mai Phương cười nhẹ , lòng cô vẫn còn buồn tê tái . Dù có Trung bên cạnh , dù Trung có hài hước cỡ nào vẫn không làm cô vui lên được , nhưng cô không muốn nghĩ đến Hưng nữa . Không muốn

nghĩ đến dù chỉ một phút chỉ thêm phiền lụy và khổ đau mà thôi .

Mai Phương quyết định trước mắt sẽ gặp Trung thường xuyên . Trung sẽ đưa cô đi chơi , sẽ chuyện trò với cô và sẽ giúp cô quên Hưng . Dù sao Trung cũng là người có óc khôi hài , mỗi khi buồn mà ở bên Trung . Mai Phương đều vui bớt , vì lúc nào Trung cũng chọc cô cười , nhiều khi cười lên cả ruột . Trời phú cho Trung cái tính vui vẻ , hoạt bát đó nên anh đi đến đâu cũng đều được người lớn , con nít yêu quý . Các cô bạn gái trong xóm cũng rất thích anh , vì anh có nụ cười tuyệt đẹp và luôn dí dỏm , hài hước .

Trung muốn mời Mai Phương đi chơi , nhưng anh vẫn còn e ngại ,vì từ trước đến giờ Mai Phương vẫn chưa khi nào đồng ý ngồi lên sau xe anh . Song cô càng khó , anh càng thích , vì anh rất muốn chinh phục cô để chứng tỏ bản lĩnh đàn ông của mình . Anh lặng yên một lúc rồi lên tiếng :

-Mai Phương ! Hôm nay đầu năm , anh muốn mời em đi thăm viếng một số người thân , em đồng ý chứ ?

Cô đáp ngay :

-Em rất ngại đến nhà người ta, anh Trung à . Hay là mình đi vòng vòng chơi hoặc ghé vào quán nước nào đó uống cà phê nghe nhạc cũng được .

Nghe Mai Phương đáp , Trung mừng quýnh . Anh ngại Mai Phương nên mới mời đi viếng thăm bà con . Nào ngờ Mai Phương chỉ đồng ý đi dạo phố hoặc uống cà phê với anh , còn vui nào hơn nữa .

Trung càng ngạc nhiên hơn vì hôm nay Phương đồng ý đi chơi với anh . Tự dưng anh nghe tim đập thình thịch , nghĩa là anh có rất nhiều hy vọng để chiếm được tình yêu của cô . Nghĩa là anh bắt đầu tiến dần đến thành công trong việc chinh phục Phương .

Không che giấu niềm hân hoan vui sướng , Trung nói ngay :

-Mai Phương ! Anh chưa khi nào vui như hôm nay . Anh vui lắm , Phương ạ .

Phương tươi cười :

-Tết nhất hồng lẽ buồn ?

-Nếu Mai Phương từ chối lời mời của anh , chắc anh sẽ buồn suốt năm đó .

-Anh cứ nói quá , cùng lắm anh buồn năm phút . Đàn ông người nào mà chẳng lên gân với các cô gái, nhưng đừng hòng em tin .

Trung cười :

-Bây giờ em chưa tin , nhưng sau này em sẽ tin . Thời gian sẽ chứng minh cho em thấy tất cả những gì anh muốn dành cho em .

Phương đứng lên , nhỏ nhẹ :

-Em vào trong thay đồ , anh đợi em chút nghe .

Trung gật đầu chờ đợi . Anh nghe lòng lâng lâng hạnh phúc , đợi bao lâu cũng được . Phương đã đồng ý ngồi sau xe anh rồi , anh hy vọng biết bao . Anh cảm ơn trời phật đã thấu hiểu lòng anh để giúp anh có được Mai Phương , người mà anh đã từ lâu thầm yêu trộm nhớ

Mai Phương cẩn thận khoá cổng . Cô để mẹ nằm ngủ yên trong nhà , như thế sẽ chẳng ai làm phiền mẹ được . Ngồi lên sau xe Trung , cô lặng yên không nói gì cả .

Trung cho xe chạy được vài mét liền hỏi :

-Mình lên Sài Gòn chơi nghe Phương . Trên đó vui lắm .

-Vâng ,tuỳ anh .

-Em thích xem ca nhạc không ?

-Ban ngày mà anh Trung ?

-Tết nhất mà . Ngày đêm gì cũng có hết .

Mai Phương suy nghĩ một lúc rồi đáp :

-Em chỉ thích đi vòng vòng dạo phố , ngắm cảnh , như thế sảng khoái hơn , Trung ạ .

Trung đồng ý ngay :

-Chấp nhận nắng mưa hã cô bé ?

Phương cười :

-Không thành vấn đề đâu , chỉ sợ tài xế xiu thôi .

-Chở em đi một đời, anh cũng không xiu nữa là .

Phương không đáp . Cả hai cùng lên thành phố . Buổi sáng đầu năm nắng trải dài trên các con phố , qua những tàn lá rơi xuống lòng đường lung linh như những giọt nước . Quang cảnh ngày Tết rộn rịp , tươi vui . Trên đường phố tung bay các sắc màu sắc sỡ của người lớn , con nít , vàng, xanh , tím , đỏ phủ khắp các con đường . Trung nghe lòng lâng lâng hạnh phúc , nhưng anh có biết đâu ,

người bạn sau lưng anh đang chắt chứa trăm ngàn nỗi niềm riêng .

Thật vậy , lòng Phương vẫn nặng trĩu đau buồn . Cô không bị ngoại cảnh đánh lừa , hay nói đúng hơn không khí tươi vui nhộn nhịp của ngày đầu năm không làm Phương vui lên dù chỉ một chút . Lòng cô tan nát tái tê .

Vòng quanh thành phố được một lúc , tự dưng Mai Phương bảo Trung :

-Anh Trung ! Mình về đi anh .

Trung ngạc nhiên :

-Mình mới dạo được một lát , còn quá sớm mà Phương .

Phương kiêu cố :

-Em thấy trong người hơi mệt . Bây giờ mình về đi . Dịp khác nếu anh muốn anh đến rủ em , em sẵn sàng đi chơi với anh .

-Thật không Phương ?

-Không lẽ em gạt anh à ?

-Vậy là anh vui rồi . Nhưng hôm nay ngày đầu năm , mình ghé vào chùa lễ Phật nghe Phương ?

Phương gật đầu :

-Lễ Phật xong , mình về nhé .

-Ừ . Hình như em không được vui ?

-Dạ không . Em chỉ hơi mệt .

-Thật chứ ?

-Thật mà .

-Nếu mệt , mình ghé quán nước uống cam tươi nhé , sau đó mình về .

-Thôi anh Trung . Lễ Phật xong rồi mình về đi , đừng ghé quán nữa .

Chiều ý Mai Phương , anh đưa cô vào chùa Xá Lợi . Cả hai thấp hương lễ Phật xong , Trung đưa Mai Phương về lại Thủ Đức .

Dọc đường , anh hỏi :

-Lúc này em khẩn gì thế ?

-Đủ thứ hết .

-Nói anh nghe với .

-Chỉ vậy ? Như thế là tò mò đấy nhé .

-Em không nói thì thôi . Anh chỉ quan tâm vậy mà em cho anh tò

mò . Trung có vẻ giận dữ .

Phương cười :

-Lúc này , em khẩn nhiều lắm . Em xin phạt bà Quan Âm cho mẹ em bớt khổ . Em xin năm nay em tốt nghiệp loại ưu , ra trường có việc làm ngay .

-Còn gì nữa ?

-À ! Còn chứ . Em cầu xin phạt bà cho lòng em thanh thản , đừng bao giờ nghĩ về ...

Phương giật mình , vì chút nữa cô thối lộ tâm sự của mình cho Trung hay rồi . Cô vội ngừng lại và gượng cười :

-Đừng bao giờ nghĩ về những điều không hay trong cuộc sống , chỉ nghĩ đến những điều gì tốt đẹp mà thôi , còn anh ?

Trung nhanh nhẩu :

-Anh ấy à ? Anh cũng khẩn nhiều lắm . Anh xin phạt phù hộ cho gia đình anh luôn ăn nên làm ra , cho anh thành công trong công việc . Và một lời khẩn quan trọng nhất là ... Em biết gì không ?

-Anh nói luôn đi .

-Anh cầu xin cho anh chiếm được trái tim bé nhỏ của em .

Phương vờ hỏi :

-Để làm gì ?

Trung cũng trêu lại :

-Lúc đó anh sẽ mặc sức mỗ xẻ , làm gì thì tùy thích . Bởi nó là sở hữu của anh rồi mà .

Phương rùng mình :

-Ghe quá ! Nếu anh có ý tưởng đó , chắc phạt không dám cho anh toại nguyện đâu .

Cả hai cùng cười . Thoát một cái họ đã về đến nhà . Bà Nhung đã thức dậy và đang ăn dở miếng bánh chưng . Thấy Phương và Trung bước vào , lòng bà mừng khắp khởi . Vì từ xưa đến giờ , Trung đến nhà nhiều lần rủ Phương đi chơi nhưng bao giờ cô cũng từ chối . Lần này thì Phương đã chịu đi chơi với Trung rồi . Bà hy vọng nếu như mọi việc cứ tiến triển theo đà này , thì Phương sẽ quên được Hưng , và như thế con gái bà sẽ không phải đau khổ . Bà cũng vui vì Mai Phương đã biết tìm cho mình một lối thoát , đã biết cách xa Hưng và biết cách tìm quên Hưng . Bà nghe lòng mình nhẹ hẫng .

Bà ra tận cổng đón con gái và Trung , Bà cười vui vẻ :

-Hai đứa đi chơi vui không ?

Trung lí lắc :

-Vui lắm bác ơi . Nhưng Phương đòi về sớm quá , con tiếc ghê vậy .

Bà Nhung cười :

-Lo gì ? Vẫn còn Tết mà , mai mốt mặc sức đi nữa .

-Bác không cấm Phương chơi với con chứ ?

-Cái thằng ... Hối vậy mà cũng nghe được à ? Hối nào giờ bác đối xử với con thế nào hả Trung ? Bác chỉ lo con Phương nó ngại nên từ chối con thôi . Giờ thì nó đồng ý đi chơi với con rồi . Lúc nào rảnh, con cứ đến .

Trung mừng rỡ :

-Năm nay chắc con hên đủ thứ chuyện . Đầu năm mà đã gặp vui rồi , cuối năm hy vọng cưới được vợ quá . Thôi , con về nha bác . Con cầu chúc bác năm mới vạn sự như ý, an khang thịnh vượng . Ngày mai con lại đến thăm bác và em Phương .

Bà Nhung gật đầu :

-Ồ , rảnh con nhớ đến chơi với con Phương nhà bác nghe Trung . Nó sống một mình không có anh em cũng buồn lắm . Bác thì lo buôn bán cả ngày , ít gần gũi với nó được .

-Bác yên tâm đi . Con mà quan tâm chăm sóc là số dzách đó .

Nói xong, Trung mỉm cười chào bà Nhung và Mai Phương ra về , lòng anh rộn rã niềm vui . Trong khi đó , Mai Phương đứng nhìn theo dáng anh , cô cảm thấy buồn măm mác vì Trung không bao giờ hiểu được lòng cô .

Hung ngồi phịch xuống ghế , thở dài thất vọng . Anh cau có gắt gỏng :

-Mẹ ! Sao mẹ đến làm nhục người ta hoài như vậy ?

Bà Dung cười nửa miệng :

-Vậy chớ mẹ con nhà nó dụ dỗ con trai nhà này mà mẹ làm ngơ à ?

Giọng điệu của bà Dung làm Hưng tức điên lên . Anh nói :

-Mẹ ! Con không ngờ mẹ lại đối xử với người ta như vậy ? Rốt cuộc ngày xưa mẹ thỉnh thoảng giúp đỡ người ta chỉ vì mẹ muốn người ta đội ơn mẹ , đúng không ? Con không thể nào ngờ được sự

việc lại diễn ra như vậy . Mẹ nhục mạ người ta không còn chỗ nào để thở nữa .

Bà Dung cũng tức tối quát lên :

-Mày và mẹ con nhà nó hạch sách tao đó à ? Mày coi mẹ con nhà nó hơn mẹ đẻ của mày chứ gì ? Được rồi , mày cứ đi theo con đó đi . Tao không cần thằng con bất hiếu , mất dạy như mày nữa . Thật uổng công sanh thành , dưỡng dục của tao . Thật uổng công tao cho mày ăn học thành tài .

-Mẹ ! Con không dám đâu , nhưng vì ...

-Không nhưng nhị gì hết . Mày muốn theo nó thì cút khỏi nhà này ngay lập tức . Cút ngay , không mẹ con gì hết .

-Làm gì mà ầm ĩ vậy ?

Tiếng ông Trần từ trên lầu vọng xuống , và ông vội đi nhanh xuống lầu , cả Lưu Bích cũng theo sau .

Bà Dung quay lại chồng , than vãn :

-Ông xem đây . Con ông nó có hiếu hết sức . Nó ăn bùa mê thuốc lú của mẹ con bà Nhung rồi , nên giờ về đây mắng nhiếc mẹ nó . Nó coi mẹ con bà Nhung hơn tôi mà, thật tức chết đi được . Tôi giao ông đó , ông làm gì thì làm đi .

Ông Trần nhỏ giọng :

-Cái gì cũng từ từ . Để tôi xem sự thể ra sao mà hai mẹ con bà như nước với lửa vậy (sao muh giống Mít với Luá thể ...hì ..hì ...)

Ông quay nhìn Hưng :

-Có chuyện gì vậy Hưng ? Thùng thẳng trình bày cho ba nghe xem .

Hưng lắc đầu đáp :

-Ba ! Con muốn gặp riêng ba . Ở đây con mà nói ra , mẹ lại nổi trận lôi đình lên nữa . Mẹ hành động lúc nào cũng nóng vội , không chịu xem xét sự việc gì hết . Dù sao con cũng đã lớn rồi , con có tự do riêng của con chứ .

Ông Trần nhìn ba Dung :

-Bà lên lầu đi , tôi với thằng Hưng nói chuyện riêng một lát .

-Tôi không đi đâu hết . Tôi muốn xem nó ca cẩm gì với ông , và tôi cũng muốn nghe xem ông xử chuyện này thế nào ?

Ông Trần luôn nghe vợ nên hất hàm bảo Hưng : (thôi rồi , cho vô

"chuồng " hội sợ dzợ luôn á ...BT_Smile)

-Hung ! Con cứ trình bày ở đây , ba nghe xem có gì cả nhà cùng giải quyết .

Hung định không nói , nhưng cuối cùng anh gật đầu rồi hỏi cha :

-Thưa ba , nếu ba yêu một cô gái đầy đủ phẩm hạnh đạo đức , nhưng chỉ mỗi một điều cô ấy nghèo , vậy ba có cưới cô ấy không ?

Ông Trần đáp ngay :

-Nghèo đâu phải là một cái tội . Đối với ba , quan trọng nhất là đạo đức và phẩm hạnh . Ba sẽ cưới liền .

-Vậy mà khi con yêu một cô gái như vậy , mẹ lại ngăn cấm , còn xúc phạm họ nữa ...

Hung nói chưa hết câu , bà Dung đã chen vào :

-Con đó mà mày cho là phẩm hạnh , đạo đức à ? Bà nhìn chồng cười nhếch môi . Ông thử nghĩ xem , đàn bà con gái gì chứa trai trong nhà mà không mắc cỡ , không biết nhục , vậy mà thằng Hung cứ ca ngạo . Đạo đức , phẩm hạnh ở chỗ nào ?

-Mẹ ! Đó là do con nài nỉ xin được ở lại, vì đêm đó mưa , gió quá lớn . Mẹ không thể vịn vào điều đó để đánh giá , xỉ vả người ta . Nhưng không phải bây giờ mẹ mới làm điều đó , mà ngay từ lúc đầu , mẹ đã không đồng ý cho con làm bạn trai của Phương , mà nguyên nhân chính vì cô ấy nghèo .

Bà Dung giận điên lên . Bà đập bàn định mắng Hung , nhưng ông Trần đã can ngăn :

-Chuyện đâu còn có đó . Bà à ! Con nó cũng đã lớn rồi , công danh sự nghiệp cũng đâu vào đấy . Chuyện trăm năm hãy để nó tự lựa chọn , khổ sướng nó chịu . Bỏn phận làm cha mẹ mình chỉ nên khuyên bảo nó thôi , còn quyết định cho tương lai của nó thì để tự nó , mình không nên cấm cản .

-Tôi như thế này mà đứng ra làm sui với bà buôn gánh bán bưng ư ? Tôi không chịu đâu . Ông nói gì thì nói , nhưng đừng hòng tôi chịu đứng ra cưới nó cho thằng Hung .

Ông Trần nhỏ nhẹ :

-Bà đừng nên cố chấp quá , sau này có chuyện gì con cái nó sẽ trách .

-Không cấm cản nó để nó vợ phải con vợ như thế về , sau này nó sẽ

trách thì có . Biết mà không ngăn sao được ?

Hung khổ sở :

-Mẹ ! Ngày xưa mẹ đã từng khen Phương , sao bây giờ mẹ lại thay đổi như vậy ? Gia đình mình giàu có rồi , cần gì phải cưới người giàu nữa chứ ? Con thật sự không hiểu nổi mẹ .

-Tao chỉ muốn cưới cho mày một cô vợ danh giá , thế mà mày lại xài xê tao . Nếu thế , tao cứ để mặc mày , tao không thèm xen vô chuyện của mày nữa . Nhưng một khi mày đã dính vô với con nhỏ đó rồi , thì đừng mở miệng bảo tao đi cưới . Nhớ nhé ! Và cũng đừng bao giờ mày rước con nhỏ đó về cái nhà này đây . Tụi bây cứ đi đâu thì đi , ở đâu thì đó , tao coi như mày đã chết , thế thôi .

Ông Trần khoát tay :

-Bà đừng làm căng quá như vậy .

Bà Dung cắt ngang lời chồng :

-Ông đừng nói nữa , ông bắt thang cho nó leo , phải không ? Nó coi tôi đâu có ra gì .

-Thôi được rồi . Tôi nghe nhức đầu quá , tôi cũng không muốn nói nữa . Bây giờ , thằng Hưng nó đã trưởng thành , hãy để cho nó toàn quyền quyết định tương lai của nó , sướng nhờ, khổ chịu . Ông quay sang Hưng .

-Được chưa Hưng ? (yeahhh)

Hưng cương quyết :

-Con rất hài lòng với quan điểm của ba . Thừa ba mẹ , con đã trưởng thành , con muốn tự mình quyết định cuộc sống tương lai . Miễn con không làm điều gì để hổ thẹn với lương tâm thì thôi .

Bà Dung gằn giọng :

-Mày mù quáng rồi Hưng ạ . Uống công tao nuôi mày ăn học , giờ mày có coi tao ra gì đâu . Một cũng mẹ con nó, hai cũng mẹ con nó, mày điên thật rồi .

-Con không đui mù, con cũng không điên . Mẹ hãy để con tự lựa chọn người bạn trăm năm của mình , đó là ước nguyện lớn nhất bây giờ của con . Con mong mẹ hãy thương con mà chấp nhận tình yêu của chúng con . Con cầu xin mẹ .

-Không . Không bao giờ tao bước chân đến làm sui với gia đình đó . Mày nên nhớ như vậy .

Nói rồi bà Dung lạnh lùng đứng lên đi thẳng lên lầu , không thèm quay lại . Ông Trần nhìn theo , lắc đầu thở dài . Ông bảo Hưng :

-Ba cũng không biết phải khuyên mẹ con như thế nào nữa . Thôi , chuyện này con tự quyết định đi . Ba còn công chuyện làm ăn nữa , đầu đầu lăm . Tất nhiên ba ủng hộ con .

Hưng gật đầu :

-Ba à ! Nếu mẹ không chấp nhận Mai Phương, có lẽ con phải thoát ly khỏi gia đình quá . Ba ! Ba giúp con nói với mẹ , được không ba ?

-Ba sẽ cố nói với mẹ con , thuyết phục mẹ con đồng ý . Nhưng có lẽ con biết tính mẹ con rồi chứ gì ? Cái tôi bà ấy lớn lắm . Ba nghĩ rất khó đây ."

-Ba ơi ! Nếu cuối cùng mẹ cứ khăng khăng thế này thì con đành quyết định thoát ly vậy . Chỉ mong rằng ba mẹ hiểu và tha thứ cho con .

Ông Trần với đôi mắt buồn bã nói :

-Ba nghĩ con bây giờ đã đủ lông đủ cánh , ba không lo khi con thoát ly khỏi gia đình , nhưng điều ba sợ là mẹ con sẽ buồn và biết đâu bà ấy làm những điều không suy nghĩ .

Hưng rùng mình . Anh hình dung ra những điều không hay . Song, anh nghĩ rồi mẹ anh sẽ hiểu và sẽ tha thứ cho anh khi một ngày nào đó anh sẽ quay về tạ tội . Anh đáp nhỏ :

-Mẹ còn có chị Bích . Chị ấy sẽ chăm sóc và lo lắng cho mẹ Nhà mình người làm cũng đông , mẹ sẽ không buồn đâu ba ạ . Bạn bè mẹ cũng nhiều , mẹ thường chơi đánh bạc giải khuây . Mẹ có quá nhiều thứ tiêu khiển, con tin rằng mẹ sẽ không chú tâm đến chuyện của con nữa . Lúc ấy , con sẽ tìm cách xin mẹ tha thứ .

Ông Trần gật đầu :

-Tuỳ con , ba không ý kiến . Nhưng ba chỉ khuyên con một điều , khi con đã quyết định làm một điều gì thì con phải suy trước nghĩ sau cho thật kỹ , và chịu trách nhiệm trước những quyết định ấy . Sau này có chuyện gì xảy ra , con đừng nên trách ai cả, mà hãy xem lại bản thân mình .

-Vâng , con hiểu .

-Thôi , ba phải chuẩn bị đi chúc Tết một số người thân .Con chịu

khó năn nỉ mẹ con đi , ba cũng sẽ giúp .

Ông Trần đứng lên rời khỏi phòng khách . Còn lại Quốc Hưng và Lưu Bích . Hưng chấp hai tay sau ót , ngả người ra ghế xa lông thờ dài buồn bã .

Lưu Bích này giờ không nói gì cả , lúc này mới lên tiếng , giọng cô ra chiều thông cảm và hiểu em trai :

-Hưng à ! Chị biết em đang rất buồn . Nhưng em thấy đấy , em cũng không nên trách mẹ . Mẹ cha lúc nào cũng muốn cho con mình hạnh phúc . Do đó , mẹ mới tìm nơi , tìm chỗ phù hợp cho em .

Hưng đáp nhỏ :

-Nhưng theo chị , mẹ đúng hay sai ?

Lưu Bích khôn khéo :

-Chị không phân tích cái sai hay cái đúng của mẹ . Chị chỉ muốn nói với em rằng , em nên cố gắng đừng để cho mẹ buồn mà mang tội . Tội bất hiếu là tội nặng nhất đó .

Hưng lặng im không đáp . Lưu Bích vờ như không quan tâm đến chuyện tình cảm của Quốc Hưng , cô tươi cười bảo :

-Thôi đi Hưng . Đầu năm , trông mặt em buồn phiền , chị ớn quá . Vui lên đi . Nếu không vui nổi thì hãy sửa soạn đi chơi với chị . Chị tin chắc một điều là khi đi với chị em sẽ hết buồn liền .

-Thật không ? Chị tính rủ em đi đâu vậy ?

-Cứ sửa soạn đi rồi biết .

Đang buồn , Hưng muốn đi đâu đó cho khuây khoả . Anh đồng ý ngay và đi vào toilet rửa mặt . Sau đó lên phòng thay đồ và cùng Lưu Bích bước ra khỏi nhà .

-Chị dẫn em đi đâu vậy ? Quốc Hưng hỏi Bích .

Cô cười :

-Đến nhà một người . Chắc chắn khi em bước vào , em sẽ không muốn bước ra .

Hưng nhún vai :

-Nhà ai mà ghê thế ? Chắc có nam châm điện .

-Còn hơn nam châm nữa đấy .

-Chị làm em hồi hộp muốn chết . Đừng có nói là đưa em đến nhà ông chủ tịch nước nghe . Em chẳng thích đâu .

-Cái thằng ..nói chuyện không đâu . Tới rồi kia .

Chiếc xe con dừng lại trước một toà nhà đồ sộ , sang trọng như một dinh thự của những vị chức trách cao cấp .

-Nhà ai vậy chị ?

-Hải Hà chứ ai .

Quốc Hưng xụ xuống , nhưng vẫn lịch sự bước vào .

Mai Phương thướt tha trong chiếc áo dài trắng cùng hai cô bạn rời khỏi giảng đường . Hai cô bạn cười nói vui vẻ , còn Mai Phương lặng lẽ bước và cố gắng che giấu nét mặt ưu tư của mình .

Mỹ Uyên lấy trong cặp gói ô mai đã để dành từ ban sáng , mang ra chia cho các bạn cùng ăn .

Một đám sinh viên từ phía sau ào lên . Hoàng Nam , anh chàng lớp trưởng , xòe tay trước mặt các cô xin xỏ :

-Chia cho bọn này mỗi đứa một viên ô mai , ngậm đỡ buồn đi các bạn .

Mỹ Uyên vốn láu lỉnh nên nhả ngay viên ô mai đang ngậm trong miệng ra , đặt vào tay Hoàng Nam , nói rất tự nhiên :

-Hết rồi . Ngậm đỡ lấy thảo vậy.

Hoàng Nam xịu mặt , vắt viên ô mai chỉ còn tro hột xuống đất. Rồi anh chỉ vào chiếc cặp của Mỹ Uyên :

-Mình biết còn một bọc rất lớn ở trong đó .

Mỹ Uyên làm bộ tròn mắt nhìn Hoàng Nam :

-Cha ! Vậy là nãy giờ theo dõi người ta đó hả ?

Tuân đứng cạnh đó vội thanh minh :

-Không có đâu . Tụi này vừa xuống tới đây đó , các nàng tiên xinh đẹp ạ .

-Thế thì tại sao biết trong cặp tui còn một bọc ô mai nữa chứ ? Mỹ Uyên chu môi hỏi khiến các chàng trai lúng túng .

Vũ An , anh chàng kiểng cặn , bí thư đoàn lớp , phải lên tiếng cầu hoà :

-Không ai biết đâu . Thằng Nam chỉ đoán mò đó Uyên ơi .

Mai Phương nghe vậy nhoẻn miệng cười . Cô nói với Mỹ Uyên và Thanh Trúc :

-Đoán mò vậy mà trúng phóc . Uyên ! Bỏ thưởng cho mỗi chàng một viên đi .

Mỹ Uyên cũng tươi cười . Cô nhanh nhẹn lấy bọc ô mai trong cặp ra phân phát cho các bạn . Cô dí dỏm khi liếc Hoàng Nam :

-Ô mai này có tẩm thuốc mê , ăn xong rồi đừng có theo người ta về nhà luôn đó nha .

Hoàng Nam bỏ vô miệng liền , rồi anh xòe luôn hai tay :

-Vậy thì cho xin vài viên nữa để Nam có đủ can đảm mà theo Mỹ Uyên về tới tận nhà .

Mỹ Uyên nhướn mắt lên đe dọa :

-Thôi đi nghe ông . Coi chừng tui bỏ vô cặp , nhốt ông bây giờ .

Hoàng Nam vẫn dè miệng :

-Nam xin tự nguyện nếu như chiếc cặp của Mỹ Uyên có sức hút mình nhỏ lại như chiếc hồ lô , bửu bối của đức phật Như Lai .

Thanh Trúc cười rộ lên chọc quê bạn :

-Thua chưa ? Uyên làm sao mồm mép được bằng anh chàng lớp trưởng .

Mỹ Uyên nổi cáu cự Thanh Trúc :

-Tớ thua thế nào được . Chưa chi cậu đã hạ bệ tớ , phải không ?

Mai Phương sợ các bạn đứng đối đáp mãi sẽ muộn , vội kéo Mỹ Uyên :

-Về đi thôi , kéo trễ .

-Ừ , thì về . Nhưng mình ghét anh chàng Hoàng Nam này quá sức .

Tuân nghe được , huých cùi tay vào hông bạn rồi đẩy Hoàng Nam đến trước mặt Mỹ Uyên , nói như ra lệnh :

-Xin lỗi các nàng đi mày . Đừng để các người đẹp giận , ngày mai lên giảng đường hăm hiu lắm đây . Sắp thi tốt nghiệp rồi , không có tài liệu photo để học thì khổ .

Hoàng Nam ngoan ngoãn nghe theo lời Tuân . Anh chàng khoanh tay rất lễ phép :

-Cho mình xin lỗi nghe Mỹ Uyên . Tại mình thích đùa tếu vậy .

Thanh Trúc bụm miệng cười :

-Không có lỗi gì hết . Phải bắt đền một châu kem mới được .

Mỹ Uyên nghe bạn nói thế liền sáng mắt lên , tán thành liền :

-Đúng rồi . Phải một châu kem tạ tội mới được tha đó nghe bạn .

Các chàng trai đồng ý chấp nhận ngay :

-Tuồng gì chứ ăn kem là nhất trí . Mình vô quán kem ở Hồ Con

Rùa thưởng thức món kem dừa , tuyệt lắm các bạn ơi .

Mỹ Uyên thúc Mai Phương :

-Đi nào . Ai không có xe thì đứng trước cổng trường đợi . Ai có xe vào bãi lấy đi . Ủa ! Mà Mai Phương hôm nay đâu có đi xe . Khi sáng , ai chở đến thế ?

-À ! Một người bạn . Chiều nay , anh ấy đến . Chắc mình không đi ăn kem với các bạn được rồi .

Vũ An nghe thế vội nhanh nhẩu :

-Rủ anh đi luôn cho vui . Mà bạn trai của Phương hả ? Sao hồi giờ không cho ra mắt nhóm ?

Mai Phương cười nhẹ :

-Chỉ là bạn bè thôi . Nhà bọn mình cũng gần nhau , cùng đường anh ấy chở giùm đi học , xe Phương để ở nhà .

-Sướng nhé ! Có người đưa đón , đi đường khỏi cô đơn .

Mỹ Uyên chen vào :

-Vậy An cũng kiếm cho mình một cô bồ đi . Sáng đón , chiều đưa khỏi cô đơn .

Vũ An nhún vai :

-Tìm mãi nhưng chẳng có ai thềm làm bạn với mình cả . Đời mình hẩm hiu thật . Uyên có ai giới thiệu cho mình đi , sẽ có hậu tạ .

-Tui đâu có ngu . Một trong bốn cái ngu là làm mai dặt mối , ông không biết à ?

-Xưa rồi Uyên ơi .

Mai Phương nhỏ nhẹ :

-An cứ đùa . Cái miệng ông dẻo quẹo , thiếu gì các cô vây quanh , giả vờ không hà . Ông mà muốn , bồ cả khối .

-Trời ơi . Phương đưa mình lên để rồi thả cho mình rơi xuống cái rụp đó à ? Đừng ác nghen bạn . Cho mình xin hai chữ "bình an " đi .

Thanh Trúc giơ tay lên ra hiệu :

-Mấy ông vào dặt xe đi chứ . Còn Mai Phương , cậu rủ bạn của cậu gia nhập nhóm luôn cho vui hén .

Mai Phương lắc đầu :

-Lúc khác mình sẽ đi . Bây giờ mình phải về . Anh ấy đi làm cả ngày rồi , còn phải về sớm để lo cho các em của anh . Cả mình

cũng vậy , nhà ở tận Thủ Đức , nếu về trễ , mẹ mình rất lo .

Mỹ Uyên và Thanh Trúc ra chiều thông cảm . Hai cô gật đầu . Trúc nói :

-Nếu vậy thì hẹn Phương dịp khác . Tui mình đi ăn kem , ngày mai lên giảng đường sẽ kể lại Phương nghe .

Mai Phương dẫu môi :

-Ác ghê ! Ăn xong rồi kể để người ta thèm à ?

-Cho chừa cái tội không đi . Mỹ Uyên trêu lại .

Thế là tất cả lên xe theo hướng hồ Con Rùa phóng thẳng , chỉ còn lại mình Mai Phương đứng ở cổng trường đợi bạn đón về . Nhưng Phương chỉ đợi được hai phút thì cô nghe tiếng gọi :

-Mai Phương !

Giật mình , Mai Phương ngẩng lên . Cô cứ ngỡ là Trung đến đón , không ngờ người xuất hiện bên cạnh cô là Quốc Hưng .

Mai Phương đang bối rối chưa biết bắt đầu bằng câu gì thì Hưng đã lên tiếng , giọng anh buồn ảo não :

-Mai Phương ! Anh xuống nhà tìm em biết bao lần , nhưng không gặp . Mẹ em bảo em ở trọ luôn trên này , thỉnh thoảng mới về một lần . Đúng vậy không em ?

-Bộ anh không tin lời nói của mẹ em hay sao mà anh hỏi lại ?

-Em đừng nghĩ thế . Ý anh muốn hỏi , hiện tại em đang ở đâu ? Cho anh biết địa chỉ của em đi . Hoặc là bây giờ anh đưa em về , nghe Phương ?

Mai Phương lạnh lùng :

-Anh Hưng ! Anh đừng tìm em nữa . Anh hãy về đi , kéo mẹ anh thấy sẽ phiền phức lắm . Giữa chúng ta , một kẻ nghèo hèn , một người giàu có , làm sao tình yêu tồn tại được . Về đi anh !

-Phương em ! Đừng nói với anh những lời như thế , anh đau lòng lắm , em có biết không ? Mai Phương ! Anh có chuyện này cần báo với em . Chúng ta đến quán nước nhé, sau đó anh sẽ đưa em về .

Mai Phương lắc đầu :

-Anh không cần phải nói nhiều với em đâu . Dù anh có giải thích thế nào về thái độ của mẹ anh , em cũng không quan tâm nữa . Hãy để em yên đi Hưng ! Anh nên về , kéo mẹ anh lại tìm kiếm .

-Em hiểu sai ý anh rồi . Chuyện anh cần bàn với em quan trọng

lắm . Nghe anh đi Phương .

Mai Phương vẫn giữ nét mặt lạnh lùng dứt khoát :

-Xin lỗi anh Hưng , hôm nay em có hẹn rồi , không thể đi với anh được .

Vừa lúc đó , Trung xuất hiện . Mai Phương cố tình tỏ ra thân mật với Trung , cứ như Trung là người yêu lâu ngày của cô vậy . Trung hơi ngạc nhiên về thái độ mừng vui hôm nay của Mai Phương . Song anh thật sự hạnh phúc và hồ hởi .

Anh lên tiếng mà không hề biết rằng người đứng bên cạnh Mai Phương chính là Quốc Hưng , người đã từng đeo đuổi Mai Phương mà anh trông thấy . Anh cứ ngỡ Hưng là những sinh viên ở đây đang đón người nhà , hoặc người nhà đến đón sinh viên .

-Mai Phương ! Em đợi anh lâu chưa ?

Mai Phương vui vẻ :

-Dạ , chỉ khoảng năm phút thôi , anh à .

-Công ty anh họp nên ra hơi trễ . Em đừng giận anh nha .

-Không đâu . Gặp anh , em vui nữa là khác .

-Lên xe đi Phương .

Mai Phương ngồi lên sau xe Trung . Cô liếc nhìn Quốc Hưng mà nghe lòng mình quặn thắt . Trung vẫn không hay biết gì cả . Cuối cùng , không chịu nổi , Hưng hét lên :

-Mai Phương !

Trung ngỡ ngàng nhìn chàng trai đang đứng bên chiếc xe con đời mới . Anh khẽ hỏi Phương :

-Ai vậy em ?

Mai Phương nín thở , nói nhỏ :

-Anh Trung đừng quan tâm đến anh ta .

-Hình như anh ta gọi em ?

-Vâng .

-Sao em không nói cho anh biết , anh ta là ai ?

-Cái người mà vẫn theo đuổi em mà anh thường nói đó , anh nhớ không ?

Võ lẽ , Trung gật gù :

-Ra thế . Anh ta đây à ? Sang trọng thật .

-Đi đi Trung . Em không muốn đôi co với anh ta .

-Trông anh ta có vẻ giận dữ lắm .

-Mặc kệ . Anh đi đi !

Trung cho xe nổ máy . Anh không quên ném tới Hưng cái nhìn giễu cợt, đắc thắng và cho xe chạy thẳng . Hưng nhìn theo , lòng anh như có ngàn cây kim đâm vào rỉ máu . Anh mở cửa xe, ngồi vào và gục đầu bên vô lăng . Anh lắc đầu khổ sở :

-Mai Phương ! Em không cần đóng kịch với anh đâu . Anh hiểu lòng em mà . Nhất định anh sẽ cưới được em . Anh yêu em và sẽ không để em rơi vào tay kẻ khác . Em là tình yêu bất diệt của anh .

Quốc Hưng lầm bầm một mình . Thật lâu , anh nhớ ra và phóng theo chiếc cúp 81 của Trung . Vì xe Trung năm mươi phân khối nên chạy rất chậm . Chẳng mấy chốc , Hưng đã đuổi kịp theo Trung và Phương . Anh đi chậm chậm phía sau và nhận ra xe của Trung chạy về hướng cầu Sài Gòn , thẳng hướng Thủ Đức , anh càng hiểu thấu vấn đề hơn . Như vậy có nghĩa rằng Phương vẫn ở dưới đó , chỉ vì cố tình lẩn tránh anh nên cả mẹ Phương và Phương đều phải dối anh như vậy . Hưng nghe nhẹ cả lòng và thở phào như trút bớt nỗi lo .

Anh sẽ không khó gì để tìm được Mai Phương và nói cho Phương biết những dự định của mình . Hưng không đuổi theo nữa mà quay xe trở về thành phố . Anh cho xe chạy thật chậm để gặm nhấm nỗi cô đơn của mình .

Gió chiều lay nhẹ những tán cây bên ngoài khung cửa làm lòng anh buồn man mác . Xe vẫn lăn bánh đều đều ...

Trung thở hên hên bước vào nhà . Bà Nhung đi bán , chỉ có mình Mai Phương ở nhà . Cô hỏi Trung :

-Anh không đi làm sao mà giờ này chạy xuống đây ?

-Anh đến công ty rồi , đang làm việc thì có một cú điện thoại của anh bạn , nên anh vội chạy xuống tìm em .

Mai Phương giương mắt nhìn Trung :

-Gì kỳ vậy ? Liên quan gì đến em ?

-Tất nhiên có liên quan , anh mới tìm em chứ . Nào ! Sửa soạn đi Phương , anh sẽ chở em lên đó gặp .

-Chỉ vậy anh Trung ? Em định chút nữa sẽ đi tìm chỗ thực tập . Em chưa có công ty nào quen đề xin thực tập hết .

-Thế sao ? Trúng ý anh quá .Em khỏi lo đi . Này nhé ! Không
`những em được vào thực tập mà còn làm việc hưởng lương nữa
đó .

Mai Phương cười nhẹ :

-Anh gạt em đấy hả ? Em không dễ tin người đâu nhen .

-Anh nói thật mà . Công ty anh bạn đang cần một nhân viên phiên
dịch tiếng Anh . Ảnh thấy vị trí này phù hợp với em nên gọi anh ,
bảo anh gọi em đến phỏng vấn .

-Nhưng em chưa có bằng cấp gì cả . Chưa tốt nghiệp cơ mà .

-Không cần đâu .

-Sao điều kiện của họ dễ thế ?

-Đâu có dễ . Họ chỉ không quan trọng bằng cấp thôi , vì ngoại ngữ
chỉ cần thực lực , em hiểu không ?

-Nhưng biết bao nhiêu người có kinh nghiệm , em làm sao sánh
bằng ?

-Anh cũng có nói điều này với bạn anh , nhưng anh ấy nói chỉ
phiên dịch những cuộc đàm phán thông thường thôi , không cần
phải là người xuất sắc , kinh nghiệm . Tất nhiên mức lương họ trả
sẽ thấp hơn khi tuyển một người từng trải .

-Em hiểu rồi . Vậy bạn anh phỏng vấn à ?

-Không . Anh ấy chỉ là trưởng phòng xuất nhập khẩu , còn phỏng
vấn thì giám đốc của anh ấy . Nghe đâu ông giám đốc này mới lên
thay giám đốc cũ , không biết dễ hay khó .

-Bây giờ đi luôn hả anh ?

-Ừ, em vào thay đồ đi . Nhớ mặc áo dài hồng đó nhé .

-Dạ . Anh đợi em chút nghe .

Trung ngồi một lát thì Phương xuất hiện trong bộ áo dài hồng thật
dễ thương và quyến rũ . Mái tóc đen nhánh xoả hai bên bờ vai thon
 thả , tôn lên khuôn mặt trái xoan yêu kiều phúc hậu .

Trung ngẩn ngơ ngó Phương , anh lên tiếng :

-Nếu anh là giám đốc , chẳng cần phỏng vấn chỉ cho một , anh nhận
em ngay .

Phương đùa :

-Bởi vậy ông trời có mắt , đâu cho anh làm giám đốc . Anh mà như
thế chắc công ty phá sản mất . Bởi suốt ngày cứ lo tuyển mấy cô

xinh đẹp vào , còn lo gì làm ăn nữa .

Trung cười :

-Em nói làm anh quê ghê . Thôi , ta đi Phương .

Ngồi sau xe Trung , Phương hỏi hớp :

-Có nhiều người dự tuyển không anh Trung ?

-Chắc chắn là nhiều . Nhưng thông báo này chưa được công bố ra ngoài , chỉ trong nội bộ biết , anh Vỹ vội gọi cho anh . Sáng nay , anh sẽ xin giám đốc phỏng vấn cho em trước .

-Nghĩa là sáng nay chỉ có một mình em ?

-Chắc vậy .

-Em hỏi hớp quá . Hồi giờ có khi nào em đi phỏng vấn đâu , chắc rớt quá .

-Chưa gì mà em bị quan rồi . Anh biết em thừa khả năng để được tuyển . Bình tĩnh đi em .

Phương lặng im , cô đặt tay lên ngực để không cho tim đập mạnh . Thật sự cô cũng hơi run , mặc dù cô khá tự tin ở khả năng ngoại ngữ của mình .

Cô hình dung đến cuộc phỏng vấn và ao ước sao mình được nhận vào làm việc . Không lương thì coi như thực tập để viết luận văn tốt nghiệp , còn có lương thì hay biết bao . Mẹ cô sẽ bớt khổ , hằng ngày không phải oằn vai vì gánh nặng . Mẹ sẽ được an nhàn , thanh thoi trong quãng đời còn lại của mình .

Nghĩ đến đây , Phương cầu trời phù hộ cho cô được may mắn . Và cô tự hứa sẽ cố gắng hết sức mình trong lần phỏng vấn đầu tiên này .

Đến nơi, Trung khẽ bảo :

-Em đứng đây đợi anh một lát , anh vào gặp anh Vỹ trước .

-Dạ

Một lát sau , Vỹ xuất hiện . Mai Phương gật đầu chào anh . Vỹ nói nhỏ trong tai Trung :

-Nghe cậu ca ngợi cô bé này hoài , giờ mới gặp mặt . Đúng là danh bất hư truyền . Cậu xấu trai mà cua đâu một cô đẹp xinh thế ? Tôi ghen với cậu đấy .

Trung hãnh diện tươi cười :

-Anh đừng chọc quê em chứ . Anh Vỹ nè ! Trăm sự nhờ anh giúp

đỡ nha . Bạn em rất cần một việc làm đó anh .

Vỹ khoát tay :

-Tôi giúp chỉ là giới thiệu giúp thôi . Phần còn lại là năng lực của cô ấy , vì quyền quyết định là ông giám đốc cơ mà .

Trung gật đầu :

-Em hiểu .Đến giờ chưa hả anh ?

-Đến giờ rồi . Giám đốc đang đợi trong đó . Cậu muốn chờ Phương hay về công ty ?

-Dạ , em chờ .

-Vậy cậu chờ ở phòng khách đi , tôi đưa Mai Phương lên phòng giám đốc . Thật tình tôi cũng không biết ông giám đốc này dễ hay khó nữa . Ông ta còn trẻ mà gương mặt cứ lăm lăm , lì lì làm sao đó . Khó hiểu lắm .

Vừa nói anh vừa ra hiệu cho Mai Phương bước theo mình . Vỹ không quên trấn an cô :

-Cứ bình tĩnh , Mai Phương ạ , không có gì khó khăn đâu .

-Vâng . Phương lí nhí đáp .

Tám biển hình chữ nhật màu xanh , chữ trắng khắc lên "Phòng giám đốc " hiện ra trước mặt Phương . Cô đã cố dặn mình hãy bình tĩnh , không có gì phải run hết , nhưng cuối cùng tim cô vẫn đập loạn xà .

Vỹ gõ cửa .

Bên trong vọng ra tiếng vị giám đốc trẻ :

-Mời vào !

Cánh cửa bật mở . Cả Vỹ và Phương đều chỉ nhìn thấy tám lưng to của vị giám đốc , vì ông đứng quay lưng ra cửa , quay mặt vào trong , hút thuốc liên tục .

-Thưa giám đốc ...

Vỹ vừa lên tiếng thì giám đốc đã ngắt ngang :

-Anh về phòng mình làm việc đi . Còn Mai Phương , mời cô ngồi .

Cả Vỹ và Mai Phương đều ngạc nhiên . Mai Phương nghe chất giọng rất quen thuộc , dáng dấp của chàng giám đốc càng quen thuộc hơn , nhưng cô không hiểu sao anh ta không cần nhìn mà cũng biết được phía sau lưng là cô .

Vỹ càng sững sốt gấp bội . Anh vừa biết được tên Mai Phương do

Trung giới thiệu , vậy tại sao vị giám đốc trẻ này không cần nhìn cũng biết được Mai Phương ?

Vỹ kinh ngạc định thốt lên và hỏi giám đốc . Nhưng dường như hiểu được nỗi băn khoăn của Vỹ , chàng giám đốc ra lệnh :

-Có thắc mắc gì liên hệ với tôi sau , anh Vỹ nhé . Làm ơn đóng giùm cửa phòng lại .

Vỹ "vâng " rồi mau chóng rời khỏi phòng , không quên đưa ánh mắt trấn an Mai Phương . Cô hiểu ý , gật đầu cảm ơn anh .

Đoạn giám đốc quay lại đến trước mặt Phương làm cô như đứng chôn chân tại chỗ :

-Mai Phương ! Anh tìm em biết bao nhiêu lần mà chưa được gặp . Giờ lại gặp nhau ở đây , trong tình huống này ,quả thật ông trời giúp anh mà . Có lẽ chúng ta có duyên từ kiếp trước . Em ngồi xuống đi Phương .

Mai Phương nhìn sưng Hưng . Rõ ràng là Hưng với cương vị giám đốc công ty . Trông anh chừng chạc và đứng đắn trong bộ Veston màu lông chuột chứ không trẻ trung bụi bụi như mỗi lần đi chơi với cô trong bộ quần Jean , áo thun . Cô nhỏ giọng lí nhí :

-Anh Hưng ! Sao anh lại biết em đến đây ? Khi này em thấy anh đâu có quay lại nhìn mà anh cũng biết được là em ?

Hưng cười dí dỏm :

-Anh có con mắt sau gáy đó em ạ .

-Anh đùa hoài . Anh nói thật đi .

-À ! Có gì đâu . Khi này thấy Vỹ dẫn em lên lầu , anh đứng ở ban công nhìn xuống cho đầu óc bớt căng thẳng , trông thấy em . Anh có hơi khựng lại ,song nhớ ra Vỹ xin anh một ít thời gian để phỏng vấn một cô bạn người quen của anh ấy . Anh vội vào phòng đóng cửa lại làm như không hay biết điều gì . Ủa ! Em quen anh Vỹ thế nào vậy ?

Ngập ngừng một lúc , Mai Phương thú thật :

-Anh Vỹ là bạn của anh Trung . Họ giới thiệu và đưa em đến đây dự phỏng vấn .

Hưng hiểu ra gật gù . Nghe nhắc đến cái tên Trung . Hưng hơi khó chịu nhưng vẫn tỏ ra bình thường như không có gì , anh nói :

-Khi quyết định tuyển thêm nhân sự ở vị trí này , anh đã nghĩ ngay

đến em . Nhưng anh biết rằng dù anh có vô tư thế nào em vẫn không đồng ý , nên anh nghĩ sẽ không thông báo với em và sẽ tìm cách giới thiệu em đến những công ty khác mà anh quen biết . Không ngờ chúng ta lại có duyên gặp nhau ở đây .

Mai Phương nghiêm giọng :

-Anh Hưng ! Em sẽ không dự phỏng vấn nữa đâu , như thế sẽ bất tiện cho anh lắm . Mẹ anh sẽ ...

Hưng vội cắt ngang :

-Em đừng lo sợ gì nữa cả , anh đã lên một kế hoạch sẵn sàng cho chúng ta rồi . Mấy tuần qua , anh đã kiếm em khắp nơi để nói rõ cho em biết kế hoạch của anh , vậy mà em cứ vô tình lẩn tránh anh mãi , anh buồn kinh khủng . Nhân dịp này , anh sẽ nói hết cho em nghe .

Mai Phương lặng im nhìn Hưng . Cô hồi hộp chờ nghe anh nói những dự định của anh .

Quốc Hưng đến ngồi sát cạnh cô , âu yếm nắm lấy bàn tay Mai Phương . Cô định rút tay lại , nhưng rồi lại để yên trong tay anh . Cảm giác ngày xưa lại ùa về . Cô nghe lòng mình xao xuyến như đây là lần đầu anh nắm lấy tay cô vậy . Hưng nhỏ giọng :

-Phương em ! Cho dù em cố tình đi bên Trung trước mặt anh , tỏ ra thân thiện với anh ta , nhưng em không đánh lừa được anh đâu . Anh hiểu rõ lòng em mà . Em vẫn còn yêu anh nhiều lắm , phải không Phương ?

Mai Phương cố gắng lắm mới lấy giọng tự nhiên :

-Không anh Hưng ạ . Em không còn yêu anh nữa . Em đã quên anh rồi , trái tim em giờ đã thuộc về Trung . Em yêu Trung , anh có hiểu không ?

-Đừng tự lừa dối lòng mình nữa , em ạ . Anh hiểu em mà Mai Phương ! Một lần vì anh , mẹ em đã dời nhà đi , anh ân hận lắm . Lúc nào , hình ảnh em cũng ngự trị trong tim anh , Mai Phương à .

-....

-Hoài bão của anh là chúng mình được sống bên nhau . Chỉ còn bốn tháng nữa em ra trường rồi , chúng ta sẽ thành hôn với nhau , em nhé ?

Mai Phương nhìn suốt Hưng . Anh khoát tay nói tiếp :

-Em bình tĩnh , hay nghe anh nói hết đã . Anh đã tính rồi , nếu từ đây đến đó anh vẫn không thuyết phục được mẹ anh , thì anh sẽ thoát ly khỏi gia đình .

-Bỏ trốn hả anh Hưng ? Mai Phương lo ngại hỏi .

Hưng lắc đầu :

-Thoát ly không có nghĩa là anh rủ em bỏ trốn âm thầm , lặn lẽ đâu . Chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức đám cưới , chỉ cần mẹ em cho phép . Anh không sống nhờ vào gia đình nữa . Anh đã tự mình tích lũy một ít vốn , đợi đến khi em ra trường nếu có nhiều mình làm lớn , bằng không mình làm đơn giản . Quan trọng là chúng mình thật lòng yêu nhau . Anh sẽ chu toàn cho bác và em .

Hưng càng nói , nước mắt Mai Phương càng chảy dài trên đôi má .

Cô ghen ngào :

-Anh Hưng ơi !

-Đừng khóc nữa em .

-Anh ơi ! Yêu anh , em không cần gì cả, nhưng em không muốn làm mẹ anh buồn . Mẹ có công sinh thành ra anh , lo cho anh ăn học nên danh nên phận với đời . Lẽ nào vì em một con bé nghèo hèn , anh cãi lại mẹ . Em không đành anh ạ .

Hưng hôn lên tóc người yêu , anh âu yếm :

-Mai Phương ! .Em là người con gái tốt . Em lo gì hả Phương ? Lúc đầu , mẹ ra sức cấm ngăn , giận dữ , nhưng đến lúc chúng mình có con . Nhìn cháu mũm mĩm dễ thương , mẹ sẽ tha thứ cho mình ngay .

-Nếu được như lời anh thì còn sung sướng nào bằng hả anh .

Hưng hỏi Phương :

-Em nghĩ sao về lời đề nghị của anh ?

Phương lại do dự :

-Hưng ơi ! Lời thề năm nào em vẫn không quên . Dù anh có vì gia đình bỏ rơi em , em cũng không hề trách gì anh cả . Yêu anh , em không ngại chi , chỉ sợ mẹ em buồn thôi . Mẹ luôn đặt hy vọng vào nơi em .

Hưng trấn an cô :

-Mẹ em thương anh lắm . Anh sẽ cố thuyết phục bác , có được thẳng rể yêu thương con gái mình thật lòng , đâu dễ kiếm hả em .

Phương cười mà mắt còn đọng bóng nước :

-Anh khéo nói lắm . Em cũng khổ vì yêu anh .

Hung cố vùi vỉnh :

-Em hứa chỉ làm vợ anh dù bất cứ hoàn cảnh nào , phải không Phương ?

Cô gật đầu , Hung không chịu , anh buộc :

-Em phải nói ba mặt một lời , gật đầu mai mốt em quên sao .

Phương nghiêm mặt nói :

-Anh Hung ! Em trân trọng hứa với anh . Dù vật đổi sao dời , em chỉ làm vợ anh chứ không lấy ai khác .

-Mai Phương ! Anh cũng trân trọng hứa với em như vậy . Hôm nay coi như ngày đính hôn của anh và em .

Quốc Hưng dứt lời rút trong túi ra một gói nhỏ , anh nói :

-Tặng em . Đây là quà kỷ niệm ngày hôm nay của chúng mình .

Phương lắc đầu rút tay lại :

-Anh bày vẽ quá , em không chịu đâu . Vả lại , đây là nơi làm việc ...

-Nhưng là phòng riêng của anh cơ mà . Anh sợ bỏ một cơ hội quý báu , em hiểu anh không Phương ? Rõ ràng hôm nay ông trời sắp đặt sẵn .

-Nhưng ...

Quốc Hưng cau mày nhăn mặt :

-Nghe anh một lần có được không Phương ? Đưa tay đây em và nhắm mắt lại xem nào .

Biết không cãi được Quốc Hưng , Mai Phương đưa tay cho anh . Bên cạnh Hung , cô quên rằng là có Trung đang đợi ở dưới . Rõ ràng Quốc Hưng có tác động rất lớn trong đời sống tình cảm của cô . Rõ ràng thời gian qua , dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể dứt bỏ hình ảnh của Hung ra khỏi tâm trí mình .

Quốc Hưng nhỏ nhẹ :

-Nhắm mắt lại , cảm nhìn lên nha .

Anh lồng vào ngón áp út của người yêu chiếc nhẫn đính hạt kim cương nhỏ xíu , lấp lánh thật xinh xắn .

-Rồi . Mở mắt ra xem .

Bồ ngỡ với tặng vật . Mai Phương nói :

-Ồ , đẹp quá ! Nhưng anh Hưng ơi ! Em không xứng với món quà sang trọng này đâu .

Mai Phương định cởi ra , nhưng Hưng vội ngăn lại , nét mặt anh nghiêm hẳn :

-Mai Phương ! Anh bắt buộc em phải đeo nó . Yêu anh, hứa chỉ làm vợ anh , em không được quyền từ chối . Đây là tiền của chính anh làm ra , em rất xứng đáng làm chủ nhân của nó .

-Anh Hưng ! Em ...

Hưng răn giọng nói :

-Em cởi nó tức là em chối bỏ chân tình của anh đó Phương . Được rồi , tùy em quyết định , anh không ngăn cản nữa .

Lời anh khiến lòng Mai Phương chùng xuống . Dằn nén cảm xúc, cô nói nhỏ nhẹ :

Hưng ! Em xin nhận . Cảm ơn anh .

Quốc Hưng hớn hờ ra mặt :

-Cảm ơn suông thôi hả cưng ?

-Chứ anh muốn sao ạ ?

Ngắm nét thơ ngây của người yêu , Hưng thấy thương cô vô ngần .

Anh nói gọn :

-Thường đi .

Cô ngơ ngác :

-Thường gì ạ ?

Hưng dí dỏm :

-Người ta thường nói : " có qua có lại , mới toại lòng nhau " . Anh vừa tặng em vật kỷ niệm , em phải tặng lại gì cho anh chứ .

Mai Phương cắn môi , nghiêng đầu suy nghĩ . Đoạn cô lên tiếng :

-Em đâu có gì đáng giá để tặng cho anh .

Quốc Hưng cười nói :

-Có chứ sao không . Tặng vật của em quý hơn chiếc nhẫn kia nhiều .

Hưng choàng tay qua bờ vai Phương , kéo cô ngã vào ngực anh .

Một ý tưởng lóe lên trong đầu . Mai Phương run giọng nói :

-Anh Hưng ! Em không ...

-Em sao vậy Mai Phương ?

-Anh Hưng ! Thật lòng yêu em , xin anh đừng làm thế .

Quốc Hưng đỡ Phương ngồi thẳng lại . Nhìn mặt cô , anh kêu :

-Kìa Phương ! Mặt em sao tái xanh vậy ? Em trúng gió hả ?

-Không . Em sợ ...

-Em sợ gì ? Sợ ai ?

Mai Phương cúi đầu , lí nhí đáp :

-Hưng ! Anh làm em sợ .

Ngạc nhiên, Hưng hỏi :

-Anh có làm gì đâu nè .

Mai Phương phụng phịu :

-Anh đòi em thưởng này nọ . Em ...

Hiểu ra, Hưng bật cười . Nâng mặt người yêu trong đôi tay , Hưng thương cảm giải thích :

-Mai Phương ! Em tưởng anh đòi hỏi chuyện kia à ? Em cho anh tầm thường như vậy sao ? Cuộc đời con gái của em chỉ đánh đổi bằng một vật tầm thường thôi ư ? Em hiểu lầm ý anh rồi , Phương ạ .

Mai Phương mấp máy đôi môi :

-Hưng ! Em xin lỗi anh .

Hưng hôn lên đôi mắt đẹp đang mở to nhìn anh , rồi từ từ đôi môi anh dờn đến chóp mũi phập phồng , đôi môi ướt mềm quyến rũ ...Một lúc , Hưng rời môi cô , tươi cười nói nhỏ bên tai cô :

-Đây là quà tặng quý giá của em đó , Mai Phương ạ .Hiểu chưa ?

Mai Phương cúi đầu chừa thẹn :

-Anh giỏi tài lén lút em không à .

Quốc Hưng kéo tay người yêu đứng lên :

-Em lại ghé kia ngồi , còn anh vào vị trí của anh . Chúng ta bắt đầu .

Mai Phương ngơ ngác :

-Bắt đầu gì anh ?

-Thì bắt đầu cuộc phỏng vấn chứ gì ?

-Hưng cười , nói tiếp . Nếu không đạt , anh cũng loại em ra khỏi sổ đây nhé .

Mai Phương lắc đầu :

-Em không sợ phỏng vấn nữa đâu . Em không làm việc cho anh được , bởi vì ...

Hung khoát tay :

-Em lại sợ mẹ anh biết chuyện chứ gì ? Em yên tâm đi, mẹ anh chẳng bao giờ bước chân lên công ty cả , chỉ có ba anh thôi . À ! Ba anh rất ủng hộ cho tụi mình .

-Ba anh không ngăn cản à ?

-Đúng vậy . Ba còn giúp anh năn nỉ mẹ nữa đó .

-Vậy là anh có đồng minh rồi . Nhưng Hưng ơi ! Làm việc ở công ty anh , em vẫn thấy bất tiện làm sao đó . Lỡ em đi đâu phiên dịch cho anh , mẹ anh bắt gặp thì ...

Hiểu được nỗi lo của người yêu , Hưng trấn an :

-Những nơi anh làm việc với đối tác làm sao có mẹ anh được . Vả lại , nếu có gặp thì mẹ anh cũng không làm ồn lên đâu , như thế sẽ làm ảnh hưởng công việc của anh mà . Em yên tâm đi . Anh đảm bảo không có chuyện gì xảy ra đâu ,Phương ạ .

Phương vẫn lo lắng không yên . Cô cắn môi suy nghĩ một lúc rồi nói :

-Hay anh tuyển người khác đi, em sẽ kiếm việc ở một công ty khác . Như thế sẽ hay hơn anh ạ .

Quốc Hưng lắc đầu ngay :

-Phương à ! Ngày nào anh cũng muốn nhìn mặt em hết . Vắng em một ngày , anh thấy mình ngơ ngẩn làm sao . Đừng từ chối , nhé Phương . Anh muốn có em bên cạnh để được quan tâm chăm sóc và lo lắng cho em . Còn nữa anh khỏi lo mất em , Mai Phương ạ .

Cô dẫu môi :

-Anh khôn quá trời .

-Nhờ chơi với em từ bé đó .

-Thôi đi ông . Lúc nào cũng đùa được . À ! Mà em còn non kém , khả năng đâu làm phiên dịch cho anh ?

-Em thừa khả năng , Mai Phương ạ . Anh nghe nói em học nổi tiếng ở trường , tất nhiên công ty nào mà bỏ lỡ cơ hội tốt này . Đừng có mà khiêm tốn nữa . Gật đầu đi cô bé ơi -

Mai Phương mỉm cười , gật đầu :

-OK . Em đồng ý làm phiên dịch cho anh . Nhưng em đòi lương cao lắm đó , anh có trả nổi không ?

Hung vẫn dí dỏm :

-Nhắm gì không trả nổi , nhưng nếu mở sẽ trả nổi cho em .

Mai Phương cười , nụ cười thật rạng rỡ . Giờ cô và anh đã kết lại mối dây thân tình như xưa . Tuy lòng cô vẫn còn chưa yên, song dù sao hai đứa vẫn có một lối thoát . Cô không còn lo sợ chia xa anh nữa .

Chợt nhớ đến Trung vẫn đợi mình ở bên dưới ,Mai Phương lúng túng nói :

-Anh Hưng ! Có gì anh liên lạc với em sau nhé, giờ em phải về .

-Vội gì em ? Hôm nay anh rảnh, chúng ta trò chuyện một lát đã rồi anh đưa em về .

-Nhưng ...anh Trung đang đợi em ở dưới ...

-VẬY à ? Anh xin lỗi . Thôi được , em cứ về với Trung đi, nhưng anh hy vọng em sẽ nói cho Trung biết mối quan hệ của chúng ta để Trung đừng hy vọng nữa , tội nghiệp anh ấy .

Mai Phương gật đầu :

-Vâng , em hiểu . Em về nhé anh Hưng .

-Để anh đưa em xuống . Anh nghĩ hôm nào đó , anh sẽ gặp Trung nói chuyện , anh ấy sẽ hiểu chúng ta hơn .

-Vâng . Nhưng anh không cần phải đưa em xuống đâu . Mọi người nhìn em , em ngại lắm .

-Có sao đâu . Nay mai em cũng là nhân viên của công ty mà , để họ biết em luôn .

-Gặp anh , chắc anh Trung sẽ ngỡ ngàng lắm . Thôi , anh đừng ra mặt , để em nói với anh sau . Anh cứ làm việc đi . Tạm biệt anh nhé .

-Em muốn vậy anh cũng không thể không chiều . Tạm biệt em . Tối nay , chúng ta gặp nhau nhé .

-Ở đâu anh ?

-Anh xuống nhà đón em đi chơi .

-Í ! Không được . Mai Phương lắc đầu nguây nguây . Mẹ em không hài lòng đâu anh . Mẹ lại giận em nữa . Đợi sau này hẵng hay đi anh .

-Vậy anh đợi em ở quán cà phê cũ nhé .

Lặng im một lúc . Mai Phương gật đầu :

-Vâng , em sẽ đến .

Mai Phương vừa xuống đến cổng , Trung vội vã hỏi ngay :

-Sao rồi em ? Chắc là đau nên trông mặt em thật rặng rỡ .

Mai Phương gật đầu và bảo Trung :

-Anh Trung ! Chúng ta đến một quán nước nào đó đi anh . Em có chuyện muốn nói với anh .

Trung hỏi hộp :

-Quan trọng không em ?

-Vâng , em nghĩ là quan trọng .

-Vậy mình đi .

Trung đưa Mai Phương đến một quán cà phê sinh viên ở đường Thủ Khoa Huân . Cả hai trò chuyện rất lâu , và đến khi cả hai rời khỏi quán , nét mặt Trung đượm v?về u buồn , đôi mắt anh đỏ hoe như muốn khóc . Có lẽ nếu bây giờ mà ở nhà một mình , chắc chắn Trung sẽ oà lên khóc như thời còn bé bỏng . Anh lắc đầu liên tục và đưa Mai Phương về nhà với tâm hồn tê buốt . Suốt dọc đường , cả hai không nói lấy một câu . Họ cứ âm thầm lặng lẽ cho đến khi Mai Phương về đến nhà .

Vừa đi làm về , chưa kịp mở cổng vào , Mai Phương đã nghe tiếng dì Tư mập bên cạnh nhà chạy sang báo tin :

-Phương ơi , Phương ! Mẹ cháu bị sao đó mà người ta đưa vào bệnh viện rồi . Cháu mau đến đó đi .

Mai Phương hốt hoảng kêu lên :

-Trời ơi ! Thật hả dì Tư ? Bị lúc nào vậy dì ?

-Nghe nói lúc hai , ba giờ chiều gì đó . Mẹ con đang múc bún bán cho người ta ăn , đột nhiên quy xuống bất tỉnh , không biết trời trăng gì hết .

-Dì biết mẹ cháu nằm ở phòng nào không ?

-Chắc ở phòng cấp cứu . Cháu lên trên hỏi sẽ biết ngay thôi mà .

-Cám ơn dì Tư . Cháu đi đây . Dì Tư trông nhà giùm cháu nhé .

Mai Phương vội vã phóng xe đến bệnh viện huyện Thủ Đức . Dù cô cố gắng bình tĩnh đến cỡ nào , cô cũng không thể kiềm được những giọt nước mắt .

Vừa trông thấy Mai Phương , mọi người đang lóng ngóng trước cửa phòng cấp cứu đều dạt ra xa .

Mai Phương vội chụp lấy vị bác sĩ , giọng cô run run :

-Bác sĩ ơi ! Mẹ cháu có bị sao không ?

Vị bác sĩ nhìn Mai Phương , đôi mắt ông buồn bã . Những người bà con lối xóm đứng cạnh đó trả lời thay ông :

-Phương ơi ! Dì Hai chết rồi .

Phương khuyu xuống bên giường :

-Không ...Mẹ ơi ! Đừng bỏ con , mẹ không thể bỏ con đi được .

Chỉ thốt bấy nhiêu , Mai Phương ngất xỉu luôn . Bác sĩ , y tá đỡ cô lên giường bên cạnh , chích thuốc cứu tỉnh cô .

Những người bà con lối xóm quen biết với gia đình Phương đều sụt sùi thương cảm .

Vừa tỉnh lại , Mai Phương nhào đến ôm xác mẹ khóc thảm thiết :

-Mẹ ơi ! Tại sao mẹ nỡ bỏ con hả mẹ ? Con là Mai Phương của mẹ nè . Tại sao mẹ nằm yên vậy ? Nói gì với con đi mẹ .

Mai Phương gục đầu lên thân thể bắt đầu giá lạnh của người mẹ thương yêu . Vị bác sĩ đứng tuổi khi này an ủi cô :

-Mẹ cô mất rồi . Cô hãy gác nỗi đau sang một bên để đủ tinh táo mà lo tang lễ cho bà .

Phương chụp tay ông ta lắc mạnh :

-Bác sĩ! Hay cứu giùm mẹ cháu . Cháu van bác sĩ .

Vị bác sĩ lắc đầu thở dài . Một nữ y tá đứng cạnh , đặt tay lên vai Mai Phương :

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức mình . Nhưng bác gái bị tai biến mạch máu não và đứt mạch não chính , không thể cứu chữa được .

Một người hàng xóm khuyên cô :

-Đừng khóc nữa Phương ạ . Con người có số hết , em cần bình tĩnh lại để lo cho bác nữa chứ . Bà con chòm xóm sẽ ở cạnh em . Không ai bỏ em hết .

-Phải đó Phương à . Người khác thêm vào . Em ráng bình tĩnh chôn cất dì Hai tử tế . Bà con lối xóm không bỏ em một mình đâu .

Mai Phương gạt lệ đứng lên . Cô tỉnh táo nhờ mọi người khiêng xác mẹ về . Sau đó , cô điện báo cho Hưng . Anh xuống ngay và cùng cô lo đám tang cho mẹ .

Xác dì Hai được đem về nhà , căn nhà tuy nhỏ nhưng đông nghẹt người . Thầy cô , bạn bè , bà con lối xóm hay tin kéo đến đủ mặt .

Mai Phương như kẻ không còn hồn phách . Đôi mắt lúc nào cũng

mộng nước , ai bảo sao cô làm theo vậy . Chuyện trong ngoài do một tay dì Tư mập , Hưng và những người đứng tuổi toan tính giúp đỡ .

Mỹ Uyên và Thanh Trúc , hai cô bạn thân nhất cũng có mặt . Mỹ Uyên đến bên bạn :

-Phương ơi ! Buồn đau nên gác lại , Phương cần bình tĩnh Phương nhé .

Phương ôm chầm lấy bạn :

-Uyên ơi ! Phương khổ lắm :

-Uyên hiểu .Số phận cả Phương ạ .

Phương tâm tức nói :

-Mình thật vô dụng , không lo được gì cho mẹ , suốt cuộc đời mẹ cực nhọc chẳng có lấy một ngày nhàn hạ . Khi mình có việc làm , mình khuyên mẹ đừng buôn bán nữa , mẹ lại bảo con đi làm để dành tiền sau này làm của hồi môn chứ mẹ chẳng có gì cho con cả . Tội nghiệp mẹ quá , mẹ ơi .

-Thôi Phương , bác gái mất rồi , có khóc than bác ấy cũng đâu sống dậy được .

Mỗi người khuyên nhủ một câu . Phương gác buồn lại và cố lo cho mẹ chu toan Đám tang cử hành đơn giản , tuy nhiên người đưa khá đông . Bà được chôn cất tử tế tại nghĩa trang Phật Giáo .

Mọi người từ giã ra về . Chỉ còn Hưng và hai cô bạn gái Mỹ Uyên và Thanh Trúc ở lại cho Phương đỡ cô quạnh . Bàn thờ khói hương toả nghi ngút . Phương cứ quỳ mãi trên chiếu , mắt đăm đăm nhìn lên bức ảnh người mẹ thân yêu .

Thật lâu , Hưng không thể im lặng mãi , anh đến bên Phương gọi khẽ :

-Phương à ! Em mệt nhiều rồi , nên nằm nghỉ một chút , coi chừng bệnh thêm khổ .

Cô lắc đầu :

-Mẹ mất rồi , em không thiết gì hết .

-Em nói vậy sao được . Đường sinh tử ai cũng phải một lần qua , em đừng quá bi lụy không nên . Nghe lời anh vô nghĩ đi em . Em phải giữ gìn sức khoẻ để còn làm thất tuần cho mẹ nữa chứ ?

Anh ra hiệu cho Mỹ Uyên và Thanh Trúc dìu Mai Phương vô

giường . Mỹ Uyên dỗ dành :

-Ngủ đi Phương .

Và rồi Mai Phương thiếp dần trong giấc ngủ mệt nhọc lẫn buồn đau . Trong mơ , cô lại thấy hình ảnh mẹ hiện ra nhìn cô trìu mến mỉm cười . Sau đó mẹ khuất dần sau đám mây xanh .

Hung dừng lại ở ngưỡng cửa rồi từ từ tiến đến bên giường :

-Phương ơi !

Tim Quốc Hưng nghẹn cứng , khoé mắt cay nồng . Phương của anh đây ư ? Mới hôm nào còn mơn mớn xinh tươi như một cành hồng , thế mà giờ đây Hưng nhận chẳng ra .

-Phương ơi !

Hung ngồi cạnh người yêu . Anh cầm tay cô lay nhẹ nhẹ . Biển cổ dồn dập thử hỏi Phương làm sao chịu đựng nổi . Mỹ Uyên gọi điện thoại nhắn anh về gấp mặc dù anh đang công tác tận Playku . Hưng bất chấp tất cả , chồm lên ôm cô , cứu cô thoát qua cơn khủng hoảng trong lúc này thôi .

Hàng mi dài lay động , đôi mắt mở to cái nhìn u uất khép lại , hai dòng lệ tuông trào . Bàn tay cô siết nhẹ bàn tay Hưng . Nụ cười khô héo trên đôi môi nhợt nhạt .

-Anh Hưng !

Rồi Phương oà khóc . Hưng dùng khăn tay lau nước mắt cho cô , anh nhỏ nhẹ :

-Đừng khóc nữa em . Bên em còn có anh và các bạn . Ai cũng thương em hết , em không cô độc đâu Phương ạ .

Anh đỡ cô tựa vào thành giường . Anh mang ly sữa nóng anh vừa pha đến bên cô :

-Uống đi em , cho lại sức . Trông em tiều tụy quá .

Phương ngoan ngoãn uống hết ly sữa nhỏ . Cô nói :

-Anh Hưng ! Anh chưa hết thời gian công tác mà , sao anh về sớm vậy ?

-Anh giao cho người khác thay anh rồi . Nghe Mỹ Uyên báo em bị bệnh , anh không yên tâm nên vội chạy ngay về đây . Anh đỡ em nằm lại nha .

Cô lắc đầu :

-Cho em ngồi một chút , bây giờ em cần phải hoạt động , anh Hưng

ạ . Em không có quyền buông xuôi tất cả .

Hung hân hoan nét mặt :

-Anh mừng quá Phương ơi ! Em có mệnh hệ nào anh làm sao sống nổi .

Phương xúc động rung rung nước mắt :

-Em sẽ lành bệnh mà . Anh đừng lo lắng cho em .

Hung vuốt tóc cô :

-Không lo sao được .Em nằm nghỉ , đừng ngồi lâu mệt à .

Phương nằm xuống . Cô cầm tay Hưng áp vào bên má :

-Anh Hưng !

Hung nắm bàn tay cô ,xót xa :

-Em gầy hẳn . Em cần ăn ngủ nhiều cho mau lại sức .

Phương cười :

-Lo gì , mai một hết bệnh , em mập ra ngay .

-Thật nha Phương .

-Em hứa mà .

Hung nghiêm mặt :

-Việc trước mắt là ngủ , không được nói . Anh làm phép cho em ngủ ngon nha .

Phương ngạc nhiên hỏi :

-Phép gì vậy ?

Chẳng trả lời cô Hưng cúi xuống đặt nụ hôn lên mắt người yêu , rồi anh cười :

-Phép này linh hiệu lắm .

Phương nhắm mắt khép kín mắt lại . Một lúc lâu giấc ngủ đến với cô bình thản, nhẹ nhàng .

Hung kéo chăn đắp ngang ngực cô , anh lặng lẽ ngắm cô . Lòng đau xót cảm thương . Khi Hưng ra tới phòng khách . Mỹ Uyên hỏi ngay :

-Phương ngủ rồi hả anh ?

-Ừ . Mới xa Phương có hai tuần lễ , trông Phương tiêu tụy hẳn .

Anh thật sự giật mình đó Uyên .

Mỹ Uyên cất giọng buồn buồn :

-Từ hôm bác mất đến giờ , ngày nào em và Thanh Trúc cũng thay phiên nhau xuống đây hết . Nhưng tại em có khuyên gì thì khuyên ,

Phuong nó cũng u sầu anh Hưng ạ . Thật ra , nếu em là nó , chắc em càng tội tệ hơn không chừng . Em chịu không nổi sự mất mát to lớn như thế đâu .

Hưng gật đầu :

-Quả là sự mất mát to lớn , khó mà vượt qua được .

-Anh Hưng có bận công việc gì không thì anh về đi . Em ở lại trông chừng Phuong cho, có gì cấp bách em sẽ gọi anh .

-Hôm nay anh không bận bịu gì đâu . Nhưng anh muốn về sớm để bàn chuyện với mẹ anh .

Mỹ Uyên phần nào đoán được vấn đề , cô dò hỏi :

-Có phải chuyện liên quan đến Mai Phuong không anh Hưng ?

-Đúng vậy .

-Em có nghe Phuong kể sơ về chuyện của nó và anh , em khổ tâm ghê . Em không ngờ mẹ anh phong kiến đến vậy . Em nói thế , anh đừng giận em nha .

-Không đâu , bản thân anh cũng đâu có đồng ý quan điểm môn đăng hộ đối của mẹ anh .

-Anh Hưng nè ! Nếu lỡ mẹ anh khăng khăng không chịu , lúc ấy anh tính sao ?

-Đành mang tội bất hiếu chứ sao ?

-Giữa bên tình bên hiếu , anh chọn bên tình ư ?

-Vì anh đúng . Thật ra chỉ giai đoạn đầu thôi Uyên ạ . Anh thừa biết tâm lý của mấy bà mẹ mà . Lúc đầu làm căng lắm , nhưng khi có cháu nội rồi , thường thì xuôi chèo mát mái . Chỉ cần mình bế cháu nội về ra mắt , dập đầu xin tạ tội là xong ngay .

-Anh khôn thấy mô .

-Khôn vậy mới được vợ hiền vợ xinh chứ .

-Anh Hưng ! Nhưng bác gái vừa mất chỉ mới được thất tuần , phải đợi mãn tang mới làm lễ thành hôn được chứ anh ?

-Đợi đến mãn tang bác thì được thôi . Nhưng giai đoạn này Phuong rất cần có người bên cạnh để chăm sóc , chia sẻ sự buồn đau , cô độc . Anh và Phuong sẽ làm lễ chạy tang . Không lên đèn , không rước dâu , chỉ làm một bữa tiệc đãi ra mắt bạn bè . Anh nghĩ mọi người sẽ cảm thông cho hoàn cảnh của hai đứa , và anh tin rằng Mai Phuong cũng sẽ đồng ý với anh .

Mỹ Uyên gật đầu :

-Anh tính thế cũng tốt . Vì thật sự lúc này , hơn bao giờ hết Mai Phương rất cần anh bên cạnh .

-Mỹ Uyên ! Nhờ em chăm sóc cho Mai Phương giúp anh nhé . Anh sẽ về nhà bàn ngay với mẹ anh .

-Vâng . Anh yên tâm về đi . Lát nữa nhỏ Trúc cũng xuống đây đây . Tối nay , tụi em ở lại với Phương .

-Cám ơn Uyên và Trúc rất nhiều . Anh về đây .

Hung vào phòng nhìn Mai Phương một lần nữa mới ra về . Anh phóng xe như bay về nhà .

Vừa về nhà , anh gặp ngay mẹ anh và Lưu Bích đang ngồi ở ghế sa lông . Họ lôi những mớ áo quần vừa mới mua sắm ở shop về bày ra ngắm nghía , xuýt xoa .

-Thưa mẹ , con mới về . Em chào chị .

Bà Dung ngẩng lên , tươi cười :

-Hung nè ! Con ngồi xuống đây đi xem mấy bộ này hợp với mẹ và chị Bích con không ?

Hung lấy lòng mẹ và chị :

-Ồ ! Bộ nào cũng đẹp hết . Mẹ và chị mới đi shop về đó à ? Sao không đợi con về đưa đi ?

-Chờ con có mà tới tết công gô . Con ăn xong là đi suốt .

-Mẹ muốn con ở nhà thường xuyên không ?

-Hỏi thừa quá con ơi , mẹ nào chẳng muốn con cái trong nhà sum họp .

-Vậy mẹ cưới vợ cho con đi .

Mắt bà Dung sáng lên , cả Lưu Bích cũng vậy . Bà Dung nhanh nhẩu :

-Con muốn lấy vợ rồi à ? Được rồi , tưởng chuyện gì chớ chuyện ấy dễ ợt . Mẹ đã có sẵn nơi sẵn chỗ cho con , chỉ còn đợi con gật đầu là mẹ mang trầu rượu đến ngay .

Quốc Hưng nhìn mẹ :

-Mẹ định nói ai vậy ?

-Còn ai vào đây nữa ? Con vờ không biết à ?

Hung mừng rỡ :

-Có phải mẹ muốn nói Mai Phương không ? Đúng rồi đó mẹ . Mẹ

chăm Mai Phương là chính xác nhất .

Bà Dung nhìn sưng Hưng :

-Cái gì ? Con vừa nói cái gì ? Con Mai Phương à ? Không . Không bao giờ có con nhỏ đó trong danh sách của mẹ . Mà sao ...

Con vẫn còn qua lại với nó à ? Vẫn còn nghĩ đến con nhỏ hèn mọn ấy ư ?

-Mẹ ! Vậy chứ mẹ định nói đến ai ? Người mà mẹ muốn tìm cho con ấy ?

-Con Hải Hà chứ ai . Con nhỏ đó vừa đẹp, vừa nết na , con nhà giàu , gia giáo , bản thân nó lại nổi tiếng nữa .

-Hải Hà à ? Không mẹ ạ , con không yêu cô ấy . Con chỉ yêu Mai Phương , con nhất định sẽ lấy Mai Phương làm vợ .

-Hoá ra mày vẫn không quên được con nhỏ đó . Được rồi , tao sẽ không tha cho nó đâu . Thật quá quắt .

Lưu Bích chen vào :

-Hưng à ! Em đừng làm mẹ nóng giận , mẹ bị cao huyết áp đó . Mẹ có mệnh hệ gì , em hối hận cũng đã muộn .

-Chị Hai ! Rõ ràng là mẹ ép em . Chị thử nghĩ xem , nếu chị không yêu anh Hai , chị có chấp nhận lấy anh không ?

Lưu Bích cười nhẹ :

-Em làm rồi đó . Chị không hề yêu anh Nguyên , chị lấy anh vì anh yêu chị và vì những cái khác nữa mà chị không tiện nói ra đây . Nói tóm lại , hai người lấy nhau sống với nhau một đời không hẳn là đã yêu nhau đắm say đâu em ạ .

Hưng nhìn sưng chị mình :

-Hoá ra là vậy . Thế mà nhìn bề ngoài em cứ ngỡ chị yêu anh Nguyên hết lòng cơ chứ . Em cứ tưởng nếu không lấy được anh , chị có thể sẽ chết đi được . Giờ em mới nhận ra cuộc sống này thật là phức tạp , thật giả chẳng biết đâu mà luôn .

Lưu Bích cười nắc nẻ :

-Em hiểu như vậy tốt lắm . Quả thật cuộc sống này khó phân biệt thật giả lắm em ạ . Cũng như con Phương đó , nó không phải yêu em đâu , đừng có làm Hưng ạ . Nó đến với em cũng chỉ vì em thành đạt , gia đình em giàu có . Em đừng lý tưởng hoá tình yêu quá , có ngày chết vì nó em ạ .

-Nhưng Phương của em thì khác , cô ấy không phải là hạng người như vậy . Cô ấy không ham bạc tiền , không ham địa vị chức tước , trái tim cô ấy không ngần .

Bà Dung xen vào :

-Mày mê nó nên ca ngợi nó, đưa nó lên tận mây xanh , để rồi tao sẽ đưa nó xuống địa ngục . Đi Bích ! Con đưa mẹ xuống dưới đó ngay . Mẹ cần gặp con nhỏ đó, nói cho nó biết .

Mặc cho mẹ khóc lóc kể lể , bỏ ngoài tai những lời can ngăn của chị , Hưng không thay đổi ý . Anh khẳng khẳng nói :

-Nếu mẹ và chị tìm đến làm khổ Mai Phương trong lúc này , gia đình tan tác , Phương lại ốm đau bệnh hoạn . Cô ấy phần uất sẽ chết đi , con sẽ tự vẫn theo , chừng đó mọi người sẽ lên án mẹ và chị là người không có trái tim , chẳng chút lòng nhân ái .

Bà Dung kêu lên :

-Mày hăn dọa tao đó hả ?

Hưng nghiêm giọng lạnh lùng :

-Con không hăm dọa đâu . Sống mà chẳng được gần nhau thà chết phách cho xong .

Bà Dung lặn lội khóc kể :

-Trời ơi ! Mày nghe nó nói không Bích ? Công tao sanh thành , dưỡng dục nuôi mày khôn lớn , lo cho mày ăn học , gây dựng tương lai sự nghiệp cho mày tử tế , giờ mày trả ơn tao như vậy đó hả Hưng ?

Hưng khỗ sở nói :

-Mẹ ! Con nào dám phụ công ơn của mẹ . Con học hành nên người cũng là chiều theo ý mẹ đó . Mẹ dạy bảo gì , con cũng nghe . Có điều con yêu Phương mà mẹ không chịu cưới Phương cho con, con đành mang tội bất hiếu . Mẹ ! Mẹ chê Mai Phương ở điểm nào ? Nghèo ư ? Mai Phương nghèo thật , nhưng có đầy đủ đức hạnh , có lòng tự trọng . Tiền bạc không thể mua được những thứ ấy , mẹ ơi .

Bà Dung trợn mắt giận dữ quát :

-À ! Mày muốn bảo mẹ mày thừa tiền mà chẳng có đức , phải không thẳng khôn kia ?

Hưng cúi mặt nói nhỏ :

-Con đâu dám thế , con chỉ xin mẹ thương con và Phương . Cô ấy

đáng thương mẹ ạ .

Bà Dung nghiêm ngắc :

-Tao không bằng lòng , tao đã dò chỗ , dò nơi cho mày rồi . Nếu mày đồng ý tao sẽ lo cho mày , còn không đừng gọi tao là mẹ mày nữa .

Hung dứt khoát :

-Nếu vậy con không nói gì nữa hết . Nhất định con không cưới ai ngoài Phương . Mẹ và chị đến gây rắc rối , hai đứa cùng chết cho mẹ và chị vừa lòng .

Nói dứt Hung bỏ ra cửa , mặc cho bà Dung đang tru tréo . Lưu Bích gọi với theo :

-Hung ! Hung ! Đứng lại nghe chị nói nè .

Nhưng Hung vẫn làm thinh đi thẳng . Lưu Bích lắc đầu thở dài . Cô quay lại lo an ủi , vỗ về bà Dung bớt giận :

-Mẹ đừng buồn, từ từ con tính . Mình làm quá , cùng đường chúng nó dám liều không ổn đâu .

Bà Dung ngồi yên suy nghĩ . Một lúc bà nói :

-Con nói phải , thằng này dám chết chứ chẳng chơi .

-Con sẽ liệu cách đối phó với con nhỏ đó sau . Gấp gì , thằng Hung là con trai , mang bầu sao mẹ sợ ? Tại con kia dại thì chịu .

Ngưng lại một chút , Lưu Bích tiếp :

-Hải Hà qua , mẹ đừng nói gì cho nó biết hết nghe . Để con lựa lời nói cho Hà rõ đầu đuôi ngọn nguồn hay hơn .

-Ừ , mày lo tính giùm tao đi chứ để thằng Hung vướng vô con Phương thì khổ cả đời nó . Thiệt phải chi tao sinh nó là con gái như mày đỡ khổ biết bao .

Lưu Bích an ủi mẹ :

-Mọi chuyện sẽ dẫu vào đây thôi mẹ , thằng Hung để con lo .

Hung rời khỏi nhà trong tâm trạng buồn bực . Anh cho xe chạy thẳng đến nhà Mai Phương . Uyên và Trúc có mặt ở đó .

Mai Phương đang đốt nhang cho mẹ . Cô đứng lặng nhìn ảnh người mẹ thân yêu , mắt rung rung lệ .

Hung bước đến bên cô , gọi khẽ :

-Mai Phương !

Lau nhanh đôi dòng lệ , Mai Phương quay lại :

-Anh Hưng !

-Sao em không nằm nghỉ ? Em còn bệnh , đứng lâu không tốt đâu .

Thấy Hưng và Phương ở bên nhau , Mỹ Uyên và Thanh Trúc nháy mắt nhau rồi bảo anh :

-Anh Hưng ! Tụi em đi dạo xóm chút xỉu nha .Anh trò chuyện với Phương đi , lát bọn em quay lại .

Hưng gật đầu , Thanh Trúc và Mỹ Uyên rời khỏi nhà . Hưng đưa Mai Phương trở lại bên giường , Phương nhìn anh , khẽ hỏi :

-Em nghe Uyên nói anh vừa mới về nhà bàn công chuyện với mẹ . Anh gặp mẹ chứ ?

Vuốt mấy cọng tóc lòa xoà trước trán người yêu , Hưng trấn an :

-Em hỏi chi vậy ? Yên tâm dưỡng bệnh nghe em . Anh không để ai đến đây làm phiền em hết .

Phương nhìn Hưng , ánh mắt u buồn :

-Anh ạ ! Cha mẹ là trên hết , làm cho mẹ buồn tội ấy rất lớn đó anh . Tình yêu dễ kiếm , không có em, anh vẫn có thể yêu người khác . Mất mẹ rồi anh tìm ở đâu ra như em bây giờ ? Muốn được sự ấp ủ trong vòng tay ấm áp của mẹ , nhưng làm sao có được hả anh ?

Nắm lấy tay Phương , anh gật đầu :

-Anh hiểu điều đó Phương ạ , nhưng anh không thể xa em được .

-Anh Hưng ! Mẹ đã chẳng bằng lòng em, anh nên chiều theo mẹ cho mẹ vui .

Hưng cương quyết :

-Anh không bỏ cuộc đâu . Nhất định anh phải có em bên cạnh .

Phương cắn môi :

-Hay là anh Hưng nè , chừng em khoẻ hẳn , em liền đến gặp mẹ , xin mẹ rủ lòng thương hai đứa .

-Mai Phương à ! Hưng ngập ngừng .

-Anh muốn nói gì vậy Hưng ?

Anh đành thú thật :

-Anh nghĩ là vô ích thôi , mẹ không hề đổi ý . Anh vừa cãi nhau với chị Bích , anh quyết định không về nhà nữa .

Mai Phương kêu lên :

-Đến nông nổi ấy sao , Hưng ơi ! Em không muốn vì em anh xung đột với gia đình có đáng gì đâu hả anh .

Phương úp mặt xuống gối khóc tím tấc Hưng khổ sở :

-Nín đi em . Nghịch cảnh đưa chúng ta đến bước đường cùng , anh nào muốn vậy . Rồi bỏ gia đình không có nghĩa là mãi mãi , chỉ tạm thời thôi em ạ .

-Anh Hưng ! Anh nên về xin lỗi mẹ .

-Cần gì xin lỗi . Anh chịu cưới người mẹ chọn là yên chuyện . Rồi anh sẽ chết cả cuộc đời vì một cô vợ mà anh chẳng hề có chút tình yêu . Anh khổ , em khổ , cô gái kia cũng khổ ...

-Nhưng mẹ được vui lòng .

Hưng cau mày :

-Anh cưới em , mẹ chỉ buồn một thời gian thôi .Chừng cháu nội đầy đàn , mẹ sẽ vui nhìn hạnh phúc của con ...

-Nhưng mà anh Hưng à ...

Anh gạt phăng :

-Em đừng nói gì hết , anh không nghe đâu . Nếu em chối từ tình anh , anh cũng nhất định không trở về nhà . Anh sẽ ở một mình , giao trả công ty anh đang quản lý lại cho ba anh luôn . Anh kiếm công việc khác , làm thuê cho người ta cũng được , anh sống tự lập một mình .

Nghe giọng cứng rắn của anh , Phương hiểu khó lòng lay chuyển ý anh , cô đành lặng thinh luôn .

Hưng nhìn người yêu dăm dăm , cô nhìn trả lại anh :

-Em lạ lắm hả anh ?

Hưng lắc đầu xót xa :

-Anh phải ở bên em chăm sóc em mới được . Em gây quá , Phương ạ .

-Em xấu xí lắm , phải không anh ?

Hưng lắc đầu , vuốt khuôn mặt người yêu :

-Đẹp hơn thì có . Model mới đấy .

Phương phụng phịu :

-An ủi em đó hả ?

-Mai Phương à ! Đẹp xấu đối với anh có nghĩa lý gì đâu . Anh yêu

em nào phải vì em đẹp , vì tâm hồn em kia mà .

Cô gật nhẹ :

-Biết rồi .

Hung vỗ lên má cô ấu yếm :

-Vậy thì không được bảo anh xa em , không được nghĩ vớ vẩn . Chỉ cần chúng mình mãi mãi có nhau là đủ .

-Rồi chúng mình sẽ xa nhau thôi .

Hung bịt miệng nói :

-Cấm nói bậy cung ạ . Anh đánh đòn đó .

Phương gỡ tay anh cười :

-Em không nói bậy , ăn hiếp em hoài .

Hung hôn lên mắt , lên mũi rồi dừng lại nơi khoe môi cô . Nụ hôn nhẹ nhàng đầy tình yêu thương tha thiết . Đoạn anh lên tiếng :

-Mai Phương ! Mình cưới nhau em nhé , em ra trường rồi .

Mai Phương nhú mào nhìn anh :

-Anh có làm lần không Hưng ? Mẹ em mất mới được thất tuần , chưa mãn tang gì hết .

-Bởi thế anh mới muốn lúc nào cũng có mặt bên cạnh em để chăm sóc , vỗ về em . Em hiểu không Mai Phương ? Chỉ cần chúng ta đừng lên đèn là được . Tiệc tùng vẫn đi bạn bè như những đám cưới khác , và sau đó anh muốn đưa em lên Sài Gòn . Anh sẽ tìm một căn nhà nhỏ ...

Mai Phương có vẻ nghĩ ngợi phân vân . Hưng lại nói :

-Phương à ! Em có cho rằng anh lợi dụng hoàn cảnh này ..

Phương làm cử chỉ ngăn lời anh :

-Anh Hưng ! Em hiểu lòng anh , đời nào em nghĩ anh lợi dụng . Nhưng em không thể lên thành phố ở luôn được , em không thể rời xa căn nhà này . Căn nhà đầy rẫy những kỷ niệm của mẹ em .

-Anh hiểu . Nhưng mình đâu có bán mình vắn để , để hương khói cho mẹ mà .

-Hưng à !

-Anh nhất định rồi .

-Nhất định sao ? Mai Phương ngạc nhiên hỏi anh .

-Hoặc là em lên Sài Gòn , hoặc là anh về đây . Chúng ta cưới nhau , anh sẽ làm việc nuôi em . Đồng ý chứ cô bé ?

-Anh đùa hà Hưng ?

Hưng nhướn mày :

-Anh nói thật đấy . Chuyện quan trọng ai lại đùa giỡn được . Anh không thể sống xa em , Phương ạ . Nhất là không thể để em sống một mình ở đây . Em lại đẹp, dễ thương , lắm kẻ dòm người ngó , anh không an tâm chút nào hết . Nào Trung , nào An vân vân ... Họ sẽ mặc sức tấn công em trong lúc em cô độc một mình .

Phương cười :

-Anh ghen hả ? Có gì đâu để anh bận tâm . Yêu em là quyền của người ta , em không chú ý đến thì thôi , chỉ tội nghiệp anh Trung . Hôm đám mẹ anh lo hết mình luôn đấy . Anh luôn tốt với gia đình em .

Hưng tự dưng cau có :

-Từ chỗ tội nghiệp đến thương hại rồi , đến yêu luôn ..gần lắm .

-Anh phải tin em chứ .

Anh nhỏ giọng :

-Mình cưới nhau đi em . Chúng ta cùng nhau tạo dựng mái ấm . Gia đình tuy bé nhỏ đơn sơ nhưng ngập tràn hạnh phúc . Mình sẽ có nhau , anh sẽ làm việc kiếm thật nhiều tiền để em khỏi phải vất vả cực nhọc . Nếu có khó khăn , mình chỉ khó khăn ở thời gian đầu thôi em ạ .

-Anh Hưng ! Em đã chẳng nghèo khó đây sao ? Nhưng em không muốn vì em mà anh bị gia đình từ bỏ .

-Anh tự ý rời bỏ đấy chứ . Anh nói rồi , chỉ là biện pháp tạm thời thôi . Mai Phương à ! Anh cần biết rõ ý kiến của em .

Phương trầm ngâm một lúc rồi đáp :

-Em giờ đây chỉ còn nương tựa vào tình yêu của anh . Nhưng em cần suy nghĩ chín chắn trước một quyết định quan trọng , anh Hưng ạ .

Hưng lắc đầu :

-Không còn thời gian nữa Phương ạ . Trả lời anh đi em , em có nhận lời làm vợ anh không ?

Phương nói nhỏ :

-Từ lúc nhận nhẫn anh trao , em tự coi anh là chồng , dù sông cạn đá mòn lòng em không thay đổi . Nhưng ...

-Còn nhưng gì nữa em ?

-Em muốn đợi mãi tang mẹ rồi mình hẵng tính tới chuyện cưới hỏi , nghe anh . Em nhất định sẽ là vợ của anh mà . Mình vẫn gặp nhau hằng ngày ở công ty là gì .

-Anh biết . Nhưng tối đến chỉ có một mình em , lỡ trái gió trở trời sao Phương ?

-Thì chết . Phương đùa .

Hung nghiêm mặt :

-Anh không đùa đâu , em không thể ở một mình như vậy được .

-Thỉnh thoảng em sẽ gọi chị Út bên nhà dì Tư qua ngủ với em cho vui .

-Nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng chứ có thường xuyên đâu . Anh thấy không ổn tí nào cả .

-À ! Em nhớ ra rồi . Khoảng sáu tháng nữa là con bé con của bác Năm em ở dưới Long An lên thi đại học . Nó sẽ ở với em , anh còn lo gì nữa ?

-Sáu tháng lận cơ à ? Vậy trong sáu tháng này , lỡ có chuyện gì xảy ra với em thì sao ?

-Anh làm gì mà lo dữ vậy ? Trước khi ngủ, em xoa dầu hết khắp mình , lấy đầu thần gió nhập vào .

Hung vẫn không yên tâm . Nhưng ý Mai Phương đã vậy , anh đành nghe theo chứ biết làm sao hơn . Anh căn dặn :

-Nếu em nhất định đợi mãi tang mẹ thì anh chiều theo vậy . Nhưng em nhớ thận trọng nghe Phương . Em nên gọi con bé Út nào đó sang ngủ với em cho vui .

-Em biết rồi mà . Anh làm em cứ như baby không bằng .

-Trong mắt anh , em vẫn là baby ngày nào .

-Nghĩa là anh muốn bắt nạt lúc nào cũng được , phải không ?

-Chưa chi đã nghĩ xấu cho người ...không tốt rồi .

Cả hai cùng cười . Hung khen :

-Lâu lắm mới thấy nụ cười tươi tắn nở trên môi em đó Phương .

Phương ơi ! Phải chi anh bớt yêu em một chút nhỉ .

Cô cười , bảo :

-Anh làm bộ ghét em chút đi .

Hung ôm chặt lấy cô , mím cười :

-Cái mặt này ghét hồng nôi , biết làm sao bây giờ hà cung ?

Nằm gọn trong vòng tay anh như con mèo nhỏ , đưa tay vuốt mũi anh , Phương xót xa :

-Lúc này anh hơi ốm , đừng làm việc quá sức nghe anh .

-Anh thấy có ốm tí nào đâu em .

-Rõ ràng cổ tay anh nhỏ hẳn .

-Em tưởng tượng thì có .

-Anh à ! Mai em đi làm lại nha .

-Í ! Không được .Nếu muốn đi làm phải ít nhất hết tháng này cái đã . Cho dù em có hết bệnh đi nữa thì cũng phải ở nhà lo tằm bổ mới được . Khi nào em cân được trên bốn tám ký , anh sẽ cho em đi làm .

-Anh ác ghê .

-Ai bảo anh ác anh chịu .

Phương liếc ngang :

-Anh khéo nói lắm . Em nói không lại cái lưỡi của anh .

Hung cười choàng tay qua vai cô :

-Nhờ khéo nói anh mới dụ dỗ được em .Gặp ai khác thì còn khuya , phải không cô bé ?

Phương bấu môi xì một tiếng ngoảnh mặt sang phía khác . Hưng kề miệng sát tai cô thì thầm :

-Giận hả ?

-Ừ .

-Dễ thương ghê .

-Dễ ghét thì có .

-Quay lại anh nói nghe nè .

-Em đâu có điếc .

-Nhìn mặt mới nói được .

Phương tủm tỉm :

-Lạ nhỉ ?

Hung đưa tay kéo mặt Phương quay về phía mình , bắt cô phải đối diện cùng anh .

-Cười cái coi .

Cô dàu môi :

-Khi không bảo cười hà , nói gì nói đi .

-Hồng cười , hồng nói .

-Hồng nói , hồng thềm nghe .

Phì cười , Hưng cụng đầu vào trán cô âu yếm :

-Bướm qua trời luôn .

-Anh mới biết đấy sao ? Phương dài giọng trêu anh .

Và anh hôn cô . Nụ hôn say đắm nồng nàn . Bao giờ kết thúc cuộc nói chuyện cũng thế , anh dành cho cô những tình cảm thân thương nhất . Tình yêu dành cho Phương tưởng chừng như không bao giờ cạn trong anh .

Hải Hà khóa cửa xe đi nhanh vào nhà , miệng gọi vang :

-Chị Bích ơi !

-Hà đến đó hả ? Chờ chị chút nhé . Từ trên lầu , Lưu Bích vọng đáp xuống .

Bà Dung bước ra hỏi Hải Hà :

-Hà mới tới chơi hả cháu ?

-Dạ , cháu chào bác .

Chỉ tay , Bà Dung niềm nở :

-Ngồi đi cháu .

Lưu Bích bước xuống lầu, dọn đĩa hỏi ;

-Tìm chị có chuyện gì không ?

Cô kéo Hải Hà ngồi cạnh , Hải Hà nói :

-Em buồn quá nên sang tìm chị trò chuyện cho vui .

Lưu Bích vội hỏi ngay :

-Buồn gì vậy em ? Có thể cho chị biết không ?

Hải Hà sụt sùi :

-Anh Hưng đó chị , em không ngờ anh tệ đến vậy .

-Nó làm gì cháu ? Bà Dung lo lắng hỏi .

-Dạ , anh làm mất mặt con trước mặt bạn bè con . Từ xưa đến giờ , chưa ai dám đối xử với con như vậy cả .

Lưu Bích hỏi dồn :

-Nó làm mất mặt em ra sao ? Em kể chị nghe xem .

-Chị biết không ? Em đưa vé mời anh đến nhà hát Hoà Bình xem em biểu diễn . Anh không nhận lại còn nặng lời với em trước mặt bọn bạn nữa .

-Nó nói gì em ?

-Ảnh bảo em đừng làm phiền ảnh nữa , hãy để cho ảnh yên . Em buồn quá chị Bích ơi .

Lưu Bích và bà Dung đều nổi giận . Bà Dung gằn giọng :

-Cái thằng khốn ấy mê tí con nhỏ kia rồi , còn biết trời trăng mây gió gì nữa .

Lưu Bích vội ra dẫu cho mẹ . Cô nói với Hải Hà :

-Tính nó hơi bướng , nhưng cũng dễ bảo lắm , em yên tâm .

Mặt Hải Hà buồn thiu :

-Coi bộ anh Hưng yêu cô nào đó tha thiết lắm thì phải .

Lưu Bích dò xét :

-Nếu Hưng bỏ Phương quay lại xin cưới em , em có bằng lòng không Hà ?

-Em không hy vọng chị Bích ạ . Em đâu bằng cô ta .

Bà Dung trợn mắt :

-Con đó không bằng một góc của cháu , không đáng xách dép cho cháu nữa . Thằng Hưng bị buà mê , đâu còn nhận thức được gì .

Lưu Bích nắm tay Hải Hà :

-Để từ từ chị sẽ có cách giúp Hưng nhận ra chân tướng của những kẻ muốn lợi dụng nó . À ! Em lên phòng chị chơi , mình nghe nhạc , tâm sự cho vui , mẹ chị chuẩn bị đi ăn tiệc rồi .

Bà Dung cũng nói vào :

-Đúng đó Hà . Khi nào buồn bực trong lòng, cháu hãy đến đây chơi với chị Bích nghe . Con Bích coi vậy chứ tâm lý lắm đấy .

Bích đáp :

- Mẹ quá khen làm con ngượng muốn chết . Mình đi Hải Hà .

Bước vào phòng , Lưu Bích bỏ đĩa nhạc vào máy và bật lên khe khẽ , nhưng Hải Hà dường như không chú tâm nghe nhạc , cô đắm chiêu nhìn vào khoảng không trước mắt . Thật lâu , cô mới lên tiếng :

-Chị Lưu Bích !

Lưu Bích ngẩng lên :

-Gì đó Hà ?

-Em định nói với chị chuyện này , nhưng không biết có nên không nữa .

Lưu Bích động viên :

-Em cứ nói đi . Chị em mình thân nhau quá mà còn ngại ngần gì nữa ?

Lặng im một lúc , Hà khẽ nói :

-Tất cả những điều em muốn nói với chị hôm nay cũng xuất phát từ tình yêu của em đối với anh Hưng . Nếu chị thấy được thì chị giúp em , còn không thì thôi nghe chị .

Lưu Bích cười :

-Em làm gì mà đón trước rào sau vậy ? Có gì thì cứ cho chị biết đi chứ , chị sẽ liệu cho .

-Vâng ạ .Chuyện là thế này

Hải Hà ghé sát tai Lưu Bích nói nhỏ . Nghe đến đâu , Lưu Bích gật đầu đến đó . Cuối cùng khi Hải Hà ngưng nói . Lưu Bích nhìn Hà mỉm cười , gật đầu :

-Em quả là cô gái thông minh , chị phục em luôn đấy .

-Chị thấy được không ?

-Thật tuyệt ! Nhưng ai sẽ giúp đỡ chúng ta trong vụ này ?

-Thằng bạn em .

-Em tính hết rồi à ?

-Dạ

Rồi Hải Hà đứng lên :

-Thôi , em về chị nghe . Tối nay em có sô diễn , em phải đến điểm dợt .

Lưu Bích đưa Hà xuống đến cổng . Cô ân cần :

-Rảnh rồi ghé chơi nghe em .

-Vâng ạ .

Phần 2

Hung vắng mặt liên tục làm bà Dung ngày càng bức tức . Bà quát tháo ầm ĩ làm Lưu Bích và chàng rể cũng điên đầu .

Lưu Bích buông mình xuống xa lông , mặt mày nhăn nhó :

-Cái gì thì thùng thẳng tính , mẹ làm quá con chịu không nổi . Mẹ chờ thời gian nữa đi , con tính hết rồi mà .

Bà Dung lồng lộn lên :

-Mày bảo tao chờ đến chừng nào ? Mày thấy không ? Đạo này nó đâu thêm bước chân về cái nhà này nữa . Dứt khoát tao thuê người cho con đó một trận nên thân , để nó sợ mà xa hẳn thằng Hưng .

-Không dễ đâu mẹ ơi . Càng làm dữ thằng Hưng càng mê nó hơn , từ từ đã mẹ .

-Từ từ lỡ nó có con với nhau thì sao ? Trời ơi ! Con ơi là con .

Bà Dung vật mình khóc lóc , Lưu Bích thở ra :

-Con đã bảo để lo chuyện này mà . Con sẽ có cách lôi cổ thằng Hưng về cho mẹ .

Lau nước mắt , bà Dung cao giọng :

-Hôm nay tao gặp thằng Hưng chở con nhỏ đó trong xe hơi của nó , tao bảo tắc xi đuổi theo nhưng không kịp . Thật hết chỗ nói , con với cái . Thằng Hưng bị con nhỏ đó cho ăn buà mê , dễ gì bỏ nổi .

Lưu Bích mỉm cười :

-Bùa ngải gì mẹ ơi . Mẹ toàn tin ba cái chuyện gì đâu không à . Thằng Hưng là đàn ông , thấy sắc thì mê tí là lẽ đương nhiên thôi .

-Mày nói thế chứ sao con Hải Hà cũng đẹp , thua gì hoa hậu mà nó không mê ?

-Nó lỡ yêu con kia rồi mẹ ạ .

Nãy giờ Nguyên , chồng của Lưu Bích ,ngồi lặng thinh theo dõi mẹ và vợ nói chuyện . Anh cười xen vào :

-Hai cô cậu từ nhỏ sống cạnh nhau tự nhiên phát sinh tình yêu , con thấy khó lòng chia rẽ được họ . Như vợ con có bùa chi đầu , sao con yêu kinh khủng . Xa một chút là nhớ đứt ruột , đứt gan .

Lưu Bích nguýt chồng :

-Xạo kinh khủng .

Nguyên trợn mắt :

-Thật chứ xạo gì . Công nhận cô Mai Phương đẹp lại dễ thương , bảo sao Hưng không yêu . Chỉ vì cô nghèo nên mẹ chê .

Bà Dung nghiêng răng :

-Nhất định phải bắt tụi này ra , tao mới hài lòng .

Nguyên nhướn mày :

-Sợ bắt không đứt lại có cháu nội cho mẹ bồng , mẹ nựng mới chết chứ .

Bà Dung đấm tay xuống ghế xa lông :

-Tao chấp nó một chục đũa , tao cũng không thềm nhìn .

Nguyên lắc đầu bỏ lên lầu , mặc mẹ vợ và vợ toan tính .

Lưu Bích nhìn mẹ nói nhỏ :

-Mẹ có la ầm ĩ lên hoài cũng có giải quyết được gì đâu . Yên tâm đi , con đã có cách rồi .

Bà Dung nôn nóng :

-Cách gì ? Mày nói tao nghe coi .

-Mẹ cứ ăn ngon , ngủ yên , mặc con xử trí . Sớm muộn gì thằng Hưng cũng trở về bên mẹ .

Bà Dung vẫn hỏi tới :

-Mày nói tao nghe không được à ?

Lưu Bích lắc đầu cười :

-Mẹ nóng quá, ê bề kế hoạch hết . Bây giờ con đi lo công chuyện . Anh Nguyên có hỏi ,mẹ nói giùm con nha .

-Ừ .

Lưu Bích quàng xách lên vai , lấy xe chạy thẳng ra cổng . Lưu Bích tìm đến nhà Mai Phương .

Mai Phương vừa trông thấy Lưu Bích , cô hơi giật mình , nhưng rồi nhủ lòng bình tĩnh .

Gặp Mai Phương , Lưu Bích tươi cười thân thiện . Thái độ của Lưu Bích làm Phương nghe nhẹ cả người .

-Chào Phương . Lưu Bích lên tiếng .

Mai Phương cúi đầu , lí nhí đáp :

-Dạ , chào chị .

Lưu Bích bước hẳn vào nhà :

-Hôm nay , Hưng không ghé đây sao em ?

-Dạ , mời chị ngồi . Anh Hưng thường chỉ thăm em vào cuối tuần thôi , chị ạ .

Thật ra Lưu Bích thừa biết hôm nay Quốc Hưng đưa ba cô đi công chuyện nên không thể có mặt ở đây , vì thế cô mới xuống nhà Phương .

Ngồi xuống ghế , Lưu Bích nhìn quanh , giọng nhỏ nhẹ :

-Mai Phương đang làm gì đó ?

-Dạ , em nấu cơm .

Mai Phương rót ly nước đặt trước mặt Lưu Bích :

-Em mời chị dùng nước .

-Nhà em gọn quá há .Kìa ! Em làm gì thì làm đi chứ . Chị chớ có phải ai xa lạ đâu mà giữ kẽ .

-Dạ , em dọn dẹp nhà cửa xong hết rồi .

-Vậy em ngồi đi . Chị em mình lớn lên ít gặp nhau trò chuyện , chứ ngày xưa còn bé thân nhau quá chừng .

Mai Phương gật đầu , nhưng cô chỉ im lặng .

Lưu Bích nhìn Mai Phương nhỏ nhẹ :

-Em biết không Phương ? Nhà chỉ có hai chị em , chị rất thương thằng Hưng . Mẹ giận từ bỏ nó , chị buồn lắm nhưng chẳng biết làm sao . Chị cũng không khinh ghét em , cho dù em là nguyên nhân khiến mẹ chị và thằng Hưng mỗi ngày như mặt trời với mặt trăng . Nhưng em yên tâm đi , thông thả rồi chị sẽ tìm cách nói cho mẹ xiêu lòng nhận em làm dâu trong gia đình . Đừng buồn nghe Phương .

Xúc động trước tấm chân tình của Lưu Bích . Mai Phương nghẹn ngào nói khẽ :

-Cám ơn chị nhủ lòng thương em . Em cũng mong được về hầu hạ mẹ . Em giờ chỉ còn lại một mình , lẻ loi cô độc , chỉ còn mong đến

ngày cùng anh Hưng hầu hạ mẹ và yên bề gia thất .

Lưu Bích thăm nhủ :

- "Con bé này khéo mồm miệng thật, bảo sao thằng em mình không mê nó như điều đồ. Phải ra tay gấp mới xong".

Lưu Bích nhìn thẳng Mai Phương hỏi:

- Em ra trường rồi chứ?

- Dạ rồi.

- Có việc làm chưa?

- Dạ, đã có.

- Công ty nào vậy?

Mai Phương lo ngại, ngập ngừng không dám nói. Lưu Bích thấy thế hỏi chặn đầu:

- Em đừng giấu chị. Có phải em làm ở công ty Hưng không? Em không cần phải giấu chị đâu, chị ủng hộ em mà.

Mai Phương nghe nói thế nên yên tâm, cô gật đầu:

- Vâng, em phụ giúp cho anh Hưng trong công tác phiên dịch.

Lưu Bích gật đầu:

- Tốt lắm! Có em bên cạnh chắc thằng Hưng vui vẻ làm việc, năng suất sẽ cao. À! Nó trả lương cho em đủ sống không Phương?

- Dạ, đủ chị ạ. Còn dư nữa đó.

- Em trông gầy hơn ngày xưa đó. Em nên bồi dưỡng thật nhiều vào Phương ạ. Có gì khó khăn, chị sẽ giúp. Trước sau gì em cũng là dâu nhà chị mà. À! Mà chị có mang theo chút đỉnh đây. -- Vừa nói, Lưu Bích vừa móc trong xách tay ra gói tiền nhỏ đặt trong tay Mai Phương, cười vui vẻ. -- Nhận lấy thảo cho chị vui nghe Phương. Em bây giờ lẻ loi cô độc một mình, biết nương tựa vào ai?

Mai Phương lắc đầu:

- Em không nhận tiền đâu chị ạ. Chị đến thăm em, em hạnh phúc lắm rồi. Em giờ có thiếu thốn gì đâu. Lương em lãnh ra đủ xài không hết nữa đó chị. Chị cất đi chị.

- Coi như tiền chị nhang khói cho bác Nhung vậy. Em có cảm chị mới tin em xem chị như chị chồng tương lai.

Nghe nói thế, Mai Phương đành phải gật đầu:

- Thôi được, chị đã nói thế thì em xin nhận để nhang khói cho mẹ. Em cảm ơn tấm chân tình của chị rất nhiều.

- Em nhận rồi, chị vui lắm đó Phương. À! Lúc nào chị rảnh, chị sẽ ghé xuống đây thăm em nhé. Em có tiếp chị không vậy?

Mai Phương vội đáp:

- Chị nói vậy làm em buồn lắm. Chị đến thăm em, em hạnh phúc biết dường nào. Chị thật tốt với em.

Lưu Bích đứng dậy quàng xác lên vai:

- Thôi, chị về. Mỗi tuần chị hứa sẽ ghé thăm em hai lần.

- Vâng ạ. Em sẽ đợi chị.

Lưu Bích thoăn thoắt đi nhanh ra con hẻm nhỏ, trên môi thoáng nở nụ cười bí hiểm. Mai Phương quay vào thu dọn ly tách, trong lòng cô vui buồn lẫn lộn.

- Phương ơi, Phương!

Nghe tiếng gọi, Mai Phương vội chạy ra ngõ. Trông thấy Trung, cô ngạc nhiên:

- Anh tìm em có việc gì không Trung?

Trung tươi cười:

- Thăm em không được à?

Mai Phương đáp lại:

- Tất nhiên là được rồi. Lâu lắm mới gặp lại anh Trung nên em cứ ngỡ có chuyện gì chứ.

Trung bước vào và giơ cao túi ny lông, bên trong đựng toàn sữa, đường và bột ngũ cốc. Anh nói:

- Cái này bồi dưỡng cho em nè.

Mai Phương nhìn Trung đăm đăm. Hiểu ý Phương, Trung nhú mào:

- Đừng có hiểu lầm tôi nghe cô nhỏ. Tôi không thêm hồi lộ cô đâu. Tôi chỉ xem cô là em gái nên lo cho cô đấy mà.

Nghe Trung nói thế, Mai Phương nghe nhẹ lòng. Cô đón lấy túi quà và tươi cười bảo:

-Làm em gái anh Trung coi bộ sướng hơn làm người yêu đó . Em tình nguyện làm em gái anh suốt đời .

Trung gật gù :

-Chưa chắc sướng đâu à nha .

-Thế khổ gì ?

-Này nhé ! Đã là em gái anh thì phải kiếm người yêu cho anh đó .

Kiểm không ra sẽ bị ăn đòn , hiểu chưa ?

Mai Phương chu môi :

-Trời đất ! Người yêu anh mà bảo em kiểm sao được ?

-Thì làm mai cho anh bạn em đó . Ví dụ như một trong hai cô gái hay đến thăm em nè .

-À ! Mỹ Uyên và Thanh Trúc đó hả ?

-Ừ .

-Thế anh thích nhỏ nào ?

Trung cười khi khi :

-Nói em đừng cười nghe .

-Nói đi mà .Mắc cỡ gì nữa ?

-Anh thích ...cả hai cô .

Mai Phương xí một tiếng và mắng yêu Trung :

-Tham lam cho cổ . Chọn một thôi ông ơi . Nhưng mà anh Trung không còn quyền lựa chọn nữa rồi , xin chia buồn nha .

Trung xụ xuống :

-Sao thế ?

-Vì một nhỏ trong số hai đứa đã biết yêu rồi và đang yêu anh chàng lớp trưởng ngày xưa của em . Chỉ còn lại một nhỏ thôi .

-Còn ai vậy ?

-Thanh Trúc . Anh chịu không ?

Trung cười thích thú :

-Chịu quá đi chứ . Em giới thiệu cho anh đi .

Mai Phương dẫu môi :

-A ! Em hiểu rồi .

-Hiểu gì ? Trung ngạc nhiên .

-Anh mang mấy thứ này đến hỏi lộ để em làm mai bạn em cho anh chứ gì ?

Trung vội khoát tay :

-Ê ! Đừng có nghi oan cho anh nghe . Anh thấy em lúc này ốm nên mới nói với mẹ anh . Mẹ anh bảo anh mua sữa , đường , bột sang cho em chứ bộ .

-Vậy là ý tốt của mẹ anh chứ không phải của anh ?

Trung đuối lý :

-Ồ ..thì của mẹ anh , nhưng lòng anh cũng đã muốn thế chứ bộ .

Mai Phương cười khúc khích , đoạn cô nói :

-Anh Trung muốn gặp Thanh Trúc liền không ?

-Muốn lắm . Giúp anh đi .

-Hồi lộ gì đi , em giúp cho .

-Em muốn gì cũng được .

-Một châu kem tươi .

-OK.

-Vậy anh ngồi đây chơi , em nhả nó xuống cho .

-Í ! Trúc phải từ Sài Gòn xuống đây à ?

-Có sao đâu . Nó vẫn thường xuống ngủ với em mà . Em không nhả , nó cũng xuống thôi , nhưng hơi trễ . Em nhả , nó sẽ tới sớm .

Trung gật đầu , nhưng anh còn e ngại :

-Thôi , để hôm khác anh gặp nghe Phương . Hôm nay anh chưa chuẩn bị tinh thần gì cả .

-Vậy mới hấp dân chứ .

Trung cười :

-Sao lại hấp dân ? Em khéo tưởng tượng . Thôi , em nghỉ đi , anh về đây .

-Anh không gặp thật à ?

-Hôm nay anh chưa chuẩn bị tinh thần . Vả lại , anh ăn mặc ...

Mai Phương nhìn anh , tủm tỉm cười :

-Ừ nhỉ , em không để ý .Thôi , hôm khác anh đóng thùng lịch sự tới em nhả anh sang , OK ?

Trung cười và tạm biệt Mai Phương ra về . Lòng anh nghe vui vui , cả Mai Phương cũng vậy . Cô nhẹ nhàng hạnh phúc vì được Trung xem mình như em gái của anh . Và cô hứa với lòng sẽ coi Trung là anh trai của mình .

Sáng chúa nhật , Mai Phương ra trước ngõ tưới nước cho mấy chậu hoa hồng thì Lưu Bích xuất hiện .

Nụ cười tươi tắn nở trên đôi môi đỏ mọng màu son của Lưu Bích :

-Em làm gì đó Mai Phương ?

Mai Phương đặt xô nước xuống đất , lễ phép :

-Thưa chị Bích mới đến . Dạ , em tưới nước mấy chậu hoa . Chị vào chơi chị Bích .

-Nóng ơi là nóng . Phải chỉ trời mưa thì đỡ biết mấy .

Lưu Bích bước vào nhà, Mai Phương bước theo. Lẽ ra Phương mua cây quạt máy hôm tuần trước rồi, nhưng cô quên băng, dự định chủ nhật này cô sẽ đi mua.

Lưu Bích ngồi xuống với tay cầm tờ báo vừa quạt vừa than thở khi hậu oi bức. Mai Phương nhỏ nhẹ:

- Năm nay mưa trễ hơn mọi năm, chị nhỉ.

Bích hỏi trống không:

- Nhà có đường không?

- Dạ có. Chi vậy chị?

- Em đi mua đá đi, chị ở nhà vắt chanh làm nước uống. Trời nóng thế này mà có ca nước chanh thì tuyệt biết mấy Phương nhỉ?

Mai Phương dạ một tiếng rồi đi thật nhanh. Lưu Bích nhìn theo gật đầu, nhếch môi cười gằn. Thình thoảng, cô nhìn vào đồng hồ nơi tay.

Mai Phương mua nước đá về đi thẳng luôn xuống bếp. Lưu Bích buông báo đứng dậy nổi gót theo Phương, đơn đả nói:

- Để chị làm cho. Ở nhà chỉ có chị pha nước chanh ngon nhất, anh Nguyên còn mê nữa đấy.

Mai Phương thấy vẻ thân tình của Lưu Bích nên không e ngại gì, cô để cho Lưu Bích pha.

- Em lên trước tưới cho hết mấy chậu hoa đi, chị pha xong ra trước uống cho vui. Em cứ coi chị như người trong nhà không được sao Phương? Em có vẻ khách sáo với chị quá.

Mai Phương vội đáp:

- Đâu có đâu chị. Em xem chị như chị của em đấy chứ. Thôi, em ra trước tưới hoa nhe, lát nữa chị gọi em.

Lưu Bích hài lòng:

- Như thế phải vui không? Em tự nhiên sẽ cho chị cảm giác gần gũi. Chị rất thích cảm giác này, Phương ạ.

Không nghĩ ngợi gì, Mai Phương vui vẻ ra trước nhà tưới hoa. Lưu Bích mỉm cười kín đáo, hiểm ác và cúi đầu pha nước một cách vội vã.

Xong đâu đó, Lưu Bích mang hai ly nước chanh lên bàn khách, ngọt ngào gọi:

- Phương ơi! Xong chưa? Vào uống nước đi em. Mát lạnh, ngọt chua, ngon tuyệt. Hai chục một ly luôn.

Bích vừa nói vừa dí dỏm hài hước.

Mai Phương nói vọng vào:

- Dạ, em vào ngay. Chị uống trước đi.

- Uống cùng mới vui chứ em. Bỏ đó đi, lát chị ra phụ.

Mai Phương bước vào nhà. Cô tươi cười nhìn Lưu Bích thân mật:

- Để em thử tài pha nước chanh của chị xem. Nhưng hai chục một ly mắc quá, uống không nổi đâu.

Lưu Bích cũng đùa lại:

- Chị bao mà. Cứ uống tự nhiên đi. Uống không hết ly, chị nghỉ chơi em luôn đó.

- Kỳ vậy chị.

- Thì uống không hết, đồng nghĩa với em chê chị pha dở.

Mai Phương mỉm cười nâng ly nhấp một ngụm nhỏ. Lưu Bích xua tay phản đối:

- Đâu được. Phải hết ly chị mới chịu. Em cần phải uống nước chanh nhiều vào mới tốt đó.

Mai Phương cúi đầu vâng dạ. Cô uống cạn nước trong ly.

Lưu Bích vui ra mặt:

- Thế nào, ngon dở ra sao?

Mai Phương khéo léo nói:

- Xin chị dạy em cách pha chế đi, đừng mai một anh Hưng đến chơi, em pha cho anh uống.

- Dễ thôi. Để rồi chị bày cho em.

Lưu Bích xem đồng hồ, nhìn ra cửa cô hỏi:

- Hưng có hay biết chị thường xuyên tới đây không?

- Dạ, chị đã dặn em không được nói, nên em đâu có nói.

Lưu Bích gật đầu hài lòng :

-Tốt lắm .

Chợt Mai Phương thấy choáng váng , đôi mắt nặng trĩu . Cô đưa tay xoa mạnh thái dương . Mai Phương sợ hãi kêu lên :

-Chị Bích ơi ! Em ..

Lưu Bích vội hỏi :

-Em sao vậy Phương ?

Mai Phương ôm đầu :

-Kỳ quá chị ơi ! Em thấy chóng mặt và làm sao sao đó .

Lưu Bích cười bí hiểm :

-Chắc em chưa ăn sáng mà uống đồ chua vô , không quen nên nó choáng váng chứ gì ?

-Em ăn sáng rồi . Từ trước đến giờ em đâu có bị tình trạng này .

-Hay là em trúng gió độc đó . Chị đưa em vào nằm nghỉ , chút xíu hết chứ gì . Hay chị cạo gió cho em nha ?

Mai Phương đứng lên lảo đảo . Lưu Bích vội dìu Phương một bên đưa vào phòng .

Nằm xuống đây đi em .

Và Mai Phương mê man không còn biết gì nữa . Lưu Bích lay mạnh vai cô gọi khẽ :

-Mai Phương à ! Phương ơi !

Mai Phương vẫn bất động . Bích mở vài hàng cúc áo của Phương để lộ bộ ngực trắng ngần .

Bích lại xem đồng hồ , cô nhếch môi bỏ ra khỏi nhà đi thẳng ra con hẻm . Không lâu , cô trở vào cùng một thanh niên lạ . Anh ta đảo mắt nhìn quanh :

-Đâu rồi chị ?

-Nằm trong phòng . Nè ! Đóng kịch khéo khéo nghe Cường . Xong việc nhận thêm tiền, tôi ra quán chờ . Cậu em tôi sắp xuống rồi đấy .

-Chị tin em đi . Em mà nhúng tay vào , chuyện gì chẳng xong .

-Ừ , biết vậy tôi mới nhờ cậu . Tôi đi nghe . Nhớ vừa thấy bóng nó, cậu nhào ôm con nhỏ liền cho tôi .

Cường cười, gật lia :

-Em hiểu mà , chị yên chí đi .

Lưu Bích mỉm cười rời khỏi nhà . Gã thanh niên vội vào phòng ngay nhìn Mai Phương ngủ say xưa . Gã lăm bằm .

-Đẹp thật , hèn chi thằng nào chả mê . Tội nghiệp, chỉ phải tội nghèo .

Gã cởi nhanh quần áo mặc trên người, chỉ còn lại chiếc quần đùi, rồi lên giường nằm bên Mai Phương .

Mai Phương vẫn ngủ say không hề biết , không hề hay con bảo dữ

đang sẵn sàng chụp xuống đời mình .

Bên ngoài, trong quán nước nhỏ đầu con hẻm , Hải Hà hỏi Lưu Bích :

-Sao anh Hưng chưa xuống hả chị ?

-Từ từ em .

-Lỡ ảnh không xuống thì sao ?

-Chị theo dõi lịch của nó kỹ lắm . Chúa nhật nào cũng vậy , đánh răng rửa mặt xong là nó bay xuống đây ngay à . Hôm nay phải đưa ba chị đi công việc . Chị hỏi ba chị kỹ rồi , ba chị nói phải mười giờ mới về đến nhà . Từ mười giờ , thằng Hưng phóng xe xuống đây cho chừng mười đến mười lăm phút chớ mấy . Đi xe hơi mà , em đừng có nôn .

Hải Hà nhìn đồng hồ đeo tay :

-Mười giờ năm rồi chị .

-Ừ, chắc độ mười phút nữa thôi . Phên này con Phương chết chắc . Còn lâu thằng Hưng yêu nữa .

Hải Hà nở nụ cười hiểm ác , đoạn cô ta vẫn lên tiếng lo ngại :

-Nhưng nếu anh Hưng không xuống thì sao hả chị ?

-Nó mê con nhỏ này lắm . Rảnh ra là bay xuống đây liền , em yên tâm đi .

-Lỡ như ba chị và anh kẹt công chuyện đột xuất ?

Lưu Bích trầm ngâm rồi gật đầu :

-Ừ nhỉ .Nhưng em à ! Thua keo này , ta bày keo khác . Con Phương không nghi ngờ chị đâu, nó sẽ tưởng nó bị trúng gió .

Hải Hà cũng tán thành :

-Đúng đó chị . Thua keo này ta bày keo khác , lo gì .

-Uống nước đi Hà . Cứ bình tĩnh , đừng có nôn .

Hải Hà vâng dạ rồi bung ly nước lên uống cạn , đưa mắt nhìn ra đường lớn theo dõi .

-Mai Phương ơi , Mai Phương !

Hưng dừng xe trước ngõ, gọi mãi đến năm lần vẫn không thấy Phương lên tiếng . Anh lo lắng đẩy cửa bước vào .

Anh nhủ thầm :

-Chắc cô bé chơi trò cút bắt với mình đây . Trốn trong nhà chứ không đâu .

Tầm rèm được vén lên , Hưng suồng sò chết lặng ở cửa phòng . Gì thế này ? Anh có bị hoa mắt không ? Rõ ràng trên giường hai người nằm bên nhau , mà kẻ ôm Mai Phương trong tay không phải là anh .

-Trời ơi !

Chỉ thốt được bấy nhiêu đó , Hưng bỏ khỏi phòng buông người phịch xuống ghế , ôm đầu rên rỉ :

-Có phải tôi đang mơ không ? Trời ơi !

Bên trong Cường vội lay Mai Phương dậy . Cô mở bừng mắt . Một khuôn mặt lạ , Phương thanh thốt kêu lên :

-Trời ơi !

Cường nhanh nhẹn bị chặt miệng Mai Phương , cố ý nói cho Hưng nghe rõ :

-Mai Phương ! Anh yêu em mà . Chúng ta công khai mối quan hệ cho mọi người biết hết đi , cả thằng bồ em nữa , cứ lén lút mãi thế này anh chán lắm rồi . Em có nghe anh nói không Phương ?

Mai Phương cố vùng vẫy càng bị Cường ôm cứng cô ú ớ :

-Ừ ..Ừ ...

-Em không dám nói thì để anh nói , anh ta là giám đốc của em chứ có phải chồng em đâu mà em sợ . Đã thế gia đình anh ta không chấp nhận em , em còn bám víu chi nữa Phương ? Anh sẽ lo cho em đầy đủ hơn . Anh xin em mà .

Bên ngoài Hưng hét lên :

-Đúng đó Mai Phương . Tôi không cần thứ đàn bà như cô nữa , tôi đã làm , đã làm to cô .Vĩnh biệt ! Tôi hận cô .

Chỉ nói được bấy nhiêu đó Hưng vội chạy một mạch ra xe , phóng thẳng về Sài Gòn . Cường vừa buông tay , Phương nhảy ngay xuống đất , phóng như bay ra cửa :

-Không . Anh Hưng ơi ! Hãy cho em nói , không phải như vậy đâu anh ơi .

Mai Phương khụy xuống ở cửa . Cường quần áo chỉnh tề nhìn Phương lắc đầu , rồi cuống bỏ đi .

Chẳng hiểu bao lâu , Mai Phương tỉnh dậy , cô ngơ ngác nhìn quanh . Bỗng dưng đang nắng trời lại đổ cơn mưa . Cơn mưa đến bất ngờ cũng như giông tố đang phủ xuống đời cô . Phương nhớ

lại ...Trời ơi , Hưng ơi ! Anh đâu rồi ? Sao anh bỏ em mà đi như vậy ?

Hưng ơi ! Oan cho em lắm anh ơi . Lúc nào em cũng chỉ yêu mỗi mình anh thôi . Tại sao lại xảy ra chuyện oái ăm này hử trời ? Ly nước chanh chị Bích ...Đúng rồi , mấy ai lấy thước đo được lòng người . Trời ơi ! Mình đã lầm tin người ta để bây giờ ... Hưng ơi ! Em đã bị chị anh hại , làm sao bây giờ hả Hưng ? Em vô tội mà .

Mai Phương chỉ còn biết khóc và khóc .

Chiều xuống dần rồi màn đêm bao trùm cảnh vật . Hưng vẫn không đến để nghe cô giải thích . Hưng nói lời vĩnh biệt với cô rồi kia mà .

Mai Phương đóng cửa , lê bước về phòng nằm vật xuống giường không buồn bật đèn . Bóng tối giúp cô đỡ cô đơn , chạnh lòng về số phận .

Mai Phương lại nghĩ đến cái chết . Chết là rũ sạch hết khổ đau phiền não . Phương hận đời oán người hiểu ra thì quá muộn . Cô dễ tin nên bị họ đưa vào bẫy giăng sẵn để chia rẽ cô và Hưng . Chính mắt anh trông thấy , nói gì với anh bây giờ ? Chỉ còn cái chết mới chứng minh sự trong sạch của mình mà thôi .

Không . Mình không thể chết được . Mai Phương ngồi bật dậy . Mình phải gặp Hưng , phải nói cho anh ấy hiểu phải nói tất cả .

Phương nghĩ ngợi miên man , đến lúc mệt mỏi quá thiết đi lúc nào không hay .

Giật mình thức giấc , nắng đã lên cao . Soi bóng trong gương , Mai Phương thấy mình xác xơ quá . Đôi mắt sưng húp vì khóc nhiều , nhà vắng vẻ lạnh tanh . Nước mắt Phương lại ứa trên mi .

Mai Phương rửa mặt mày , thay quần áo vội chạy thẳng lên công ty . Vừa đến nơi, bác bảo vệ nói ngay :

-Mai Phương ! Cô có thư giám đốc gửi nè .

Mai Phương hồi hộp đến bên cạnh bác bảo vệ nhận thư , cô bóc thư ra xem .

"Mai Phương !"

Tôi thật sự rất tiếc phải cho cô nghỉ việc , vì đơn giản tôi không muốn hàng ngày phải nhìn thấy bộ mặt dối trá của cô . Tiền lương và mọi khoản, tôi đã gửi quyết định cho phòng tài vụ thanh toán ,

cô đến nhận ở đó . Cô đừng bao giờ tìm gặp tôi để đính chính , vì không còn lời nào của cô mà tôi tin cả . Chính mắt tôi đã thấy bộ mặt bỉ ổi , đê tiện của cô . Thế mà từ trước giờ , tôi vẫn xem cô là hiện thân của sự thánh thiện .

Vĩnh biệt cô .

Quốc Hưng .

Mai Phương nghe đất dưới chân mình sụp xuống . Cô choáng váng mặt mày lão đảo suýt té .

Bác bảo vệ vội nói :

-Cô Phương ! Cô có làm sao không vậy ? Mặt cô tái mét .

Phương cố gắng đứng vững và đáp nhỏ :

-Dạ , không sao đâu bác . Cháu chỉ thấy chóng mặt một tí , chút xíu sẽ hết ngay thôi mà .

-Cô Phương ngồi xuống ghế đi , chóng mặt đừng dễ té lắm đó .

-Dạ , cảm ơn bác .

Phương ngồi xuống để trấn tĩnh một lúc , sau đó cô đứng lên :

-Cháu chào bác .

-Ừa ! Cô không vào làm à ?

-Dạ, cháu nghỉ luôn rồi bác ạ .

-Sao thế ?

Phương muốn khóc nhưng cô cố kiềm chế , giọng lạc đi :

-Dạ ...Tại công việc không còn phù hợp với cháu nữa .

Nói xong , sợ bác bảo vệ sẽ hỏi thêm, Phương gật đầu chào bác :

-Thôi , cháu phải đi công việc nữa . Khi nào rảnh , cháu sẽ ghé công ty thăm bác và mọi người .

- Ừa! Mà nghỉ ở đây, cô Phương làm ở đâu?

- Cháu chưa tìm chỗ mới bác ạ.

Nói rồi Phương vội đạp máy nổ và chạy đi, cô nghe lòng rã rời tan nát. Thế là hết, hết thật rồi. Cô cứ lang thang ngoài đường như thế, không biết đi đâu về đâu nữa. Cuộc sống giờ đây đối với Phương thật vô vị, tẻ nhạt và đau khổ.

Trong nỗi đau của Quốc Hưng, Hải Hà xuất hiện thật đúng lúc. Chỉ hơn một tháng mà cô nàng đã kéo hẳn Hưng về phía mình bằng mọi thủ thuật.

Hôm nay, Hưng đang buồn thì Hà lại đột ngột xuất hiện. Cô nàng

rón rén bước đến bên Quốc Hưng, đưa cả hai tay bịt mắt anh.

Quốc Hưng nhận ngay ra Hải Hà, anh đổi ngay sắc diện:

- Em phải không Hải Hà?

Hải Hà sung sướng, cô áp sát ngực vào lưng anh:

- Không.

Nhận ra giọng Hà, Hưng quay lại ôm chầm lấy tấm thân thon thả của cô. Hải Hà cũng buông mắt Hưng ra, cười nắc nẻ.

Chiếc áo hở cổ để lộ bộ ngực nở nang của Hải Hà kêu gọi Hưng.

Hưng không còn kiềm chế được sự ham muốn bản năng của mình.

Phải chăng trời đã có mắt, trời đã đưa Hà đến để đền bù cho sự mất mát của anh?

Hải Hà cũng sung sướng không kém. Cô nhìn anh nũng nịu:

- Anh thấy em mặc chiếc áo này có đẹp không?

Hưng đắm đuối nhìn Hải Hà, men rượu men tình làm Hưng đắm đuối, mê mẩn. Chợt Hưng áp đầu vào ngực Hải Hà:

- Ôi! Em thật tuyệt vời. Anh cam đoan trên đời này không ai đẹp và hấp dẫn bằng em.

Hải Hà làm mặt giận:

- Thôi đi bỏ ơi. Sao ngày xưa bỏ không chú ý đến em?

- Tại anh ...

- Mê con nhỏ đó chứ gì? Nó cho anh một cú độc thiệt.

Mắt Hưng đỏ ngầu. Anh bỗng dưng gằn giọng:

- Anh cấm em nhắc đến cô ta nữa, anh căm thù cô ta. Cô ta không đáng để em nhắc đến đâu.

- Coi bộ anh còn yêu ả lắm.

Hưng cười gằn:

- Yêu à? Một kẻ lẩn trốn như thế mà bảo anh yêu ư? Không, không bao giờ. Anh quên cô ta rồi.

- Đừng dối lòng như thế, anh chưa quên được đâu, thú nhận đi.

Nhưng không sao, em sẽ có cách làm cho anh quên ả.

Nói dứt lời, Hải Hà đưa đôi môi mọng đỏ hình trái tim ra trước mặt anh và lắc lư cái thân hình mềm mại, quyến rũ như chào mời, như đòi hỏi. Cái eo lả lướt đôi chân lả lơi của cô như một chất thuốc kích thích làm bùng cháy ngọn lửa đam mê sẵn có trong Hưng do men rượu và men buồn.

Quốc Hưng đứng thẳng người dậy, bế bổng Hải Hà lên như người ta bế một con búp bê xinh đẹp. Anh quay cuồng:

- Ôi! Em ... Em của anh.

Hà cũng quẩn đôi tay mềm mại như hai dải lụa đào lên cổ anh:

- Chúng ta phải là của nhau, đúng không anh?

Anh trả lời bằng một nụ hôn cuồng nhiệt. Hà ra hiệu cho Hưng bế cô lại giường. Phút chốc, họ đã tan biến vào nhau. Giây phút ấy, Hưng thực sự không còn nhớ gì đến Mai Phương cả, cho dù chỉ là lòng thù hận, vì hình ảnh Mai Phương như chưa bao giờ có khái niệm tồn tại trong ý thức và con tim của anh, anh ngỡ rằng mình đã quên cô.

Hải Hà nũng nịu:

- Chừng nào thì chúng mình cưới nhau hả anh? Em muốn chúng mình được sống đàng hoàng với nhau chứ không phải tình hờ như thế này. Ba mẹ em mà biết thì ...

Quốc Hưng dỗ dành:

- Em đợi anh thời gian nữa nhé. Công việc anh lúc này ngập đầu, chưa thể lo chuyện hôn sự được đâu em.

- Anh cứ hứa hẹn. Hay anh còn yêu cô bồ cũ? Cô ta cấm sừng anh là gì?

Quốc Hưng vội bịt miệng Hà bằng một nụ hôn thật dài để cô đừng nói nữa. Thâm tâm anh đã chán ngấy cảnh cô đơn đau khổ, nhưng anh cũng chưa muốn cưới người vợ mà không yêu.

Hải Hà đến với anh chỉ để lấp nổi cô đơn trong anh mà thôi. Anh không hề yêu Hải Hà. Anh hiểu rõ lòng mình như thế. Anh cũng hy vọng anh sẽ yêu được Hải Hà như đã từng yêu Mai Phương để cưới Hải Hà làm vợ. Nhưng khi nào anh yêu, anh sẽ tính đến chuyện cưới xin, còn bây giờ anh lắc đầu buồn bã, anh không thể.

Hải Hà cũng chẳng vừa:

- Hay là anh không yêu em?

- Ôi! Em cứ suy diễn vẩn vơ. Cứ đợi anh một thời gian nữa đã, em cũng còn trẻ quá mà.

Hải Hà gật đầu. Cô lại giở thủ thuật để lôi cuốn Hưng vào trong con lốc tình dòn dập. Cho đến khi tiếng chuông nhà thờ đổ tiếng thứ sáu, Hải Hà mới rút khỏi Hưng.

Cô vợ vội mở áo quần mặc vào và nói với anh:

- Chuẩn bị đi anh.

- Đi đâu Hà?

- Đi xem em diễn. Tối nay có sô diễn phòng trà. Nói thật nghe, em thích hát ở phòng trà lắm, mặc dù biết bao ca sĩ chỉ thích hát ở những nhà hát lớn. Anh thấy em có kỳ quặc không anh?

- Ừ, cũng hơi hơi nhưng cũng dễ hiểu thôi mà. Vì bản thân anh cũng thích xem ca sĩ hát ở phòng trà hơn. Thường họ hát nhạt trũ tình chứ ít khi hát nhạc kích động.

Hải Hà mỉm cười, trang điểm lại cẩn thận gương mặt và tóc tai, rồi ngúng nguẩy lắc cái mông gợi cảm bước đến bên Quốc Hưng, cô nở nụ cười thật ngọt ngào:

- Anh yêu! Anh hãy suy nghĩ cho kỹ nha. Nên nhớ rằng, em không thể làm người tình hờ cho anh mãi đâu. Em thích làm vợ anh cơ.

Hung gật đầu:

- Được rồi, em cứ yên tâm.

Hung cũng mặc áo quần tề chỉnh vào và đưa Hải Hà ra xe. Bà Dung và Lưu Bích nhìn theo, mỉm cười hài lòng.

Khi Quốc Hưng và Hải Hà bước xuống xe. Theo thói quen, Hải Hà ôm lấy cổ Hưng hôn đánh chụt một cái. Hình như cử chỉ đó Hà cố tình để cho mọi người đều trông thấy. Phong cách Hải Hà học đòi ở các nước phương Tây, sau đó cô mới kéo tay Hưng bước vào phòng trà lớn. Cũng vừa lúc đó, Mai Phương tình cờ ngồi trong xe buýt trông ra cô nhận thấy Hưng và một cô gái lạ. Cô vội bảo bác tài xé dừng lại để cô bước xuống mặc dù chưa đến trạm bác tài xé để chịu chiều ý Phương. Cô đánh bạo bước vào phòng trà.

Chưa đến lượt diễn nên Hải Hà ngồi bên dưới với Hưng. Hưng choàng tay qua vai Hà, cả hai vô cùng thân mật. Thình thoảng họ hôn nhau. Tất cả đã đập vào mắt Mai Phương, cô lão đảo chạy nhanh ra ngoài. Họ hạnh phúc quá đi. Trời ơi! Hưng đã quên cô thật rồi, trái tim Hưng đã thuộc về người khác. Mà có lâu lắm đâu, chỉ hơn một tháng thế mà tất cả đã bay xa. Trời ơi ...

Mai Phương lão đảo dựa vào cột đèn tay vò ngực, mắt long lanh hờn tủi.

Cô không hiểu nổi lòng cô nữa. Tình yêu khờ dại si mê chi để đưa

vào ngang trái bề bàng, để Hưng mãi mãi xa cô, để Phương ngẩn ngơ như người sắp chết đuối?

Phương khô nước mắt, khô môi hờn, cô đứng một mình dưới cột đèn lạnh để cho Hưng ôm ấp người ta, cho Hưng hôn nhẹ môi người ta, môi cô ta đỏ mọng ...

Phương đứng lịm người trong cơn mưa. Từng cơn lá đổ, từng cơn gió buồn. Lá me bay vương vãi đầy vai áo. Trời ơi! Làm sao Phương chịu nổi cơn tình buốt cháy? Làm sao chịu nổi cảnh họ âu yếm đưa đón nhau ngay trước mắt mình?

Phương mở mắt nhìn mông lung cuối đường, và tìm Phương như thất lại từng hồi.

Có người khách lạ từ xa đến. Ông ta đắm đắm nhìn Phương, đôi mắt không rời Phương một phút. Mai Phương không thể không nhìn ông ta. Ông ta có dáng đi nhàn hạ. Áo vàng mờ, màu dĩ vãng năm xưa. Quần màu nâu đậm ... Không, màu đồng thì đúng hơn.

Lạ ghê! Ông ta vẫn nhìn Mai Phương, nhìn thẳng vào cô. Dáng ông ta thoải mái lạ. Áo bỏ ngoài quần và chân đi dép. Càng đến gần, ông ta càng tỏ ra quan sát Mai Phương kỹ hơn.

Mái tóc bạc nhiều hơn đen cho Phương ý nghĩ người đàn ông này đáng bậc cha chú của mình. Ông có vẻ lặng lẽ và bình thản. Mai Phương hất tóc che nửa khuôn mặt để tự do nhìn ngắm ông ta.

Mái tóc bạc và màu da đỏ như tôm rim cho Phương thấy đôi mắt ông ta say sưa, nụ cười khinh đời xa lạ khác thường.

Mai Phương lùi lại dăm ba bước khi thấy càng gần cô, ông càng nhìn kỹ cô hơn. Phương có cảm tưởng ông như một thầy tổng giám thị thời cô học phổ thông xoi mói tội lỗi của cô, đứa học trò đã tỏ ra vô lễ thái quá với thầy cô giáo của nó.

Ông như thấu hiểu tim gan Phương khiến cô lùi dần vào lẽ cô ảm.

Ông ta băng qua đường, dáng đi thong dong của một người từng trải, lịch duyệt.

Mai Phương không thể tránh đôi mắt sáng như sao của ông ta nữa. Cô bị óc tò mò thu hút quá mạnh. Cô ngược mắt nhìn ông ta như thách thức. Ông ta nghiêng người mỉm cười:

- Chào cô.

Mai Phương chưa kịp phản ứng, cô lùi thêm hai bước nữa. Ông ta

lắm lắm:

- Đúng rồi, đúng rồi.

Mai Phương tròn mắt ngó ông ta. Ông ta say chẳng? Ông ta điên chẳng? Đúng rồi? Ông ta nói cái gì đúng rồi?

Mai Phương lạnh cả người. Trời mưa nên trời tối cho quãng đường vắng tanh xa cộ.

Ông ta giơ tay ra:

- Cô yên tâm. Xin cô yên tâm, tôi ... tôi ... có chuyện cần nói với cô.

Mai Phương lắp bắp:

- Ông làm tôi sợ ...

Ông ta lại giơ tay như muốn xoa cơn sợ của Mai Phương.

- Không, không.

Mai Phương lùi sát vào tường. Cô kinh ngạc nhìn ông ta. Thôi rồi, mình gặp người say. Trông ông ta đàng hoàng quá, nhưng Phương vẫn sợ.

- Tôi đi tìm cô mãi, tôi đang tìm cô. Cô đúng là người mà tôi tìm.

Mai Phương bắt đầu run:

- Ông mất con hả ông? Ông tìm tôi?

Ông ta có giọng nói thật chậm, thật bình thản. Nhưng đôi mắt ánh lên những đam mê khó nói, những say sưa lạ lùng.

- Tôi tìm cô cả năm nay rồi. Đáng cô lạ quá! Mắt cô buồn quá. Tuyệt! Tôi chưa gặp người nào hoàn toàn như cô. Cô có khuôn mặt đầy nghệ thuật và đáng tuyệt vọng khi dựa vào cột đèn của cô làm tôi xúc động. Tôi xúc động thì cả thế giới phải xúc động, phải bàng hoàng.

Mai Phương lắp bắp:

- Ông nói gì, tôi không hiểu. Ông say phải không?

Ông cười nhẹ:

- Vâng, tôi say, tôi đang say. Tôi say nghệ thuật. Tôi sẽ thành công. Nhất định tôi sẽ thành công. Cô hợp với vai trò của tôi quá. Cô đúng là người tôi đi tìm.

Mai Phương đứng như trời trồng. Ông ta vẫn say sưa:

- Cô chưa biết tôi à? Tôi là đạo diễn điện ảnh Phạm Huy đây. Cô biết đấy, nền điện ảnh nước nhà còn yếu kém lắm. Nó chưa thể

hiện, chưa nói lên được cái tinh anh của dân tộc, nó chưa có chất Việt Nam. Tôi sẽ hy sinh đến phút cuối cùng để xây dựng lại từ đầu nền điện ảnh của nước ta. Cô giúp tôi nhé, cô gì nhỉ?

Mai Phương buột miệng:

- Mai Phương.

Song, Mai Phương đỏ mặt giận thầm mình. Hôm nay cô sao thế? Vừa mới gặp đã nói tên cho người ta biết, tặc tử. Ông ta không chú ý về mặt lúng túng của Mai Phương. Ông ta lầm bầm:

- Mai Phương! Tên hợp với cô quá. Cô là hiện thân cho vẻ đẹp huyền bí và sâu xa của văn minh Đông Phương. Cô hoàn toàn Việt Nam, cô Phương ạ. Cô giúp tôi nghe cô Mai Phương?

Mai Phương kêu lên:

- Giúp ông? Tôi làm gì mà giúp ông được? Tôi nghèo kiết xác, mất việc một tháng nay chưa đi làm lại nữa đó ... mà thật ra tôi chẳng muốn làm gì cả.

- Cô đóng phim với tôi. Cô sẽ thành công. Cô hiện thân cho vẻ đẹp quê hương ngọt ngào mà đau khổ. Tang tóc, nhưng oai hùng. Cô đang có chuyện buồn bực, cô đang hận thù phải không? Đó, cuốn phim của tôi cần một người như thế đó. Cô giúp tôi nhé.

Mai Phương đáp:

- Ông không đùa đấy chứ? Tôi biết gì mà đóng phim với đóng kịch.

- Không. Cô không cần diễn xuất là đã diễn xuất. Cô chỉ cần sống thực với nội tâm phong phú đa cảm mà ương ngạnh. Cô yếu đuối nhưng can đảm như cô đang sống là đủ. Cô đừng ngại, tôi không làm cô thất vọng đâu.

- Không, tôi thích làm thông dịch viên hoặc giáo viên dạy Anh Văn, thế thôi.

Thoáng u buồn về giảng mắt xanh. Mai Phương thở dài.

- Trời! Tôi không làm. Đúng rồi, cô đúng là người tôi cần. Không, bằng bất cứ giá nào, cô cũng giúp tôi. Dẫn tôi về nhà xin phép ba mẹ cô đi.

Mai Phương vụt mơ mộng. Tại sao không đóng phim chứ? Phương sẽ nổi tiếng, cả nước sẽ biết đến Phương.

- Liệu tôi có nổi tiếng được không ông?

Ông ta cười vang:

- Tất nhiên rồi. Cả nước biết tên cô, và cả thế giới nữa nếu cô đóng phim với tôi. Tài năng như cô chỉ vài ba tháng là nổi như cồn. Tôi cam đoan với cô điều đó. Sao, ba cô làm gì nhỉ? Tên gì hử cô?

- Mất rồi.

- Ồ! Thật buồn cho cô. Còn mẹ?

- Cũng mất luôn.

Ông ta thoáng dăm chiêu:

- Thật bất hạnh. Mất đi hai đấng sinh thành coi như là mất tất cả. Xin chia buồn cùng cô.

- Cám ơn ông.

- Cô Phương à! Trong chuyện này cô là người quyết định tất cả. Cô đồng ý giúp tôi nghe cô?

Sao lại từ chối nhỉ? -- Mai Phương nhủ thầm -- Cô muốn hòa mình vào thế giới điện ảnh. Thật ra cô muốn tìm quên, muốn giải sầu bằng một thứ men khác. Và điện ảnh biết đâu sẽ giúp cô thỏa mãn điều ước này?

Im lặng kéo dài thật lâu, Mai Phương nhỏ giọng:

- Ông cho tôi một thời gian nữa nhé. Tôi sẽ suy nghĩ thêm.

Ông Huy gật đầu:

- Tôi sẽ chờ cô. Đây, danh thiếp của tôi. Và đây là thiệp mời. Tôi hân hạnh được mời cô dự buổi tiệc chiêu đãi ra mắt các diễn viên nồng cốt và những diễn viên phụ của tôi. Cô sẽ được biết đến họ như những người bạn chân tình nhất. Buổi tiệc sẽ rất vui. Cô hãy tham dự, cô Phương nhé.

Mai Phương cầm danh thiếp của ông và cả tấm thiệp mời dự tiệc. Cô gật đầu:

- Tôi nghĩ rằng tôi sẽ có mặt vào hôm đó.

Ông Huy mừng rỡ, ánh mắt ông ta sáng lên trông thấy. Ông khẽ bảo:

- Ai đưa cô về?

- Tôi thích đi một mình, không muốn ai đưa cả.

- Vậy tôi trả lại cô góc yên tĩnh nơi tâm hồn. Tạm biệt cô. Hẹn gặp lại.

Nhạc xập xình hắt ra , âm thanh tan bay trong không gian vút cao lạnh lạnh . Mai Mai Phương bước trên bậc , từng bước kiêu sa, áo

dạ hội thướt tha theo dấu chân . Phương thử mình hoà nhập vào thế giới của những kẻ sống vì nghệ thuật .

Ông Phạm Huy thật sự mừng rỡ vì sự xuất hiện của Mai Phương , nhưng ông lặng im không nói gì cả .

Một lúc lâu , ông tiến đến bên Phương cùng một người thanh niên trẻ . Có lẽ sự

xuất hiện của Mai Phương như một lời khẳng định cho sự đồng ý của cô . Ông lịch thiệp :

-Xin giới thiệu với cô Phương , người sẽ đóng chung với cô trong bộ phim của tôi sắp tới : Minh Tuấn .Còn đây là Mai Phương diễn viên chính sẽ đóng cùng với cậu .

Mai Phương cúi đầu chào Minh Tuấn . Tuấn lịch sự chào lại :

-Hân hạnh được biết Mai Phương .

Rồi ông Huy bước đi chỗ khác , nhường không gian lại cho hai người làm quen .

Điệu Slow chậm chậm buồn cất lên . Tuấn nghiêng người mời Phương :

-Xin phép Phương .

Phương kín đáo nhìn Tuấn . Đoạn cô nói nhỏ :

-Phương không biết khiêu vũ .

Tuấn đưa cô lại ngồi vào bàn , đoạn hỏi :

-Phương quen biết đạo diễn Phạm Huy bao lâu rồi !

-Ba hôm . Một lần gặp duy nhất !

-Và Phương được đóng vai chính !

-...

-Phương đóng bao nhiêu phim tất cả rồi ?

-Chưa một lần đóng phim .

-Ồ !

-Anh ngạc nhiên lắm à ?

-Tất nhiên rồi . Vậy trước nay Phương làm gì ?

-Thông dịch viên .

-Thật lạ !

-Sao ?

-Vì chú Phạm Huy bảo tâm hồn Phương hoàn toàn Việt Nam .

Mai Phương không đáp , cô nghe điệu nhạc dập dìu xa vắng . Lòng buồn tái tê , chẳng biết buồn vì điều gì nữa , bởi quá nhiều thứ để Phương buồn .

-Mai Phương ! Cô có một điểm rất là lạ . Phương biết cái gì không ?

Phương tò mò :

-Không ! Phương có gì lạ đâu . Phương tầm thường như những người con gái khác và có lẽ Phương còn tầm thường hơn họ nữa .Phương nhiều tính xấu lắm , phải anh muốn nói thế không ?

Tuấn lắc đầu :

-Phương có đôi mắt đi trước gương mặt Phương . Người ta thấy mắt Phương trước hết .

-Anh nói chuyện Tây thật . Phương không hiểu gì cả .

-Xin lỗi Phương vậy .

Phương cười :

-Không dám ạ .

Tuấn có vẻ khó chịu :

-Phương khó tính đấy , nhưng không sao , trông Phương càng đẹp . Người đẹp hay khó tính , Phương nhỉ ?

Phương chỉ cười nhẹ không đáp . Tuấn tiếp :

-Mai Phương có biết rằng , Phương là người đẹp nhất đêm nay không ?

Tía nhìn của Tuấn làm Phương đỏ mặt , cô cúi xuống lí nhí :

-Xin cho Phương hai chữ " bình an " đi , Phương không xứng đáng .

Kết thúc điệu Slow , điệu Tango lại trôi lên .Tuấn đề nghị :

-Mai Phương ! Thật sự cô không biết nhảy sao ?

-Vâng , chưa bao giờ em bước chân đến vũ trường .

-Vậy hôm nay tôi dạy Phương nhảy nhé ? Dễ lắm , Phương cứ bước theo tôi là được .

-Nhưng ...

-Đừng lo , rồi Phương sẽ thấy dễ ợt à .

Phương không từ chối , cô đứng lên đi trong vòng tay dìu dắt của Tuấn . Trong âm thanh dập dìu của điệu Tango xa vắng , Phương tưởng chừng như mình đang trong vòng tay ấp ủ của

Hung . Cô nhớ Hưng quá . Cô muốn quên Hưng , nhưng càng muốn quên nỗi nhớ càng da diết hơn . Nụ cười của Hưng cứ chập chờn lung linh khi mờ , khi tỏ như khói thuốc buồn chiều nào quện bay trong mắt Hưng , quện bay trong tóc Phương . Giọng nói khi thiết tha , khi hờ hững ...

-Mai Phương !

?

Cô trở về với thực tế , không phải tiếng gọi của Hưng mà là của Tuấn . Cô nhìn Tuấn .

-Sao ạ -Phương đang nghĩ điều gì, phải không ?

-À ! Phương đang nghĩ đến thân phận con người . Thật chẳng ai giống ai .

Trông đôi mắt buồn của Phương , Tuấn biết cô có nhiều tâm sự , nhưng anh không tiện hỏi . Dẫu sao đó cũng là nỗi niềm riêng tư của mỗi người . Và anh chắc chắn chưa phải là người thân thiết để cô trút bỏ nỗi niềm ấy .

Anh chợt nhớ ra , nói với Phương :

-Phương à ! Ngày mai mọi người lại tổ chức đi Vũng Tàu chơi , Phương tham gia luôn nhé !

Không cần suy nghĩ nhiều , vì lúc này Phương rất muốn tìm quên , cô đáp ngay :

-Vâng , Phương sẽ tham gia . Phương cũng đang rất muốn đi đâu đó chơi một chuyến để đầu óc nhẹ nhàng , thanh thản hơn .

Lẽ ra Tuấn hỏi Phương rất nhiều , nhưng không hiểu sao anh lại lặng im không nói .Thật lâu , anh lên tiếng :

-Phương khó hiểu quá .

-Tại Phương buồn .

-Nhưng hôm nay là ngày vui, Phương không cảm thấy vui lên chút nào ?

-Nhờ anh đó , Phương thấy vui lên một chút chút .

-Chỉ một chút chút thôi !

-Anh tham quá .

Tuấn cười , Anh khẽ hỏi :

-Thế nào . Phương có thấy khiêu vũ có dễ không ?

-Không khó lắm .

Điệu Tango kết thúc , nhạc chuyển sang chơi Pepop , Disco ,Phương nhỏ giọng :

-Không phù hợp với Phương .

-Hãy thử đi ! Tuấn khích lệ . Phương sẽ thấy cuộc đời thật tươi trẻ .

Phương cười :

-Chứ có bao giờ Phương bảo cuộc đời già đâu .

-Phương không nói , nhưng Phương suy nghĩ .

-Anh đọc được suy nghĩ của Phương à ?

-À ..

-Anh giống thầy bói quá .

Tuấn đùa :

-Nếu thất nghiệp , anh sẽ làm thầy bói .

-Nói dối kiếm tiền ?

Tuấn cười khi . Anh đưa Phương về một góc phòng , rồi bảo :

-Phương ngồi đây , anh sẽ mang nước đến cho Phương .

Tuấn đi lấy nước nơi quầy bar . Ông Phạm Huy tiến lại gần Phương , nhỏ giọng :

-Sao rồi cô Phương ? Không khí buổi tiệc không làm cô thất vọng chứ ?

Phương mỉm cười :

-Tôi rất vui , ông Huy ạ .

-Cậu Tuấn thế nào ? Nếu như cùng diễn chung với Tuấn , cô đồng tình không ?

-Anh Tuấn dễ thương lắm ạ .

Ông Huy nở nụ cười thật hạnh phúc . Vừa lúc đó , Tuấn mang hai ly nước cam tươi đến . Anh cúi đầu trước ông Huy và trao cho ông một ly , Mai Phương một ly . Ông Huy khoát tay :

-Hai cô cậu uống đi . À , Tuấn nè ! Cậu nói cho Phương biết về chuyến đi ngày mai chưa ?

Tuấn nhanh nhẩu :

-Dạ rồi ạ . Phương đã OK , tuyệt không chú ?

-Tuyệt ! Ngày mai nhé ?

Mai Phương chớp mắt . Nắng vàng chói một góc núi xa xa , màu cát cũng vàng . Từng lớp còn giữ sóng , từng lớp thoai thoải

nghiêng .

Bàn chân Phương gần chìm trong cát . Tình yêu như một bãi cát ôm ấp ngập chìm cả cuộc đời Phương khít khao với một người .

Ông Phạm Huy đang cười vui với Tuấn , những người khác đang trằm mình dưới nước , tiếng cười , tiếng nói , tiếng vẩy nước toạ thành một âm điệu rộn rã , tươi vui .

Còn Phương ? Giá như giờ này có Hưng bên cạnh ? Tình yêu đã được gọi tên ngàn lần trong những đêm chập chùng của đời con gái . Lâu quá , Phương không được gặp anh . Hay nói chính xác là không còn cơ hội gặp anh nữa . Anh ra đi vĩnh viễn , không bao giờ quay trở lại . Không bao giờ cho Phương có được một lời giải thích . Nhớ nhung day dứt cào xé Phương , nhưng cũng đầy ghen ngào , hờn trách .

Kỷ niệm thì mong manh như mây báy , tình yêu thì ngang trái náo lòng . Cha mẹ anh , chị gái anh .. Phương không thể thắng được những người thân yêu đó của anh .

Thôi , số phận của Phương là thế , biết làm sao hơn .

Người Phương đầy cát , người Tuấn cũng thế . Phương nhìn những bụi cát lấm tấm trên lưng trần mênh mông của Tuấn , rồi đỏ mặt quay đi . Tuấn đẹp như một pho tượng thần . Da anh đen đen , gương mặt rắn rỏi . Hưng thì hơi trái lại , vẻ đẹp hơi trí thức , hơi công chức một tí nhưng Phương yêu Hưng mất rồi .

Tuấn dịu dàng :

-Phương uống gì không ?

Phương nói khẽ :

-Cám ơn anh . Gì cũng được ạ .

-Sao bây giờ Phương dễ tính quá vậy ?

-Bộ Phương khó tính lắm hả anh ?

Tuấn gật gù :

-Cũng khá khá .

Ông Phạm Huy đề nghị :

-Cuối trưa rồi , tôi về khách sạn đây . À ! Tuấn dẫn Mai Phương đi chơi giúp tôi nhé . Mai Phương đến Vũng Tàu lần đầu tiên , cần tham quan ngắm cảnh . Nhớ đừng để Phương bơi ra xa , nghe Tuấn .Phương bơi yếu lắm đấy , hãy lấy ca nô mà đi . Tôi dặn họ

rồi đây .

Cách nói của ông thân tình cứ như Phương là con gái ông , còn Tuấn là chàng rể tương lai vậy .

Tuấn bình thân :

-Anh sẽ đưa Phương ra một hòn đảo tuyệt lắm Phương ơi .

-Đảo gì mà anh kêu tuyệt ?

-Anh không để ý tên của nó , anh ra đó một lần và mê quá nên quên hỏi tên .

Phương tò mò :

-Đẹp thế cơ à ?

Đẹp kinh khủng . Phương đi coi cho biết nghe . Ra Vuông Tàu mà không đi ca nô coi như chưa biết biển là gì ?

Phương cũng nao nức :

-Phương cũng thích vượt sóng lắm . Phương sẽ đứng trên ca nô cho anh coi . Sóng vỗ trắng xóa vào mạn thuyền đẹp ghê anh Tuấn nhỉ ?

Tuấn tình tứ :

-Giữa biển , Phương sẽ đẹp hơn bây giờ .

Phương chớp mắt nhìn biển xanh ngắt như muốn nhận chìm đôi mắt người cũ . Mới đó đành lòng gọi là cố nhân , chưa yêu được nhau đã vội vàng quên nhau ?

Phương thầm gọi tên Hưng trong nỗi ngậm ngùi buồn bã . Cũng đành phải không Hưng ? Đời biết bao nhiêu người phải gian dối với chính mình ?

Phương bảo Tuấn :

-Anh cho Phương đi thật xa , một nơi nào đó cho Phương quên chính Phương và Phương sẽ ..sẽ biết đâu , phải không anh ?

Tuấn ngạc nhiên nhưng vẫn thích thú :

-Phương lạ thật , tôi chưa gặp người con gái nào lạ như Phương .

Phương cười gương :

-Nếu biết Phương là một người giả dối , anh có ghét Phương không ?

Tuấn lắc đầu đẩy ca nô ra xa :

-Không , anh không tin Phương là người giả dối . Nhìn mắt Phương , anh biết Phương là người thẳng thắn . Thú thật , anh chưa

bao giờ xúc động với một người con gái như đã xúc động với Phương . Phương , em có tin là anh nói thật không ? Tuấn đòi cách xưng hô .

Phương cảm động gật đầu :

-Em đang cố gắng tin anh và ...

Phương muốn nói "và cố yêu anh " nhưng cô nghẹn lời , đôi mắt Tuấn nhìn Phương đầm thắm quá . Phương thở dài :

-Thôi mình nói chuyện khác đi anh . Anh mở máy ca nô đi .

Tuấn cười :

-Anh mãi nhìn Phương quên hết mọi thứ .

Phương cười :

-Anh gốc người ở đâu mà nói lai lung tung nghe buồn cười ghê .

Tuấn nhún vai :

-Anh là người Nam chính cống đó , nhưng có một thời gian ra Bắc sống , sau đó vào lại Nam .

Phương không nói nữa . Tuấn gọi cô , chỉ tay :

-Kìa ! Đẹp không Phương ?

Phương nhìn sóng trắng xoá . Cô đứng đầu mũi ca nô , sóng tung ướt tóc , mơn man hai má .

Ca nô phẳng phẳng lướt sóng , nhắm hào đảo đằng xa tiến tới .

Tuấn trêu mếu nhìn Phương , cô giữ lại vạt áo khoác ngoài màu hồng . Tóc bay phơ phới , cô thấy biển nhuộm xanh , mắt Tuấn nồng nàn . Cô thấy mây bao la trong màu mắt ấy , và cô nói vang lên cho Tuấn nghe được trong tiếng động cơ :

-Tuấn ! Phương sắp quên , vì Phương muốn quên .

Tuấn hét lên :

-Ngồi xuống , ngã xuống biển bây giờ . Sóng mạnh rồi , mạnh như tình yêu . Phương ngồi xuống bám vào thành sắt . Nước bắn tung toé . Phương lặn ngụp vào Tuấn :

-Khiếp ! Sóng giữ quá , Phương sợ ghê anh Tuấn ơi . Ca nô có chìm được không anh ?

Tuấn gật đầu :

-Anh sẽ nhận chìm đề hai đứa cùng chết , nếu Phương ...

Mai Phương then :

-Anh Tuấn này kỳ .

Tuấn tha thiết :

Tuấn tha thiết:

- Ngồi gần anh cho đỡ sợ nè Phương. Ngồi xa thế, biển giận úp ca nô cho coi.

Phương đỏ bừng hai má:

- Hồng dám đâu.

Tuấn lim dim mơ mộng:

- Hồng dám thật hả Phương?

- Thật.

Tuấn kéo Phương sát vào người anh. Phương vội đẩy Tuấn ra:

- Anh Tuấn! Phương không bằng lòng đâu.

Tuấn buồn giọng:

- Anh xin lỗi Phương, tại Phương đẹp quá.

Phương bỗng dừng nhớ Hưng, nhớ quay quắt. Phương lạnh lùng bảo Tuấn:

- Phương muốn tình yêu là một tự nguyện, anh có vẻ khinh Phương.

Tuấn cuống quýt:

- Anh xin lỗi Phương. Phương đừng hiểu lầm anh.

Anh tắt ca nô vào bãi. Mỏm đá và rừng cây thưa thớt, cát vàng óng ả dưới nắng, chim chóc bay ra như đón chào. Anh đỡ Mai Phương xuống, lang thang trên đảo. Phương mơ ước:

- Phương thích có một căn nhà ở đây quá, tha hồ lang thang.

- Anh chưa gặp ai lãng mạn như em.

Mai Phương mỉm cười:

- Anh có sợ không?

- Ngược lại. -- Mất Tuấn vẫn đâm đuối.

Phương không dám nhìn Tuấn nữa, tay tổ đây chứ không vừa đâu.

Phương khó lòng chạy trốn, rồi vỡ kịch được diễn xuẩn tài tình sẽ trở thành sự thật. Nhưng tình yêu Phương dành cho Hưng có thật là tình yêu không? Phải chăng đó cũng là một huyền thoại tình yêu?

Phương hỏi Tuấn:

- Anh đã yêu ai chưa? Không, Phương hỏi thật đó. Anh đừng bao giờ đùa với tình yêu. Phương thấy cái gì cũng chứng minh được như một bài toán. Nhưng tình yêu trái lại, không thể mổ xẻ, không

thể kiểm chứng.

Tuấn chỉ cười không đáp. Phương run môi, tái tê từng ánh nhìn:

- Người đàn ông chỉ cưới một người đàn bà khi nào thật tâm yêu người đó, phải không anh? Có thật như vậy không anh?

Tuấn gật đầu:

- Theo quan niệm của anh, phải yêu ghê gớm, đàn ông mới chịu cưới.

Phương lẳng lẳng nhìn biển, tự dưng mắt cô long lanh. Tuấn kêu lên:

- Ủa! Sao em khóc?

Phương cười gượng:

- Tại bụi anh ạ. Phương cay mắt đó. Phương khóc làm gì nữa hả anh?

Tuấn lau nước mắt cho Phương:

- Đàn bà, con gái khó hiểu thật. Tự nhiên khóc, tự nhiên cười.

- Anh Tuấn! Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.

- Câu hỏi nào?

- Anh yêu bao giờ chưa?

Tuấn gật đầu:

- Có một lần, sau đó anh trở thành diễn viên điện ảnh và bắt đầu nổi tiếng.

- Người ấy đâu rồi?

- Xa nhau từ lúc anh chưa là diễn viên điện ảnh. Sự nghiệp của anh bắt đầu từ cái đêm định mệnh đó, khi cô ấy nói lời chia tay anh.

- Và anh lang thang trên hè phố?

- Ừ.

- Sau đó gặp ông Phạm Huy?

- Sao em đoán hay vậy?

- Có gì đâu, em học làm thầy bói từ anh đấy mà.

- Anh không ngờ em thông minh hơn anh tưởng.

Phương hỏi tiếp:

- Xa nhau tới giờ, anh còn buồn không?

- Tại sao không?

Tuấn cười, Phương cũng cười. Nụ cười hai người nhạt buồn như trời sang thu.

- Phương!

- Dạ.

- Vũng Tàu chiều buồn và dễ thương phải không Phương?

- Dạ.

- Hay là mình giả vờ yêu nhau cho đỡ buồn đi Phương?

Phương ngơ ngác:

- Anh nói sao?

- Đòi là một vở kịch.

- Sao anh bảo tụi mình vờ yêu nhau?

- Đó chỉ là một cách nói, một cách tỏ tình. Riêng anh, anh không bao giờ giả vờ cả.

- Nghĩa là ...

Tuấn đột ngột đứng lại, đặt tay trên vai Phương, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Anh yêu Phương.

Phương bàng hoàng, cô nhún người trốn hai tay anh.

- Tuấn! Đừng làm Phương sợ.

- Anh sẽ làm em quên người ấy.

Phương ngớ ngàng:

- Ai bảo ai?

- Đừng giấu anh. Anh biết chắc chắn là Phương đã từng yêu rồi, đúng không? Cũng như anh vậy thôi.

- Sao anh biết?

- Nhìn trong mắt Phương, anh biết.

Mai Phương thú nhận:

- Nhưng tình yêu ấy đã trở thành kỷ niệm mất rồi.

- Tại sao?

- Vì dòng đời nghiệt ngã, vì số phận của em hẩm hiu, vì ...

- Anh cũng đoán như thế.

Mai Phương ngạc nhiên:

- Sao anh đoán vậy?

- Chỉ vì anh có tài linh cảm.

Phương không đáp. Tuấn tiếp:

- Phương! Nếu mình không giả vờ yêu nhau ở đây, mai một diễn chung khó lắm đấy.

- Khó là khó điểm nào?

- Ví dụ phải hôn nhau nè, phải dắt nhau đi trong những cánh rừng thông bạt ngàn, xanh ngắt, hoặc ...

- Diễn như thật hả anh?

- Tất nhiên rồi.

Và thế là tay Tuấn quàng lên vai Phương dìu đi những bước tình. Tuấn diễn thật dễ dàng, Phương làm Tuấn với Hưng. Nhưng dù sao cảm giác cũng hơi khác biệt, nhưng chỉ một phút đầu tiên thôi.

Đôi mắt Tuấn cũng cao vời vọi, cũng tình tứ và cũng xót thương. Vòng tay Tuấn cũng dịu dàng nâng niu từng bước đi mềm trên cát mịn. Tóc anh bông bông, đôi môi ngạo nghễ, đôi mắt vẫn tình.

Tóc Tuấn rũ xuống trong chiều lộng gió. Hai người đứng ôm nhau khi nắng chiều từng dòng lunh lunh nhuộm vàng bãi cát. Tuấn vuốt tóc cho Phương, đôi mắt đắm đuối, nụ cười xót xa.

Tuấn nhìn Phương, anh dắt cô trèo lên một mỏm đá phía khu đồi. Có mây hồng lao xao hai bên lối đi. Người đàn ông này quá nhiều nam tính, quá nhiều nghị lực. Phương nhỏ nhen khi đi bên anh, khi anh trầm ngâm thả đều từng bước.

- Phương đang nghĩ gì đó?

- Dạ không, em có nghĩ gì đâu.

Tuấn cười nhè nhẹ:

- Hôm nay, Phương ngoan hơn hôm qua rồi.

Phương cúi đầu. Hình như sau vài lần vờ làm người yêu của nhau, Phương dần dần hết xa lạ với Tuấn. Phương rất ghét cái gì gọi là giả tạo, nhưng hôm nay Phương muốn thế. Phương muốn gần gũi với Tuấn để xóa mờ một hình ảnh đã ngự trị khắp con tim Phương. Phương liệu Tuấn có thể làm nổi điều ấy không?

Cả hai im lặng đưa mắt nhìn buổi chiều lãng đãng vây quanh đồi cỏ thoải thoải đáng hiền. Mặt biển êm sóng xô bờ dựng rặng chiều hắt hiu.

- Phương ít nói quá, nhưng anh thích những người con gái nói ít. Càng nói ít, càng bí mật nên càng thu hút.

Phương lắc đầu:

- Anh lầm rồi. Ở nhà, Phương nói như chim.

- Đúng, ở nhà như chim thì nhất rồi. Dưới một mái nhà thì phải như

chim hót trong lồng. Im lìm trong nhà, không hay.

- Anh nói sao nghe cũng hay hết, hèn gì anh ...

- Hèn gì sao?

- Anh nổi tiếng.

- Phương sẽ nổi tiếng hơn anh.

- Em làm gì nổi tiếng?

- Phương sẽ là diễn viên điện ảnh. Vai chính mà chính diện, lại xinh đẹp, không nổi sao được?

- Khi nào phim được khởi quay hả anh?

- Tuần sau em à.

- Phương hồi hộp quá. Chưa bao giờ em nghĩ đến việc mình sẽ trở thành diễn viên.

Tuấn nhẹ cười:

- Rồi em sẽ quen ngay thôi mà.

Tuấn đi sát vào Phương. Tóc anh bay bay, đôi mắt chìm xa xa nơi ấy ngát xanh. Vài cánh buồm trắng, vài cánh chim đang bay về tổ, mùi da thịt Tuấn ngai ngái thơm, mằn mặn như biển, quyến rũ như rừng xanh. Giữa trời mây cao xanh với biển bao la, với núi trùng trùng, Phương thấy Tuấn đẹp hơn đêm dạ hội hôm qua.

Phương nép vào người Tuấn tự lúc nào không hay. Vừa nép vừa ăn năn bởi vẫn chưa quên được Hưng.

Tuấn cúi xuống, dịu dàng vuốt tóc Phương.

- Phương!

Phương băng khuâng, Phương lằm lẩn Tuấn và Hưng. Hai người hòa nhau lung linh mờ ảo như mây trời.

Phương đáp nhỏ:

- Dạ.

- Em cười lên xem.

- ...

- Nhìn em cười, thích lắm.

Phương không cười, cô nhắc anh:

- Muộn rồi đó anh, mình về là vừa anh Tuấn nhỉ?

Tuấn đắm đắm nhìn Phương:

- Em đẹp.

Phương lắc đầu:

- Chắc tại anh.

- Ờ, tại anh yêu em. Em đẹp thật Phương à, má em hồng thật hồng. Phương then thùng, nhìn lơ đãng lên cao. Mặt trời thấp, mây từng cụm vật vờ nổi trôi.

- Ước gì anh có em làm vợ nhỉ?

Mai Phương hơi ngạc nhiên:

- Chắc gì đẹp nữa.

- Anh không cần đẹp. Anh muốn cột chặt em vào đời anh như chồng cột vợ.

Phương bối rối thật sự. Người đàn ông này tự tin quá, muốn gì là nói thẳng băng. Chưa gì nói yêu nhau, chưa gì đòi cột chặt. Hưng trái lại ít nói, ít tỏ bày, biết rằng yêu nhau là chỉ thế thôi. Ít khi Hưng khen cô đẹp, ít khi Hưng nói chữ yêu. Tuấn mạnh bạo hơn, cuồng nhiệt hơn nên ... Phương nghe sợ sợ.

Cô lại nhắc:

- Muộn quá rồi, sợ ông Huy chờ quá.

Tuấn nhăn mặt:

- Đòi về hoài.

Phương im lặng, chưa gì anh chàng la mình rồi, điệu này cứ lấy nhau chắc la mắng cả ngày thôi.

- Anh mắng Phương hả?

Tuấn dụi dãi:

- Anh xin lỗi em nhé. Thôi, mình về. Tại em dễ thương quá, nên anh ...

Phương theo Tuấn về khách sạn, mọi người đã có mặt đầy đủ. Ông Phạm Huy tươi cười:

- Sao rồi cô Phương? Đi dạo biển vui không?

- Dạ, rất vui ạ. Anh Tuấn làm cháu mỗi cả chân.

- Thì bắt đền nhau cho bớt mối. -- Ông hài hước.

Tuấn chen vào:

- Chú Huy ơi! Tối nay cả nhóm dùng cơm chung hả chú?

Ông gật đầu:

- Đã đến giờ rồi, chúng ta vào nhà hàng đi, kéo mọi người đợi.

Họ đi vào nhà hàng hải sản. Mọi người ăn uống cười nói vui vẻ. Mặc cho mọi người vui vẻ, Phương lặng lẽ trở về phòng mình.

Tuấn định kéo cô lại, nhưng cô vội nói:

- Em rất mệt, mai mình lại gặp nhau.

Tuấn hơi buồn, nhưng anh sợ Phương mệt nên không cản. Anh để cô trở về phòng mình.

Vào phòng, Phương vội đứng trước gương. Tuấn khen cô dễ thương nên cô phải soi gương và cười với gương, nên cô nghe lâng lâng trong lòng. Không, chỉ giả vờ yêu nhau cho vui thôi mà. Phương có người yêu rồi và Tuấn cũng vậy. Tình yêu chỉ là một trang sức cho đời nhau. Yêu vờ vài ngày, vài tuần ở thành phố đẹp như thế này, sau đó hết, sau đó thôi, rồi sẽ nhìn nhau như người lạ. Khỏe ru là thứ tình yêu này, không nhớ, không thương, không ray rứt nhau.

Đời thiếu gì người yêu hồ hững, yêu giai đoạn như thế. Ừ nhỉ, sao bây giờ mình mới nghĩ ra nhỉ? Cần gì phải thề hẹn, phải đeo nhau suốt đời, một ngày một giờ chưa đủ sao? Nhưng mà tôi đang yêu ai? Yêu Tuấn qua kỷ niệm đầu với Hưng hay yêu kỷ niệm của Hưng qua giọng nói trầm ấm dịu dàng của Tuấn?

Phương cột cao tóc rồi bước vào phòng tắm để từng dòng nước ấm phủ đầy xác thân. Tắm nước nóng để hâm tình lạnh, để nồng nàn mà đóng kịch với Tuấn.

Hơi nước nghi ngút tỏa đầy căn phòng kín, mù mịt vây quanh Phương đủ cho Phương nhìn xuống mình trắng hồng trong khói ẩm. Phương ngửa mặt lên cho nước từng tia phun trắng trên đôi ngực. Nghịch với nước nóng thay cho người tình đùa với dòng nước nhỏ tưởng tượng, để mong ước vu vơ.

Chán rồi, Phương lặn vào bồn tắm, nằm lim dim hai mắt để tự vỗ về. Phương nhìn mình dưới nước, bập bênh nổi trôi từng sợi tơ mềm, óng ả từng phần thịt da. Mình đẹp hay xấu nhỉ? Giá như có anh bên cạnh, thế nào anh cũng hôn cô, nụ cười rạng rỡ và bờ mắt chìm đắm trong ngất ngây.

Qua hơi khói nóng và ẩm, nụ cười khinh bỉ, giễu cợt của anh hiện ra. Phương đỏ bừng người vội ra khỏi bồn tắm, quần khăn và chạy ra khỏi phòng tắm.

Tuấn xuất hiện trước cửa phòng Phương khi thành phố biển lên đèn:

- Phương! Đi phố không em?

Mai Phương do dự:

- Em hơi mệt anh Tuấn ạ, để khi khác anh nhé.

Tuấn đứng lên:

- Tùy Phương. Anh đi uống cà phê một mình vậy.

Phương chớp mắt:

- Anh đi một mình, buồn chết.

- Anh quen buồn rồi.

- Ở đây, người ta không đi chơi một mình.

- Tại Phương chê anh.

Phương nhí nhảnh:

- Thôi đi ông, ông đừng buộc tội oan người ta chứ.

Tuấn không nài nỉ, anh bỏ đi liền. Anh chàng này khinh người, không chịu năn nỉ thêm vài câu cũng tiếc. Chả lẽ cô lại chạy theo, gọi Tuấn chờ cô?

Phương đứng ở ban công nhìn theo dáng Tuấn nghiêng trên phố. Chiếc áo khoác màu thời gian ôm ấp Tuấn từng bước buồn tênh dưới hàng cây bên đường phố vắng.

Đèn đường đã lên. Buổi chiều còn mơ hồ quyến luyến trên các ngọn cây.

Phương khe khẽ thở dài khi thấy một cặp tình nhân ôm nhau bên dưới lè. Ấm êm vô cùng khi người ta đưa nhau xuống thành phố biển để yêu đương.

Phương quay vào phòng, kéo chăn lên tận cổ, nằm mở tròn hai mắt. Thèm viết cho Hưng một lá thư, một chữ nhớ gửi về cho anh cũng được, nhưng ... Chắc chắn anh sẽ xé toạt lá thư làm trăm nghìn mảnh rồi hắt học vút vào sọt rác.

Không. Ngày mai phải nhất quyết quên Hưng, quên hết những gì đã có thể tính chuyện tương lai tuổi trẻ một thời, tình yêu một thời. Không thể đợi mong lâu hơn một tháng, không thể hy sinh lâu hơn một ngày. Phải quên, nhất định phải quên. Còn gì để níu kéo nữa?

Rồi Phương chìm đắm trong giấc ngủ rã rời, miên man.

Hải Hà khe khẽ hát:

- Tình yêu là chiếc lá xanh, là những cánh chim bông bênh trong nắng ...

Khi cô kết thúc đoạn nhạc, anh bồi bar khẽ hỏi:

- Cô buồn nhưng sao lại hát nhạc vui?
- Vì tình yêu của tôi rất đẹp.
- Nghĩa là ngày xưa?
- Vâng.
- Còn bây giờ?
- Vẫn tồn tại.
- Nhưng sao cô buồn?
- Bởi tôi không thể sống thật với tình yêu của tôi. Tôi đã đánh mất một tình yêu cao đẹp. Cho tôi một ly nữa.

Anh bồi bar lắc đầu, lịch sự:

- Cô Hải Hà! Xin cô đừng uống nữa, cô uống quá nhiều rồi. Đà Lạt lạnh lắm, cô về không tiện đâu.
- Nhưng tôi có say đâu nào?
- Rượu này mạnh lắm, uống nhiều có hại đó, thưa cô.
- Không có vấn đề gì đâu, tôi uống quen rồi.

Anh bồi vẫn từ chối khéo léo:

- Tôi sẽ trò chuyện với cô thay vì cô phải uống rượu.

Hải Hà cười ngất, nói:

- Tôi chỉ thích nói chuyện, thích ở bên cạnh một người thôi. Một người mà tôi yêu say đắm.
- Sao cô không đến với anh ấy?
- Không thể.
- Tại sao?
- Anh không hiểu đâu. Thôi được, anh không cho tôi uống, tôi đành rời khỏi đây vậy. Chào anh.

Anh bồi bar ái ngại:

- Cô Hải Hà! Tôi sẽ cho người đưa cô về.

Hải Hà khoát tay:

- Cám ơn anh. Không cần đâu, tôi tự về được. Tôi có say đâu nào.
- Và cô bước ra khỏi quầy bar. Một ánh mắt từ xa nhìn Hải Hà không dứt. Chàng trai lao đến Hải Hà như một mũi tên:

- Hải Hà!

Cô ngẩng lên. Cô không nhận ra người đối diện với mình. Chàng trai vẫn kêu lên:

- Hải Hà! Em không nhận ra anh sao? Hải Hà! Em quên anh thật rồi sao? Hay em đang đóng kịch?

Hải Hà nhìn chăm chăm vào chàng trai và đáp nhỏ:

-Anh ...là ai ?

Chỉ nói được bấy nhiêu đó , Hải Hà lảo đảo và ngã quy trong vòng tay chàng trai . Người cô toả ra mùi rượu nồng nặc nên chàng trai biết cô đã say . Anh vội đưa Hải Hà vào tắc xi và bảo tài xế đưa về khách sạn của mình .

Về đến khách sạn , Hải Hà nôn thốc , nôn tháo .Đến khi không còn gì để nôn , chàng trai lau mặt cho cô và đưa cô vào giường nằm nghỉ .

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua , chàng trai ngồi trầm ngâm bên khói thuốc , nhìn Hải Hà thiêm thiếp trong cơn say , anh lắc đầu đau khổ .

Hải Hà trở mình , chàng trai mừng rỡ . Một lát sau , Hải Hà ngồi dậy , ngơ ngác nhìn xung quanh rồi nhìn chàng trai trước mặt mình . Hải Hà giật mình kêu lên :

-Anh ...

Chàng trai tiến về phía cô , anh đỡ cô tựa vào thành giường :

-Em tỉnh rồi à ?

-Em đang ở đâu vậy ?

-Khách sạn của anh . Em lên đây diễn hay du lịch ?

Hải Hà lặng lẽ nhìn anh . Cô đáp nhỏ :

-Cả hai , anh ạ .

-Em uống rượu à ? Uống từ bao giờ thế ?

Hải Hà không đáp . Đôi mắt cô đang vui tự dưng trũng buồn , nặng trĩu cô đơn :

-Anh Tuấn ! Hải Hà khẽ gọi :

-Sao em ?

-Em muốn ra ngoài dạo chơi .

Tuấn gật đầu đồng ý . Anh và Hải Hà bước ra khỏi phòng .

Cô lẳng lặng đi bên Tuấn . Những dãy phố im , những hàng cây ngủ trong chăn sương , những ngọn đèn vàng nhạt nhòa hiu hắt trong cô liêu .

Đà Lạt về đêm lấp lánh ánh đèn hắt hiu gió sương . Đà Lạt về đêm

cho cô nghe cả tiếng thở của người tình mình , cả hơi thở của anh qua khói thuốc đục thom .

Tuần muốn choàng tay qua vai Hải Hà , nhưng bây giờ chứ đâu phải những ngày xa xưa nữa . Đã qua hết rồi còn đâu .

Từng bước đi xuống gần hồ bao la , từng bước chìm trong kỷ niệm . Cô nhớ nụ hôn dịu dàng của anh trong những đêm vũ trường khi đèn Sài Gòn giăng mắc .

Nghĩ đến lúc trở về khách sạn của mình , chui vào trong chăn nằm co ro một mình , Hải Hà nghe lạnh từng phiến da , nghe nhớ từng hơi thở . Đi bên người mà cô yêu đắm say , nhưng không thể chạm tay vào người ấy . Nghe so xa cách lạnh lùng .

Hồ thành cánh mây , không còn thấy nước chỉ là sương mù trắng mờ . Hà liếc nhìn Tuần . Anh cũng lạnh lùng như tảng băng . Môi như khinh bạc , mắt lạ như khách . Hay anh đang nghĩ đến một người con gái khác ?

Hải Hà nặng nề leo dốc , xuống một con dốc , leo một con dốc , tình yêu cho anh vẫn chưa nhẹ , nỗi nhớ về anh vẫn chưa nguôi . Cô yêu anh vô cùng , nhưng anh nào biết trái tim cô .

Tuần không để tay chung với cô một túi áo lạnh nên tay cô co lại một mình , môi cô nhạt nhẽo không hương .

Tuần vụt xoay người đứng sưng trước mặt cô , giọng anh pha trong gió sương :

-Hải Hà !

Cô chơi với nhìn anh , đôi mắt u hoài . Tuần cười gằn :

-Em nghĩ gì từ nãy đến giờ ? Em có vẻ khinh người nhỉ ?

Anh chụp tay lên vai cô :

-Sao không dám nhìn anh ?

Tự nhiên nước mắt cô trào ra , khóc dễ như chơi , khóc buồn như tình mắt . Lòng cô đứt từng khúc ruột vì anh , nhưng nào anh có hay .

Tuần dịu giọng :

-Hà ! Em khóc à ? Tại sao em khóc ?

Tuần cúi xuống , trán anh trên trán cô .

Cô thấy sống mũi của anh , thấy đôi mắt của anh dù trời có mù , có tối . Cô ngửa mặt lên . Cô muốn hôn anh , trời lạnh quá nên môi

thèm hơi ẩm , thèm hơi thuốc , hơi đàn ông tỏa ra từ anh .

Hai tay Tuấn từ từ vuốt xuống hai cánh tay , ngừng lại ở lưng cô .
Siết thật êm , ôm thật nhẹ cho cô sát vào với anh , dưới gốc cây anh
đào rung rung cành lá . Vàng trán cao mệnh mông thông minh
tuyệt vời của Tuấn vẫn tì trên trán cô , chỉ có thể thôi .

Trong hơi thở gần khi hai cánh mũi kề bên nhau , khi hai vàng trán
tì trên nhau . Cô thấy đôi mắt Tuấn đẹp hơn bao giờ hết . Đôi mắt
như đã khép lại chứa chan mộng mị hồn cô .

Giọng anh trầm lắng :

-Hải Hà ! Hát cho anh nghe đi .

-Vâng ! Anh thích nghe bài gì ?

-Bài cũ đó . Anh còn nhớ bài hát đó đã đưa em vào con đường ca
hát .

Hải Hà bắt đầu hát :

"Tình yêu là chiếc lá xanh , là những cánh chim bông bênh trong
nắng ..."

Tuấn lặng lẽ nghe . Anh yêu cô quá dỗi . Tình yêu dành cho cô đậm
sâu khiến anh không sao quên cô được . Anh đã từng đến bên Mai
Phuong , đến bên những cô gái đẹp xuyên xao chút chút , sau đó
quên ngay , hoặc có nhớ cũng chỉ là cố gắ'ng , hoặc có nhớ cũng
chỉ là để quên , quên hình ảnh người yêu cũ . Quên Hải Hà ngày
nào nhỏ nhắn , hồn nhiên , tươi trẻ trong vòng tay anh .

-Em hát hay quá ! Em sẽ trở thành ngôi sao hàng đầu trong làng ca
nhạc .

-Cũng như anh là diễn viên hạt nhất chứ gì ?

-Anh đâu là hạng nhất . Sắp có người vượt xa anh .

-Ai vậy anh ?

-Một cô gái .

-Mới lên ?

-Nhưng diễn xuất rất tuyệt . Cô ấy quả là một thiên tài .

-Có thể nói tên cho em biết , được không ?

-Hôm nào tiện , anh sẽ đưa em đến dự tiệc hoặc dạ hội trong đoàn .
Em có thể làm quen với cô ấy .

-Nghe anh ca cô nàng , em muốn gặp ngay vậy đó . Đẹp không
anh ?

-Đẹp , nhưng không bằng em .

-Thật không ?

-Thật .

-Anh thiên vị .

-Không đâu . Trong mắt anh , em đẹp nhất . Đẹp như nữ thần đó em .

-Tuấn ! Anh đừng giễu cợt em nghe .

-Không bao giờ . Điều anh nói là sự thật .

-Anh ghét em lắm , phải không ?

-Ngược lại sao em không hỏi ?

-Em biết anh rất ghét em , nhưng em không thể làm khác được .

Tuấn nhìn thẳng vào mắt cô :

-Hải Hà ! Anh hiểu tình em . Anh biết em vẫn yêu anh như ngày nào , nhưng chỉ có một điều duy nhất anh không thể hiểu được vì sao em bỏ anh mà lao vào vòng tay kẻ khác ? Hãy nói thật với anh đi Hà . Tại sao em làm như vậy ?

Hải Hà lắc đầu :

-Đừng anh , đừng hỏi em tại sao . Em không thể ...Em xin lỗi anh .

Tuấn tha thiết :

-Anh muốn nghe em nói dù đó là một sự thật phũ phàng nhất .

-Để làm gì hả anh ? Chúng ta chia tay rồi , chúng ta không thể sống cho nhau được . Tuấn ơi ! Nếu có yêu em , xin hẹn anh kiếp sau vậy .

-Kiếp sau lâu lắm , mà chắc gì đã có kiếp sau .

-Có chứ anh .

-Anh không tin .

-Nhưng chẳng còn cách nào khác .

-Tại sao ?

-Vì sao thì em không thể trả lời với anh được .

-Quay về với anh đi em . Chúng ta sẽ làm lại từ đầu . Chúng ta sẽ có những tháng ngày bên nhau tràn đầy hạnh phúc .

-Muộn rồi anh ạ .

-Không , không bao giờ muộn . Anh vẫn yêu em , mãi mãi yêu em .

Hung có hơn gì anh nào ? Nói về sự giàu có và tiếng tăm .

-Anh không hiểu được đâu .

-Vậy thì em hãy giải thích đi . Em bỏ anh để đến với Quốc Hưng vì lẽ gì ? Có phải ngày xưa tại anh quá nghèo hay không ? Nếu vậy giờ đây anh đã có trong tay tất cả , em hãy quay về với anh đi .

Hà lắc đầu :

-Em tầm thường đến thế sao anh ? Anh đánh giá em thấy đến vậy thì tại sao không để em đi luôn đi ?

Tuấn vội nói :

-Không , anh không bao giờ đánh giá thấp em . Nhưng anh nghĩ rằng , quả thực lúc đó anh không có gì trong tay để bảo đảm cuộc sống cho em cả , nên em rời bỏ anh ra đi là điều tất yếu .

-Tuấn ôi ! Hải Hà nhỏ giọng . Em không còn gì để cho anh nữa đâu . Đừng bao giờ anh kỳ vọng ở em nữa .

Tuấn nắm chặt hai vai Hải Hà :

-Em nói thế nghĩa là sao ?

Hải Hà cúi mặt :

-Cái quý giá nhất của đời em , em đã cho đi rồi ?

-Em cho ai ? Cho hấn phải không ? Hấn chiếm đoạt em rồi à ?

-Không , em tự nguyện .

Tuấn ôm đầu khổ sở :

-Vậy là em yêu Hưng ?

-Không . Em không hề yêu anh ta .

Tuấn nhìn Hải Hà ngỡ ngàng :

-Em nói gì mà anh không hiểu ?

-Em nói rằng em không hề yêu hấn .

-Em gọi anh ta bằng "hấn " sao ?

-Đúng vậy .

-Em khó hiểu quá Hà .

-Hấn là kẻ thù của em .

Tuấn càng kinh ngạc hơn . Anh cười nửa miệng :

-Là kẻ thù mà em cho đi cái quý nhất của đời mình à ?

-Em buộc phải làm thế .

-Tại sao ? Tuấn gần như hét lên .

Hải Hà lắc đầu đáp :

-Chuyện riêng tư của em , em không tiện nói . Xin anh đừng hỏi nữa .

Tuấn nhìn xa xăm :

-Trời ơi ! Anh trân trọng giữ gì cho em, thế mà khi đến với hấn , em đã dễ dàng hiến dâng nó cho người ta . Hải Hà ! Sao em tàn nhẫn với anh quá vậy ?

Hải Hà chua xót :

-Sau này anh sẽ hiểu Tuấn ạ . Kiếp này chúng mình không có duyên , xin anh hãy quên em đi .

Tuấn đau khổ nhìn Hải Hà không dứt . Cuối cùng , anh quyết định :

-Hải Hà ! Anh không cần cái đó , anh chỉ cần con tim em thuộc về anh , tâm hồn em dành cho anh . Hãy quay về với anh đi Hà . Chúng ta sẽ cưới nhau , sẽ sống bên nhau .

-Không được đâu anh ơi . Em nhất định phải là vợ của hấn .

Tuấn như điên lên :

-Tại sao lại là vợ hấn trong khi hấn là kẻ thù của em ? Em có điên không Hà ?

-Em không điên . Em rất tỉnh táo Tuấn ạ .

-Cuối cùng thì em lấy hấn vì lý do gì ? Để được chứ ?

-Em sẽ kể cho anh nghe khi chúng ta quay về thành phố . Khi nào anh về ?

Tuấn không trả lời mà lắc vai cô , hỏi dồn :

-Hải Hà ! Em nhất định phải lấy hấn sao ?

-Vâng .

-Không có gì thay đổi được em ư ?

-Đúng vậy .

-Em không còn yêu anh ?

Cố gắng lắm Hải Hà mới thốt nên lời , nhưng cô dối lòng mình :

-Vâng . Em không còn nghĩ về anh nữa .

-Thật không em .

-Thật . Thật như em đang đứng trước mặt anh vậy .

-Sao em chịu sống với một người mà em thù hận ?

-Ai bảo anh , em sống với anh ta ?

-Thì em là vợ còn gì ? Vợ chồng không sống với nhau sao được ?

-Rồi anh sẽ hiểu . Thôi , mình đi tiếp đi anh . Đừng nói bất kỳ chuyện gì nữa nhé .

Tuấn thở dài :

-Đời anh bất hạnh thật .

-

-Biết bao giờ anh mới hạnh phúc vì yêu ?

-Anh quá nổi tiếng , anh quá đẹp trai , phong lưu , biết bao cô gái đẹp vây quanh anh , sẵn sàng hy sinh vì anh . Em tự nghĩ anh sẽ là người mau quên nhất .

-Em chưa hiểu anh rồi .

-Có thể , nhưng em tin chắc rằng rồi anh sẽ hạnh phúc trong tình yêu .(gõ đến đây ,muốn Phương với Tuấn kết thúc á)

..

Tuấn cười buồn :

-Cầu trời được như vậy . Ta đi thôi em . Hãy nhớ lại ngày xưa ta bên nhau , Hà nhé . Anh thích sống trở lại với những phút giây ngày ấy . Hạnh phúc quá em nhỉ ?

-Ừ .

-Nhưng thật mong manh .

Hải Hà nghe tim mình đau buốt . Cô muốn ngã vào vòng ngực menh mông của anh . Cô muốn anh siết chặt cô trong vòng tay mạnh khoẻ của anh như ngày xưa anh vẫn từng làm thế , nhưng bây giờ đã khác .

Hải Hà bước chậm rãi bên anh , từng bước chân âm thầm lặng lẽ .

-Anh lên đây bao giờ ?

-Chiều qua . Còn em ?

-Chiều kia . Bao giờ anh về lại Sài Gòn ?

-Lúc nào em về , anh sẽ cùng đi .

-Dạo này em ít có thời gian xem phim nên không rõ anh có thường diễn không ?

-Em ít thời gian hay em ..

-Đừng anh , em biết anh muốn nói điều gì rồi .

-Thôi được , anh sẽ không nói , ta về nghe em . Em ở khách sạn nào vậy ?

-Tối nay ,em sẽ ở khách sạn chỗ anh .

Tuấn đùa :

-Chung phòng nhé ?

Hải Hà đáp nhỏ :

-Anh đừng trêu em . Em sẽ ở sát phòng anh .

-Ở cùng phòng anh đi . Anh sẽ canh em ngủ .

-Anh định thức cả đêm ?

-Anh thích thế ?

-Vì ...yêu em ?

-Em còn hỏi . Giá như anh có thể quên em . Nhưng ...

-Mình không có duyên nợ anh nhỉ ?

Tuần lặng im . Anh đưa cô về khách sạn của mình . Và những ngày sau đó , anh đưa cô đi diễn và đón cô trở về . Họ sống lại những kỷ niệm xưa cũ , nhưng khoảng cách giữa họ vẫn xa mặc dù họ bên nhau thật gần . Kỷ niệm làm Tuần đau không chịu được . Anh nghe lòng nát tan , nghe tim như ngừng đập . Anh nghĩ về chuyện của Hải Hà . Vặn óc suy tư cho cuộc tình dang dở của anh . Anh tự hỏi tại sao Quốc Hưng lại là kẻ thù của Hải Hà ? Tại sao Hải Hà thù Quốc Hưng , nhưng lại nhất định phải làm vợ Hưng ? Có điều uẩn khúc gì bên trong đây , sao Hà Không chịu nói ?

Anh ôm đầu nhức nhối .Anh ôm đầu khổ sở dần vật . Anh cảm thấy mình bất hạnh và Hải Hà cũng bất hạnh như anh .

Ông Phan vừa trông thấy Hải Hà xuất hiện ở cổng, ông mừng rỡ kêu lên:

- Con về đó à? Sao dạo này con ít về nhà quá vậy? Bên đó, bố mẹ nuôi không cho con đi sao?

Hải Hà nhảy chân sáo vào nhà, cô cười tíu tít:

- Ba! Hôm nay con vui lắm đó.

Ông Phan vuốt má con, cười theo:

- Kể cho ba nghe xem.

- Vâng. Ba vào đây, chuyện này chỉ có hai cha con mình biết thôi.

Anh Bình mà nghe, ảnh cự con chết.

Ông Phan nhíu mày:

- Gì mà bí mật vậy con gái?

Ông hỏi và nắm tay Hải Hà bước vào nhà.

- Mẹ và anh Bình đâu rồi ba?

- À! Anh Bình chở mẹ con đi ăn giỗ ở nhà dì Mai con rồi.

- Vậy hai bố con mình ngồi đây đi, con sẽ thông báo với ba một tin.

- Con làm ba hồi hộp quá.

Hải Hà không ngồi, cô đứng lên chấp tay ra sau đi đi lại lại như bà cụ non. Rồi cô kê môi sát vào tai ông Phan:

- Ba! Con sắp lấy chồng rồi.

Ông Phan ngạc nhiên:

- Lấy ai? Sao lâu rồi ba không thấy con đưa thằng Tuấn về chơi?

- Không phải anh Tuấn đâu ba.

Ông Phan nhíu mày:

- Vậy là ai?

- Quốc Hưng.

Ông Phan giương mắt nhìn Hà rồi ông cố nhớ xem Quốc Hưng là ai. Nhưng cuối cùng ông đành lắc đầu:

- Ba có biết người này bao giờ đâu.

- Ba biết và ba muốn con lấy anh ta.

Ông Phan như người từ trên trời rơi xuống. Ông cau trán:

- Con nói gì, ba chẳng hiểu gì hết?

Hải Hà tươi cười quàng tay qua cổ ông Phan, nũng nịu:

- Ba mau quên thật đó, hay ba giả vờ quên?

- Làm gì có chuyện đó. Rõ ràng ba chưa hề nghe đến tên Quốc Hưng.

Hải Hà đáp to:

- Quốc Hưng là con trai duy nhất của ông bà Trần, ba nhớ chưa?

Ông Phan giật nảy mình, nhìn Hải Hà sững sốt. Ông vội kêu lên:

- Ông bà Trần? Quốc Hưng? Con có nhầm lẫn không Hải Hà?

- Không, ba ạ.

- Con sắp lấy Quốc Hưng, con trai ông bà Trần?

- Dạ.

- Nhưng tại sao con lại quen biết với Quốc Hưng?

- Con cố tình, con chủ động và con dùng mọi thủ đoạn để chiếm được Hưng, có phải ba muốn vậy không?

Ông Phan nhìn Hải Hà:

- Hải Hà! Con biết chuyện của gia đình mình với ông bà Trần ...

- Vâng ạ.

- Ai nói với con?

- Chẳng ai nói với con cả, nhưng vô tình con biết. Con nghe ba và anh Khải Bình nói chuyện với nhau. Anh Khải Bình phản đối tâm

nguyện của ba, nhưng con thì con đồng tình. Do đó, con quyết định bỏ công chinh phục Quốc Hưng thay vì ba bắt anh Bình chinh phục chị gái của Hưng. Ba thấy không? Dầu sao Hưng cũng là con trai duy nhất, cơ hội lấy lại số tài sản gia đình ấy chiếm đoạt của mình cao hơn, đúng không ba?

Nói xong, Hải Hà ngồi xuống đối diện với ông Phan, chờ đợi ông phán quyết.

Ông Phan thấp giọng:

- Con làm chuyện này vì ba?

- Vì ba và vì cả gia đình.

Ông Phan nhìn Hải Hà. Tuy Hải Hà tươi cười với ông, nhưng hình như bên trong đôi mắt của Hải Hà chất chứa bao nhiêu là nỗi niềm, nỗi buồn sâu thẳm.

Ông xót xa:

- Hải Hà! Con có yêu Quốc Hưng không?

- Con làm sao có thể yêu được kẻ thù của gia đình mình.

- Hải Hà! Ba biết con yêu Tuấn, có đúng không con?

Hà cúi đầu nhìn xuống, nước mắt cô chực trào ra, nhưng cô kiềm lại được và cố nở nụ cười tươi tắn trên môi.

- Ba! Con đã từng yêu anh Tuấn, nhưng bây giờ con quên anh rồi ba ạ. Chúng con đã chia tay nhau từ lâu.

- Đừng dối lòng, con ạ. Ba đọc được trong mắt con điều ấy. Con vẫn còn yêu Tuấn tha thiết, nhưng con hy sinh tình yêu của mình để trả thù cho ba, ba thật sự xúc động và thương con quá Hà ạ. Ba không ngờ con lại can đảm đến thế.

Hải Hà lặng im, vân vê tách trà trong tay mình. Ông Phan khẽ hỏi:

- Con có ân hận gì không?

- Không, thưa ba.

- Con có hối tiếc ...

Hải Hà cắt ngang:

- Ba! Một khi con đã quyết định làm một điều gì, con không bao giờ ân hận hay nuối tiếc. Đừng hỏi con như thế nữa, nghe ba.

Ông Phan gật đầu:

- Bao giờ bên đó đi cưới con?

- Quốc Hưng tính tháng sau, ba ạ.

- Ba mẹ nuôi con biết chuyện này chưa?
- Dạ rồi.
- Họ đồng ý đứng ra làm chủ cho con chứ?
- Vâng.
- Họ không hỏi tại sao con yêu cầu như thế à?
- Không ba ạ. Khi con vừa nói ra, ba mẹ nuôi mừng rỡ, mừng như bắt được vàng. Họ đồng ý ngay.
- Họ yêu thương con nhất rồi đó.
- Con cũng nghĩ vậy.
- Con về nhà chơi bao lâu? -- Ông Phan buồn giọng. -- Đạo này sao con ít về quá, mà về thì có một chút là đi ngay.
- Tại con đạo này bận nhiều việc lắm, ba à.
- Mẹ con nhắc con hoài. Bà nhớ con khóc miết.
- Ráng tháng nữa đi ba, sau đó con sẽ về thường xuyên. Chỉ sợ ngày nào cũng gặp mặt con ở nhà, ba thấy chán không thèm nói chuyện đó chứ.

Ông Phan mừng yêu con:

- Thôi đi cô, cứ toàn đổ oan cho cha mẹ không hà.

Hải Hà đứng lên:

- Ba! Con lên lầu thăm căn phòng của con nghe ba. Lâu lắm không về cũng thấy nhớ nó.
- Ừ, con lên đi.

Hải Hà bước vào phòng, ngã lăn trên giường bệnh. Cô nhìn mọi thứ trong phòng rồi nhìn lên trần nhà. Ánh mắt xa xăm ... Đôi mắt Tuấn đắm thắm hiện ra một thời thương nhớ. Cái gì ở Tuấn, cô cũng yêu ... Ánh mắt, môi cười ...

Hải Hà không dám nhìn ảnh Tuấn treo ở một góc phòng. Cô cố quên, nhưng sao cô vẫn nhớ. Càng cố quên thì tình yêu càng lớn lên mãi mãi trong khổ đau. Thấy tụi bạn trong giới nghệ sĩ tụi nó yêu nhau rồi bỏ nhau, rồi yêu người khác. Tình yêu như một cái áo, thay đổi theo mùa. Hà phục tụi nó, Hà cố bắt chước mà không nổi.

Hải Hà nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa. Mười bảy tuổi cô đã yêu say đắm một chàng trai phiêu diêu lãng tử. Anh thường ôm đàn và hát cho cô nghe những bản tình ca bất hủ. Tuấn đã đến với cô như thế. Nhẹ nhàng nhưng sâu lắng, đam mê nhưng vồn vã.

Mười bảy tuổi, ngập lặn trong tình yêu nên bài vở đối với Hà trở nên xa lạ và buồn chán. Cô xao lãng việc học từ đó và đêm ngày mãi nhớ đến người yêu, và điểm kém trở nên thường nhật. Một lần nhận giấy báo phàn nàn về vấn đề học tập của Hải Hà, ông bà Phan lên trường họp về xong, mắng Hà một trận dữ dội. Không may hôm đó lại nhằm ngày cô và Tuấn đang giận nhau. Hải Hà nghi ngờ Tuấn có người khác, thế là chán nản, thất vọng Hà lấy xe phóng ra đường, lao như bay không kể gì cả sau khi đã khóc hết nước mắt ở nhà.

Hải Hà rô ga, thênh thang trên xa lộ đường về hướng Đồng Nai. Nước mắt bây giờ đã khô, cô phóng như bay trên mặt đường, cần mong cho một cái xe vụt tới đè nát thân cô để mọi người suốt đời ăn năn, trong đó có Tuấn.

Môi Hà mím lại, tóc bay phàn phật ra sau. Thế mà ngay trong lúc này, cô lại nhớ anh. Và cô hiểu rằng dù trong hoàn cảnh nào, cô vẫn yêu Tuấn tha thiết, đắm say. Cô muốn chạy thẳng ra giữa dòng xe cộ đang vùn vụt. Cô muốn chết để anh hiểu rằng cô yêu anh hơn bất cứ ai, để anh hiểu rằng tất cả chỉ vì anh mà cô phải bị thầy cô la, cha mẹ trách mắng ...

Người Hà chao đi, phản ứng tự nhiên khiến cô hãm ngay thẳng. Hà bàng hoàng nhìn Tuấn từ trên chiếc Honda của một người bạn bước xuống. Anh nâng Hải Hà lên:

- Có sao không em? Trời! Em đi gì dữ vậy? Làm anh hết hồn.

Hải Hà lặng người không nói. Tuấn xem tay Hà, anh nắm chân cô, phủi bụi cho cô.

- Không sao. May quá! Sao em phóng ẩu quá vậy?

Hải Hà nói từng tiếng:

- Vì em muốn chết.

Tuấn khỏ sở dụng xe cho cô:

- Từ giờ trở đi, anh cấm em đi Honda nữa, nghe không?

Hải Hà tròn mắt nhìn anh. Tuấn vuốt tóc cô:

- Giờ anh sẽ đưa em đi. Em muốn đi đâu, anh đưa đến đó.

Quay lại người bạn, anh nháy mắt:

- Cậu về trước đi. Cảm ơn nhiều nghe Phi.

Phi cười và phóng xe đi. Tuấn quay nhìn Hải Hà:

- Khổ ghê! Nếu lúc nãy anh không đến nhà em thì đâu biết chuyện gì. Anh vừa đến gần cổng, thấy em từ trong nhà lao ra phóng như tên lửa, bán sống bán chết, anh vội đuổi theo. Nhìn em lạng xe nghênh ngang giữa đường, anh thất cả ruột lại vì sợ. Kêu hoài em cũng chẳng hay.

Anh xót xa nói tiếp:

- Em không hiểu cho anh gì hết. Anh yêu em tha thiết hơn, thương em nồng nàn hơn vì anh biết em ghen, chứng tỏ em yêu anh, em mới ghen. Sao em im lặng? Em nói đi chứ Hà.

Hải Hà vội hỏi:

- Anh yêu em thật hả Tuấn?

Tuấn ngậm ngùi gật đầu:

- Anh yêu em như yêu chính anh.

- Không chê em là con nít, hỉ mũi chưa sạch sao?

- Em không còn là con nít nữa. Em đã biết yêu rồi đó. Anh biết em yêu anh.

Hải Hà khoe:

- Lúc nãy em định lao vào xe rồi, em muốn chết ... để được yêu anh.

Tuấn ôm vai cô:

- Bậy nào! Phải sống cho tình yêu chứ, chết là hết.

- Nhưng em không được tự do để yêu anh, ba mẹ em cấm.

- Chắc tại em còn nhỏ. Trong mắt ba mẹ em, em chưa lớn hẳn. Ráng đi em.

- Anh ơi!

- Gì em?

- Đừng xa em nghe anh.

Tuấn dịu dàng:

- Không bao giờ anh xa em đâu. Bây giờ thì anh hiểu rằng em chính là lẽ sống của anh. Em thích đi đâu Hà?

- Đi đâu cũng được, tùy anh.

- Không muốn chết nữa à? -- Tuấn trêu.

Hải Hà cười:

- Giờ em ham sống rồi, đừng lo.

Tuấn ngừng xe lại đầu con đường nhỏ râm mát bóng cây. Hai hàng

cây xinh xinh nở đầy hoa vàng. Con đường trải mình đựng xác hoa bay.

- Đây là đâu vậy anh?

- Vào con đường này, mình sẽ gặp một cánh rừng cao su thẳng tắp, đẹp lắm em ạ. Đi không em?

- Đi.

Anh trêu mếu nhìn cô:

- Trông em hôm nay ngoan quá. Anh thích những cô bé ngoan.

Hải Hà cười:

- Chứ không thích người đẹp?

- Ngoan, dễ thương hơn.

Hải Hà ngồi lên sau xe:

- Đi anh. Anh sẽ thất vọng vì anh chẳng ngoan tí ti nào đâu.

- Vờ ngoan như em cũng được.

Hải Hà cười và anh cũng cười. Anh cho xe chạy chậm chậm dưới hai hàng cây vàng.

- Đường đẹp quá em nhỉ.

- Vâng.

- Rất nhiều buổi chiều anh phóng xe đến đây một mình, rồi lại trở về một mình. Không có em thật vô vị, vừa đi vừa trách thầm em dù biết là vô lý, bởi có bao giờ mình hẹn hò nhau đâu.

Hải Hà xúc động:

- Tại anh không nói. Không nói làm sao em biết được.

Đến rừng cao su, anh gửi xe ở gác bảo vệ và nắm tay cô dạo bước.

Đến một góc cây, anh dừng lại nhìn thẳng vào mắt cô, giọng anh say đắm:

- Hải Hà!

- ...

- Em có tin là anh khổ vì em không?

Hải Hà nhẹ gật đầu:

- Em cũng vậy. Nhiều đêm em khóc vì nhớ anh.

Anh vuốt tay Hà:

- Tội nghiệp em thôi. Bây giờ em tính sao?

Hải Hà lắc đầu:

- Em không dám tính gì hết. Em chỉ biết em yêu anh, thế thôi. Em

mới mười bảy tuổi ...

Tuấn thở dài:

- Vào sâu trong rừng với anh nhé?
- Dạ. Đi đâu cũng được hết, em tin anh. Được ngồi bên anh, đi bất cứ nơi đâu cũng được.
- Không sợ anh à?
- Không bao giờ, vì em yêu anh.

Tuấn kéo Hà xích lại gần anh:

- Em ngoan quá Hà ạ. Lúc này, em định tông vào xe thật?

Hải Hà gật đầu:

- Lúc đó, em đang chán. Lúc đó, em mơ ước sự chết thì đúng hơn.

Tuấn trầm ngâm:

- Anh linh cảm đúng, tự nhiên lòng anh bồn chồn, anh bắt thẳng bạn nhất định phải đuổi theo em.

Hải Hà nhìn anh, cúi đầu cười nhẹ. Rừng cao su mát rượi, âm u như cõi mộng. Những hàng cây thẳng tắp chạy dài, lá khô rụng lớp lớp. Trời mờ tối trong rừng cây xanh xao, nắng là những giọt vàng óng lunh lunh, những đốm sáng nhảy múa dạt khúc cuối ngày. Cả hai ao ước hạnh phúc thẳng tắp như rừng cây.

- Đẹp quá, anh Tuấn ơi.
- Vì mình yêu nhau.

Hải Hà ngược mắt tìm mắt anh. Hàng mi cong chớp nhẹ, màu nâu thăm thẳm làm cô chao người đi như ngã hẳn vào Tuấn. Anh dìu Hà đi, giọng êm như mưa Thu:

- Hải Hà! Anh yêu em.

Hải Hà dụi đầu vào ngực anh, nước mắt rung rung:

- Một chiều thôi cũng đủ, phải không anh?

Tuấn lắc đầu:

- Không phải một chiều mà là một đời.
- Em không dám ước nhiều đến thế.
- Bây giờ em ước gì hử, Hải Hà?

Hải Hà nũng nịu:

- Em thích anh dựng cho em cái nhà nhỏ ở đây, rồi anh và em cùng tu với nhau để không ai kiếm ra mình nữa.

Tuấn cười nắc nẻ:

- Tu với nhau ấy à? Tu gì nổi mà tu. Tu hú thì có.

- Ồ, em quên. Sống với nhau ở đây.

- Ba má đánh chết.

- Biết đâu đánh.

Anh kéo Hải Hà vào sát anh:

- Hà ơi! Thương em quá.

Bàn tay êm ái của Tuấn làm cô run rẩy nép vào người anh. Cô yêu anh thật rồi, cô yêu anh vô cùng vô tận. Và hải Hà không thể chống lại tình yêu màu nhiệm đó.

Tuấn hôn sau gáy Hà. Anh ngậm vành tai cô, thủ thủ:

- Hải Hà! Anh yêu em.

Người cô bùng bùng, da thịt căng lên. Tuấn dịu dàng, anh nâng niu từng cử động vuốt mềm như hoàng tử ngày xưa một chiều phi ngựa đến đánh thức công chúa ngủ trăm năm trong rừng.

Hải Hà bàng hoàng vì nổi ngất ngây thần tiên của tình yêu. Cô như người đang say, hôn lênh đênh, người lênh đênh ... Hải Hà ngồi sát vào người anh. Bàn tay như có phép tiên dìu cô đi mãi, đi mãi vào khu rừng rực rỡ ngàn hoa, chim rừng hót véo von, suối nhỏ tung tăng reo mừng bên hai bờ cỏ mịn.

Hải Hà khép nhẹ hai mi, hôn lẳng đặng hteo anh về chốn thiên thai. Im lặng hoàn toàn. Cô không muốn nói dù chỉ một lời, cô sợ một xao động dù nhẹ như là một hơi thở cũng đủ để thần tiên vỗ cánh bay đi.

Hải Hà hé mắt nhìn anh. Đôi mắt Tuấn lim dim, gương mặt anh chìm lặng, hơi thở dịu dàng. Hà cũng lao vào cuộc, cô vòng tay ôm lấy Tuấn. Vòng tay nhỏ bé này biết giữ nổi anh mãi mãi cho em không?

Anh thì thảo:

- Hà ơi!

Môi anh thoát ẩm, hơi thở bỗng nồng nàn mùi thuốc kẻ sát hai môi cô. Mới kẻ sát thôi mà sao người Hà nổi gai như trái cam đến ngày chín ửng mọng đầy nước ngọt.

Môi Tuấn êm, hơi thở đàn ông lạ lùng và kỳ diệu như thể Hà không còn là Hà nữa. Như thể cô xuôi dòng mặc cho nước sông mơ hồ đưa thân cô đi.

Hải Hà lồng tay trong tóc anh như lần mò vào một khu rừng cấm chất đầy mê đắm. Từng sợi tóc anh biến thành mỗi cây rừng lạ tên. Môi Tuấn siết lấy, ngậm chặt môi Hà không cho cô thở một mình. Cô không thở một mình nữa mà thở chung với Tuấn. Cô không sống một mình nữa, nhưng cô sống chung với anh.

Lưỡi anh mềm, con rắn đa tình ấy cuốn hút tận cùng người cô. Hà là người trong tay anh. Cô thật sự đổi khác, bởi bây giờ cô chỉ sống khi còn thở chung với anh.

Hai tay Hải Hà buông dần xuống lưng anh. Ôi! Phiến lưng mênh mông che chở cho em cả một đời.

Cô nép vào người. Cô nhỏ nhoi yếu đuối trong tay anh. Hà kiễng chân níu giữ lấy môi anh, níu lấy hơi thở của Tuấn.

Thời gian như đọng lại, đất trời như im tiếng thở, như ngừng quay, như cúi mặt e sợ. Hà ngập chìm trong dòng đông tình ái không bến bờ, ngợp chìm trong nhau ...

Buổi chiều lãng đãng soi dáng hồng một phía trời xa. Mặt trời đỏ như lửa lui về phương tây, rực rỡ như một quả tim hồng đầy ấm tình yêu.

Cô im lặng đứng trong vòng tay của anh, nghe rừng thở trong con yêu thương, nghe đất chuyển mình xao xuyên, rồi tung tăng dạt nhau về. Vòng tay anh dịu từng bước đi, tóc bay như hồn mình cũng bay.

Yêu anh, cô chỉ còn biết một điều đó thôi, mặc gian nan trước mặt, mặc hố sâu và mặc tai biến.

Anh âu yếm:

- Chưa buổi chiều nào đẹp hơn chiều hôm nay.

Hải Hà gật đầu, nép vào anh mà đi:

- Nếu chiều hôm nay dài mãi mãi, anh nhỉ?

- Trong rừng, em đẹp như công chúa.

- Còn anh oai như hoàng tử.

Cả hai cười rúc rích như trẻ con. Với tình yêu, cô và anh trở thành trẻ con quá đỗi.

Hải Hà níu tay anh hôn dỗi:

- Anh đi mau quá, em theo không kịp đâu. Mỗi chân em rồi nè.

Tuấn trìu mến:

- Sao không nói? Tại em đi như chim ấy mà.
- Không chịu đâu. Ai biểu anh ví em như chim.

Anh cười:

- Ví em đi như hồ nhé?
- Ừ! Em không thích anh ngạo xấu em đâu nghe. Không biết, em đau chân rồi, em về không nổi nữa đâu.

Anh quỳ xuống:

- Đưa anh coi. Chết! Phồng chân rồi, đau lắm không em?

Hải Hà gật đầu:

- Đau, đau như là ...
- Như là gì? Nói nghe coi.
- Như là ... Ồ! Em không biết đâu.
- Ngồi xuống, anh bóp chân cho.

Anh ngồi bóp chân cho cô, bàn tay mười ngón êm ái tuyệt vời.

Tuần nhỏ nhẹ:

- Chân em xinh quá. Anh chưa gặp người con gái nào có bàn chân xinh đẹp như em.

Hà giận dỗi:

- Anh bóp chân cho nhiều người lắm rồi, phải không?

Tuần vội vàng:

- Không có. Lần đầu tiên anh chiều đàn bà như thế này.
- Còn cái cô gì hôm bữa ngồi sau xe anh?
- Anh đã nói rồi, em họ anh.
- Xạo chết không có đất chôn đó nghe.

Tuần bóp chân cô:

- Hết đau chưa cưng?
- Em ghét anh rồi, kỳ quá.

Tuần tình tứ:

- Ai biểu chân em đẹp làm chi.
- Anh kỳ thì có. Ai đòi đi hôn chân người ta bao giờ không?
- Thôi, anh đưa em về.
- Anh có về vội vã để trở về?
- Em đòi về rồi bây giờ đổ lỗi cho anh hả?
- Anh có hẹn với ai khác, đúng không?
- Nói bậy. Trong trái tim anh chỉ có em mà thôi.

- Đi với em suốt đêm nay, em không cho anh về nữa.

Anh gật đầu:

- Anh chịu gấp, chỉ sợ con sóc con, con thỏ đế này chưa gì đòi về bú mẹ.

Hà bướng bỉnh:

- Em không cho anh về đâu, lỡ anh đi với người khác ...

Anh từ tốn:

- Ngồi sau xe với anh suốt đêm nhé, nhớ nghe, cấm đòi về đấy.

Hà gật đầu:

- Nhớ, để xem ai thua trước.

Xe về con ngõ xinh, hàng cây trong gió đứng rung rung, hoa vàng giờ đậm màu, mây đã xám vì chiều đã đậm đặc rơi xuống. Gió lồng lộng thổi, cho tóc rối bời và môi nhớ môi. Anh tinh nghịch cho xe phóng thẳng, không ngừng lại ở trước cổng nhà cô.

Hà hoảng hốt:

- Cho em xuống, ba mẹ kiểm thì chết.

Anh cười:

- Đi suốt đêm cơ mà, em quên rồi sao?

Hà đành cười:

- Thôi, em sợ anh rồi.

- Sợ anh? Anh làm gì mà em sợ anh?

- Sợ anh hôn em hoài thì chết.

Anh tình tứ:

- Giờ phải đền anh, anh mới chịu cho em về.

Hà lắc đầu:

- Không chịu đâu anh, kỳ thí mò đi.

Anh cũng lắc đầu:

- Thôi thôi, anh không ngừng xe nữa, anh bắt cóc em đi luôn. Kiếm một cái nhà hoang nào nhốt em lại là xong.

- Em nhảy xuống này.

Anh vòng tay ra sau lấy tay Hà vòng qua bụng mình:

- Đó, xuống nổi không?

Hà một tay còn lại đâm vào lưng anh:

- Ghét anh ghê. Cho em xuống nghe anh. Em thua anh rồi.

Tuấn dừng xe lại. Hà bước xuống, môi Tuấn kề trên má cô. Bóng

tôi che hết buổi chiều khi mặt anh nghiêng soi dòng tóc rối.

- Hà!

- Dạ.

- Anh yêu em.

- ...

- Thôi, em dắt xe vào đi. Anh vào ba mẹ em trông thấy mắng em mất.

- Dạ. Anh về đi rồi em vào.

- Anh về nhé, mai anh lại chờ em ở đây.

Hà hỏi khẽ:

- Máy giờ hả anh?

- Như hôm nay.

Hà nhìn vào nhà:

- Chờ xa xa nghe anh.

Tuấn gật đầu, cười nhẹ:

- Ngủ ngon nhé.

Hà nhăn mũi:

- Em đang đói bụng, chúc ăn ngon chứ.

- Hay mình đi ăn em.

Hà le lưỡi:

- Chịu thôi, mẹ em mắng chết. Mẹ tinh lắm anh ơi.

- Em làm anh hoảng theo em rồi.

- Em về nghe.

Tuấn gọi.

- Hà!

- Gì anh?

- Ờ thôi, em vào nhà đi.

Hà dắt xe vào nhà. Cô nghe tiếng gọi của mẹ.

- Hải Hà!

Hải Hà giật mình quay về với thực tại. Đó là tiếng gọi từ ngoài cửa phòng vọng vào chứ không phải tiếng gọi của mẹ trong quá khứ.

Hà bật dậy, xoay nắm cửa:

- Mẹ! Mẹ về lúc nào thế?

- Anh Bình con vừa chở mẹ về, hai mẹ con đi ăn giỗ. Nghe ba con nói con ở trên này, mẹ mừng quá chạy lên ngay. Sao con, khỏe

không con?

Hải Hà ôm lấy cổ mẹ:

- Mẹ! Con nhớ mẹ quá chừng.

Bà Phan vuốt mũi con:

- Nhớ gì mà nhớ, nhớ sao không chịu thường xuyên về thăm mẹ?

Hải Hà nũng nịu:

- Thì con về rồi nè. Mẹ không vui sao?

- Vui chết đi được chứ sao không? Nhưng dạo này con làm gì mà ít về thăm ba mẹ vậy?

- Con bận đi hát ở các tỉnh mẹ ạ.

- Con làm việc nhiều quá, ảnh hưởng đến sức khỏe đó con.

- Con bồi dưỡng hết cỡ.

- Đừng có phí sức nghe con.

- Dạ.

- Con xuống đây với mẹ. Khải Bình đợi con ở dưới lầu, con xuống hỏi thăm anh con đi.

- Mẹ! Con với anh Bình ít đồng quan điểm lắm. Đi ra, con nhớ ảnh ghê gớm. Nhưng về gặp mặt, nói chuyện dăm ba câu là có vấn đề.

Bà Phan cười:

- Ồ, mẹ cũng thấy hai đứa hơi xung khắc, nhưng anh em chỉ cần yêu thương nhau là được.

Hà ghé tai mẹ:

- Ông có bồ chưa mẹ?

Bà Phan cười kín đáo:

- Cái thằng kỳ lắm, con gái theo cả bầy mà hông ưng ai hết. Mẹ không hiểu nổi nó nữa.

- Đừng lo mẹ ạ. Mấy người như ông im im, chứ khi đòi vợ, mẹ lo không kịp đó.

Bà Phan mỉm cười:

- Cầu mong cho nó yên bề gia thất để mẹ có cháu nội cho vui cửa vui nhà.

Hà bước theo mẹ xuống lầu. Cả nhà sum họp đông vui. Cô cảm thấy mình ngập tràn hạnh phúc trong tình yêu thương của gia đình, nhưng hạnh phúc này có mãi mãi tồn tại trong cô không? Hay một ngày nào đó khi Hà bước lên xe hoa thì tất cả sẽ chấm dứt? Hà lại

nghĩ vẩn vơ đến cuộc hôn nhân mưu tính của mình và cô lắc đầu buồn bã.

Quốc Hưng liên tiếp hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Mới đó mà chiếc gạt tàn đầy ắp. Chốc chốc đầu anh lại đau nhức như búa bổ. Hiện tiếng ruồi bay vẩn dao động loạn xạ trước mắt.

Quốc Hưng uống thật nhiều để chống chọi với những cơn choáng đang hoành hành anh.

Nhưng những cơn đau nhức hành hạ anh vẫn luôn luôn trôi nổi bập bênh và phải cần mấy cái đại dương mới có thể nhận chìm hết cơn hoảng loạn đang bóp nghẹt tim anh.

Anh muốn mình ở trạng thái ngà ngà say. Khi đó, anh sẽ không lo lắng, suy nghĩ nhiều, nhưng không ăn thua gì hết. Anh như muốn nổi cơn điên, muốn gào thét, muốn đập phá tất cả, muốn đập chính cả bản thân anh.

Đầu óc sương sương vì hơi men, Quốc Hưng ngửi thấy mùi nước hoa Hải Hà thường dùng xen lẫn với hương thơm của bó hoa hồng tươi rất đẹp.

- Quốc Hưng! -- Giọng Hải Hà cô tỏ ra êm ái, phấn khởi. -- Anh làm gì mà trông có vẻ sầu đời thế? Nãy giờ có xem em hát không vậy?

Cô trao cho anh bó hoa hồng trên tay và nhỏ nhẹ:

- Tặng anh nè. Sau tiết mục này, em sẽ hát tiếp bài nữa là thôi. Tối nay mình về sớm.

Hung không đáp. Cô ngồi xuống cạnh anh, uống một cốc rượu nhẹ và xem ca sĩ sau mình đang hát. Kết thúc bài hát đó, Hải Hà hôn đánh chụt vào má Hung rồi tiếp tục bước lên sân khấu trong phòng trà nổi tiếng nhất thành phố.

Quốc Hưng không biết đang nghĩ gì mà cầm lấy bó hoa trên bàn, xé nát vụn rồi quăng vào sọt rác, trong đó đầy những mẫu thuốc còn dính son môi.

Tiếng hát Hải Hà chấm dứt. Cô lại đến bên anh:

- Hưng ơi! Tối nay em được hoan hô quá xá, anh có nghe thấy không?

Ánh mắt cô vụt lạnh như tiền khi nhìn thấy cánh hoa rơi tả, nát vụn trong sọt giấy.

- Quốc Hưng/ Tại sao anh làm như thế?

Hung cúi đầu:

- Anh xin lỗi.

Hải Hà nghe cơn giận trong lòng trào dâng. Nếu người đối diện cô là Tuấn, có lẽ cô sẽ tát vào mặt Tuấn. Nhưng kẻ này là Hưng, cô không quan tâm đến điều đó, chỉ cảm thấy mình bị xúc phạm.

Song, Hà vẫn thản nhiên:

- Anh Hưng! Anh có tâm sự gì phải không? Kể em nghe đi. Mà thôi, chúng ta đến vũ trường đi anh. Ở đó, mọi ưu phiền sẽ tan biến, đi anh.

Hà cố lắng cơn giận trong lòng anh xuống. Cô kéo Hưng đứng lên, Hưng bước theo Hà. Cô bảo:

- Anh có vẻ hơi say, để em lái xe nhé.

Hung không phản đối, cả hai ngồi vào xe. Được một đoạn, Hưng lên tiếng:

- Hải Hà! Anh có chuyện này muốn nói với em.

Hà hỏi lại:

- Buồn hay vui vậy anh?

- Có lẽ là chuyện buồn. Chuyện của chúng ta đấy mà. Anh nghĩ không ổn chút nào, em ạ.

Hải Hà khoát tay:

- Thôi đi anh, có gì ngày mai anh tỉnh táo hẵng nói. Giờ ta đến vũ trường vui chơi cho thỏa thích đi.

- Nhưng ...

- Không nhưng gì hết.

- Anh phải nói cho em biết, Hà ạ. Em cần phải biết sớm chuyện này, càng sớm càng tốt đó.

Hà thấp giọng:

- Vậy thì anh nói đi, em không cản nữa.

Hung e ngại:

- Nhưng em phải thật sự bình tĩnh anh mới nói, vì chuyện này ...

Hà cười gượng:

- Đến thế cơ à? Thôi được rồi, vậy thì trong lúc khiêu vũ với em, anh có thể nói được không? Nếu em ngã, anh sẽ nâng em dậy.

Hung đồng tình:

- Cũng được, nhưng nhất định hôm nay anh sẽ nói với em.

Chiếc xe con dừng lại nơi vũ trường nổi tiếng nhất. Hưng đưa Hà vào trong. Bên trong, khách đến đã đông đúc, nhạc đã trỗi lên từ bao giờ. Từng cặp, từng cặp quay cuồng trong các vũ điệu Tango, Slow ...

Hưng nhỏ giọng:

- Em có muốn nhảy với anh bản này không?

Hà gật đầu:

- Em đến đây để nhảy với anh mà.

Hùng dìu Hà ra sân nhảy. Trong vũ điệu Slow dìu dặt, nhẹ nhàng, Hưng nói với cô:

- Hải Hà! Anh muốn nói với em rằng. Giữa chúng ta ...

Hưng không thốt nên lời. Hải Hà nhìn anh không dứt:

- Anh muốn nói gì thì cứ nói rõ ra đi, sao lại ngập ngừng như vậy chứ?

- Anh thật sự khó nói lắm Hà ạ.

- Em chịu đựng được mà, anh cứ nói thẳng ra đi.

Hưng thấp giọng:

- Hải Hà! Vấn đề anh hứa với em đó mà. Anh đã suy nghĩ lại rất nhiều đêm em ạ. Chúng ta khó lòng mà tiến đến hôn nhân lắm. Hải Hà! Em hiểu anh không? Thật sự giữa chúng ta có cái gì đó không ổn Hà ạ. Anh ... anh thật tình không biết phải giải thích thế nào cho em hiểu nữa.

Hải Hà nhìn sững Hưng:

- Quốc Hưng! Anh vừa nói gì vậy? Có phải anh không muốn cưới em không? Có phải anh muốn từ bỏ hôn ước?

Hưng khò sở:

- Hải Hà! Hãy bình tĩnh nghe anh nói đây. Em đừng nóng nảy lên thế. Em có nhận ra không? Nhận ra sự bất ổn giữa chúng ta đó?

Hải Hà kêu lên:

- Không, giữa chúng ta chẳng có gì bất ổn cả. Anh đừng tưởng tượng ra như thế. Chúng ta rất hạnh phúc khi ở bên nhau cơ mà.

Hưng lắc đầu:

- Không, chúng ta hoàn toàn không có hạnh phúc Hà ạ. Anh đã cố gắng để yêu em, để cảm thấy em là lẽ sống của mình. Nhưng rồi

anh đã hiểu ra, tất cả những điều cố gắng đó trở nên vô ích vì anh không thể quên được Mai Phuong. Hình ảnh cô ấy ngự trị, chiếm lĩnh cả trái tim anh rồi. Hải Hà! Em chỉ là chiếc bóng của Mai Phuong. Anh không yêu em, nên anh không thể cưới em làm vợ, hãy hiểu cho anh.

Hải Hà nghe như đất dưới chân mình sụp xuống, cô hoàn toàn thất vọng. Cô lắc đầu kêu lên:

- Quốc Hưng! Sao anh có thể độc ác, có thể tàn nhẫn với em như vậy chứ? Em đã cho anh hết một đời con gái. Nếu không yêu em thì anh nhận nó làm gì? Có phải anh là thằng Sở Khanh, là kẻ dối trá không Hưng?

Hưng buồn khổ đáp:

- Anh sẽ đền bù lại cho em bằng giá trị vật chất một cách xứng đáng. Hãy tha lỗi cho anh, Hải Hà ạ. Nếu chúng ta tiến đến cái đích cuối cùng, liệu chúng ta có hạnh phúc không em?

- Có. -- Hà vội đáp. -- Chúng ta sẽ hạnh phúc. Đó là sự thật. Hãy nghe em, đừng hủy hôn ước nghe Hưng.

- Không. Hải Hà! Anh đã quyết định rồi. Cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ là cuộc hôn nhân không có tình yêu, mà không có tình yêu thì làm sao có được hạnh phúc.

- Nhưng em yêu anh. Em sẽ lo tất cả cho anh.

Hưng thấp giọng:

- Không, anh không nghĩ là em yêu anh đâu Hà ạ. Có thể em nhầm lẫn.

Hà nhìn Hưng khó hiểu:

- Tại sao anh nghĩ em không yêu anh? Anh căn cứ vào đâu chứ?

- Vào linh cảm, vào những cử chỉ của em.

- Anh vô lý không chịu được.

- Không, anh hoàn toàn có lý.

Hải Hà nắc nghẹn:

- Nếu không yêu anh thì tại sao em lại cho đi cái quý giá nhất của đời mình vô điều kiện? Anh thử hỏi xem trên thế gian này có ai vậy không?

- Do đó anh mới bảo em nhầm lẫn. Có nhiều khi ở bên anh, anh nhận thấy em thờ dãi một cách chán nản. Còn nữa, em thường hay

tưởng nhớ đến ai đó, hoặc suy nghĩ về một điều gì thật xa xăm. Rất nhiều lần anh trò chuyện với em mà em để tâm hồn mình đi đâu đó, như nhớ tưởng về ai. Từ đó anh cho rằng, giữa chúng ta có một điều gì đó không ổn, và cả hai chúng ta đều nhầm lẫn.

Hải Hà vẫn cố gắng:

- Không Hưng ạ, em không nhầm lẫn đâu. Em yêu anh và muốn làm vợ anh mãi mãi. Đừng rời xa em, Hưng nhé. Em sẽ đau khổ mãi mãi, anh Hưng ạ.

- Hải Hà ơi! Em hãy hiểu cho anh. Anh không yêu em thì làm sao có thể vun đắp hạnh phúc cho em được chứ? Anh không làm em khổ. Em hãy suy nghĩ lại đi Hà, anh van em đấy.

Đôi mắt Hà chột buồn tê tái. Vậy là bao nhiêu công sức đổ ra chinh phục Hưng giờ tan thành mây khói, giờ trôi sông lạc biển mắt rồi còn đâu. Đời con gái cũng đã dâng cho Hưng, kẻ thù của gia đình mình, thế mà cuối cùng Hà nhận được gì nhỉ?

Trời ơi! -- Hà khẽ kêu lên. -- Bản thân cô đau đớn đủ rồi, giờ nếu biết chuyện không thành, ba cô sẽ buồn hơn nữa. Nhưng giờ cô phải làm sao đây khi Hưng nhất định không chịu cưới cô làm vợ?

Hà giẫm phải chân Hưng. Anh đau đớn nhưng cố ghìm tiếng rên khẽ. Biết Hà đang sốc, anh nhỏ giọng:

- Ta vào nghỉ, nghe em?

Hà bước theo Hưng về quầy bar. Anh đỡ cô ngồi xuống ghế, rồi anh ngồi bên cạnh. Không đạt được mục đích, lòng Hà nghe nát tan. Cô cảm thấy đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn. Vậy là hết.

Hưng lo lắng nhìn Hà:

- Hà! Em có sao không? Hay anh đưa em về nhé? Hãy tha lỗi cho anh nghe Hà. Anh sẽ đền bù những mất mát cho em.

Hà lắc đầu:

- Chẳng có gì bù đắp nỗi đau Hưng. Anh đi đi, hãy để tôi một mình ngồi lại đây. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Tôi căm thù anh. Suốt một đời, tôi sẽ thù anh và cả gia đình anh.

Quốc Hưng dăm dăm nhìn Hà:

- Hải Hà! Hãy bình tĩnh đi em. Em đừng như vậy mà, anh van em đó.

Hải Hà lạnh lùng:

- Anh đi đi, hãy để tôi yên. Tôi thù anh vô cùng.

Hung không dám nhìn vào mắt Hà. Mắt cô đang có những tia lửa giận dữ. Hung cũng không lên tiếng nữa. Anh ngồi lặng im hứng chịu từng cơn phẫn nộ của Hà.

Hà gọi lớn:

- Cho một chai Whisky.

Hung không cản. Anh để cho Hà uống một ly rồi lặng im nhìn những đôi nam nữ đang quay cuồng trong vòng tay nhau.

Chợt mắt Hà dừng lại ở một đôi trai gái. Họ rất đẹp, có lẽ đẹp nhất, nổi bật nhất trong vô vàn người ở đây. Cô đứng lên, tay vẫn cầm ly rượu, và tiếp tục quan sát.

Chiếc ly trên tay Hải Hà chợt rời khỏi tay cô, rơi xuống vỡ toang. Một số ánh mắt hiếu kỳ nhìn lại, song họ tiếp tục với vũ điệu đang khiêu vũ.

Hung vội lên tiếng:

- Em sao thế Hải Hà? Chóng mặt phải không?

- Hung! Đưa tôi ra khỏi đây đi. Tôi muốn quay về nhà.

Hung gật đầu, gọi bồi bàn tính tiền và nắm tay Hà bước ra khỏi vũ trường.

Nhưng khi bước ra xa, Hải Hà lắc đầu:

- Tôi không muốn về. Anh về trước đi.

Hung lo lắng:

- Hà định đi đâu? Làm gì?

- Tôi thích vào lại đó. Tôi thích nhảy suốt đêm nay. Tôi không muốn về nữa.

Hung khó hiểu, nhưng rồi nhẹ bảo:

- Hải Hà! Dù sao em cũng mệt rồi, anh sẽ đưa em về. Ngày mai, chúng ta sẽ lại nói chuyện với nhau nhiều hơn, rõ hơn.

Hà nhếch môi:

- Hung! Tôi hoàn toàn không muốn gặp anh nữa. Anh là kẻ thù của tôi, anh có hiểu điều đó không?

Hung gật đầu đáp:

- Hà cho anh là gì cũng được, nhưng anh chỉ cầu mong Hà hãy tha thứ cho anh. Anh không phải là Sở Khanh, chỉ vì anh sợ làm em khổ. Anh vẫn yêu cô ấy, vẫn không thể dứt bỏ hình ảnh cô ấy ra

khỏi con tim, em ạ.

- Tôi không muốn nghe bất kỳ lời nào của anh nói nữa. Hãy để tôi yên.

Hà nói xong bước trở lại vào vũ trường. Hưng không thể để cô một mình trong tình trạng đó, nên anh lẳng lặng bước theo sau cô.

Hải Hà cầm một ly rượu mạnh uống vào, mắt cô vẫn không rời khỏi đôi trai gái xinh đẹp ấy, và rồi cô bật cười man rợ. Cười rũ rượi, cười trong nước mắt, trong đau khổ, cười không thành tiếng.

Hưng muốn lên tiếng trấn an cô, nhưng anh nghĩ tốt hơn hết hãy để Hà bộc lộ hết cảm xúc của mình cho dù đó là sự nlong giận, hận thù hay chán nản. Anh chỉ lẳng lẽ quan sát cô.

Hà bỗng dừng vẫy Hưng lại:

- Uống với tôi một ly đi Hưng.

Hà không gọi bằng anh xưng em như trước đó một giờ nữa. Bởi bây giờ trong cô chỉ là thù hận và uất giận.

Hưng gật đầu:

- Được rồi, anh sẽ uống với em đêm nay.

Hà nốc cạn ly rượu, hỏi Hưng:

- Quốc Hưng! Theo anh, tình yêu là gì?

Hưng trở mắt nhìn Hà, đoạn anh nhỏ giọng đáp:

- Là trái đắng.

- Tình yêu có tồn tại mãi mãi không, hay chỉ một lúc, một thời, hoặc một vài giây?

Hưng đáp:

- Tình yêu, bản thân nó tồn tại mãi mãi, nhưng lòng người lại mau đổi thay, nên người ta vẫn tưởng tình yêu mau thay đổi.

- Lòng người khó lường cũng như anh, phải không? Vừa mới đòi cưới tôi làm vợ, chưa đầy nửa tháng đã trở mặt ngay. (giống như ông chia tay với Phương chưa đầy 1 tháng thì đã quên cô đó thôi chòy oy)

- Hà không thể đặt vào trường hợp của chúng ta mà kết luận.

Trường hợp của anh ngoài lệ.

- Ai mà chẳng bên vực cho mình. -- Hà nói xong nhìn Hưng vẻ giễu cợt. -- Bây giờ anh nhìn thấy gì không?

Hưng ngạc nhiên:

- Thấy gì là thấy gì?

Hà nhíu mày, cười mai mỉa:

- Không thấy thật sao? Hay cố tình phớt lờ vậy?

Hung càng ngạc nhiên hơn và nói:

- Anh chỉ thấy Hà giận anh, tức anh, và căm ghét anh thôi. Ngoài ra, chẳng thấy gì nữa cả.

- Thật chứ?

- Thật.

- Vậy thì nhìn đi. Nhìn theo hướng tay tôi chỉ nè. Căng mắt ra mà nhìn nhé. Đúng là tình yêu không có thật. -- Hà buông thông.

Hung nhìn theo tay Hà chỉ. Anh giật mình khi nhìn thấy một đôi trai gái đang khiêu vũ với nhau rất đẹp phía gần cuối vũ trường. Người con gái trông rất quen thuộc với Hung. Anh ngẩng người lên quan sát cho kỹ rồi kết luận.

- Trời ơi! Cô ấy.

Hà mỉa mai:

- Anh có lầm lẫn không?

- Không, anh không lầm lẫn. Mai Phương! Đúng cô ấy rồi. Trời ơi! Sao cô ấy cũng có mặt ở đây? À! Mà anh hiểu rồi. Giờ cô ấy đâu còn là một cô gái, cô sinh viên nghèo nữa. Giờ cô ấy đã là một minh tinh màn bạc. Cô ấy thừa tiền để bước vào những chốn ăn chơi và loại đất đỏ như chỗ này. (sao nghe cha này nói phát bực quá ... chả làm như chả thủy chung lắm không bằng)

Giọng Hung như lạc đi. Hình ảnh Mai Phương nằm bên kẻ đàn ông lạ mặt ngày nào bắt đầu hiện ra trong anh. Anh bỗng dưng hét lên:

- Đã thỏa!

Hà sững sờ nhìn Hung. Hung không kiềm chế được mình nên thốt ra những lời thật khó chấp nhận được. Hà không nói gì, cô khẽ bảo Hung:

- Anh có muốn khiêu vũ với tôi không? Cứ hãy tưởng tượng tôi là cô ấy đi.

Hung gằn giọng:

- Tôi chẳng cần phải tưởng tượng ra ai cả. Cô ta không xứng đáng ...

Hà cắt ngang:

- Nhưng anh đã bảo anh không quên được cô ấy là gì?

- Không, tôi nhất định sẽ quên cô ta. Tôi căm thù cô ta.

Hà chớp lấy thời cơ:

- Cưới em đi anh Hưng. Em sẽ làm cho anh quên được cô ấy.

Hưng không suy nghĩ:

- Được, được. Hải Hà! Ngay tuần sau, chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới.

Anh sẽ cưới em. Hải Hà! Em nhớ nghe. Hãy làm cho anh quên bén cô ta đi, cô ta thật dĩ thỏa, cả trong tâm hồn lẫn thể xác, tồi thật.

Hải Hà cười:

- Vậy sáng mai chúng ta đi may áo cưới và đặt thiệp ngay nghe Hưng?

- Ừ.

- Anh có muốn cho giới báo chí biết không?

- Biết gì?

- Biết rằng ca sĩ Hải Hà sẽ cưới nhà doanh nghiệp trẻ Quốc Hưng?

Em sẽ cho chạy một dòng thật lớn trên trang đầu tiên của tờ báo.

- Tùy em, anh chỉ muốn nhận chìm hình ảnh của cô ta xuống bùn mà thôi. Ngoài ra, anh không quan tâm đến điều gì nữa.

- Anh thù ghét cô ả đến thế sao?

- Cô ta đã giẫm đạp lên tình yêu của anh. Em có biết không? Anh đã từng nhìn cô ta như một thánh nữ, như đức mẹ đồng trinh. Anh đui mù, phải không em?

- Lúc đó. Còn bây giờ anh thật sáng suốt khi anh đã chọn em.

- Đúng vậy. Vì em đã cho anh cái quý nhất của em rồi.

- Anh nghĩ được như vậy là tốt. Thôi, ta về đi anh.

Hưng gật đầu:

- Anh cũng muốn về ngay. Anh không muốn nhìn thấy gương mặt dối trá của cô ta nữa.

Hải Hà chiến thắng trong mưu toan của mình. Nhưng khi cô nhìn người con trai đang khiêu vũ bên cô gái đó, lòng Hải Hà tan nát. Tim cô thất lại và cô muốn lao đến giành lấy anh ra khỏi tay Mai Phương và rồi cô sẽ ôm chặt lấy anh trong vòng tay bé nhỏ của mình.

Nhưng ...

Hải Hà lắc đầu khổ sở. Người ta chỉ được quyền chọn một chớ

không thể chọn hai. Cô phải hy sinh tình yêu của mình để giúp cha cô hoàn thành tâm nguyện.

Hà bước theo Hưng ra xe, mắt cô vẫn không rời khỏi người con trai đó. Cho đến khi ánh mắt cô không còn dõi theo được nữa, cô mới chấp nhận bước vào xe Hưng. Cả hai trở về nhà, mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ miên man.

Ông Phan chìm đắm trong suy tư. Ông đi ra đi vào, không buồn ăn uống, không buồn trò chuyện. Bà Phan ngạc nhiên, nhưng không muốn quấy rối sự suy nghĩ của ông.

Ông đến bên điện thoại nhấn số. Đầu dây bên kia, giọng Hải Hà vang lên:

- Alô.

- Con, phải không Hải Hà?

- Dạ. Ba hả ba? Con nghe đây.

- Hải Hà! Bây giờ con rảnh không?

- Có chuyện gì vậy ba? Con đang rảnh.

- Vậy con về nhà đi, ba rất muốn gặp con. Ba có chuyện muốn nói với con.

Hải Hà cười nhẹ:

- Ba à! Thật ra con chuẩn bị đi may áo cưới với Quốc Hưng đây. Nhưng nếu ba muốn con về ngay, chuyện áo cưới ngày mai may cũng được.

- Ủ, con về liền nghe con.

- Dạ.

Nói xong, Hải Hà gác máy. Bên đầu dây bên kia, ông Phan cũng gác máy và ngồi xuống xa lông chờ đợi. Bà Phan từ trong nhà bếp bước ra, khẽ hỏi:

- Ông à! Dạo này ông làm sao vậy? Ông không khỏe phải không ông?

Ông Phan nhìn vợ trìu mến:

- Tôi không sao đâu, bà đừng lo.

- Có chuyện gì ông cứ tâm sự với tôi đi. Ông cứ thử dài mãi làm tôi sốt ruột quá.

Ông Phan rít vài hơi thuốc, đoạn chậm rãi nói:

- À! Tôi đã sai lầm ... tôi sai lầm rất lớn bà ạ.

- Sai làm gì hả ông? -- Bà Phan khó hiểu.

- Sai làm ở chỗ tôi đã đẩy con mình vào con đường lẩn quẩn không lối thoát mà lẽ ra nó không đáng để chịu như vậy. Nó hy sinh vì tôi, bà có biết không? Và điều này đã làm tôi ray rứt mãi. Bây giờ thì tôi đã hiểu ra rồi. Tôi không muốn để những thù hiềm ngày xưa giờ làm khổ các con. Tôi sẽ quên tất cả, và bằng lòng với hiện tại. Ai gieo nhân nào sẽ gặt lấy quả nấy. Họ cưới của mình thì sau này cũng có kẻ cướp lại của họ, đúng không bà?

Bà Phan càng khó hiểu hơn:

- Ông nói gì mà tôi chẳng hiểu gì cả? Sao lại làm khổ con? Khổ đứa nào? Mà làm sao nó khổ?

- Con Hải Hà. Nó hy sinh tình yêu của nó để trả thù cho cha. Tôi biết nó buồn khổ lắm. Nhưng nó muốn tôi vui, nó phải đành cam chịu như vậy.

- ...

- Chuyện ngày xưa đó mà, bà không nhớ sao? Chuyện giữa gia đình ông bà Trần và mình đấy. Họ mưu toan chiếm đoạt toàn bộ tài sản của mình, tôi phần uất nhưng không biết bằng cách nào để trả thù họ. Tôi đành bắt thằng Khải Bình phải lấy cho được con gái đầu của ông ta, nhưng thằng Bình không chịu, thế là Hải Hà hy sinh. Nó chiếm được trái tim của thằng con trai duy nhất gia đình đó. Tội nó sắp cưới rồi, nhưng tôi sẽ ngăn cản. Tôi không thể nhìn con gái mình phải hy sinh tình yêu của nó để đi đến một cuộc hôn nhân đầy toan tính, không tình yêu. Tài sản, tiền bạc để làm gì khi người ta không hạnh phúc?

Bà Phan hiểu ra mọi lẽ. Bà nhìn ông Phan rồi lắc đầu buồn bã:

- Vậy mà tôi cứ tưởng nó và thằng Tuấn sẽ thành hôn với nhau chứ. Hóa ra chàng rể là con ông bà Trần à?

- Đúng vậy, bà ạ. Mà bà thấy đấy, giờ tôi với bà cũng đã già rồi, thằng Khải Bình cũng làm rất khá. Hải Hà thì khỏi nói rồi, thu nhập của một ca sĩ nổi tiếng thì ai sánh bằng nữa? Tội nó dư dả để sống, đâu cần thiết phải lấy lại những gì đã mất, phải không bà? Tôi vừa gọi con Hà về đó. Tôi muốn nói rõ cho nó biết rằng, hãy quay về với tình yêu đích thực của nó. Đừng bao giờ lấy oán trả oán, vì oán oán sẽ chất chồng.

Bà Phan gật đầu đồng tình với chồng, bà nhỏ giọng:

- Thôi, ông đừng buồn nữa. Cũng may là ông kịp suy nghĩ, chứ không cả đời còn lại ông cứ ray rứt mãi. Khổ thân.

Bà nhìn ra cổng:

- Kìa ông! Con Hải Hà về tới rồi kìa. Ừa! Sao lại có thằng Khải Bình nữa cả? Chắc hai đứa gặp nhau trên đường thì phải.

Ông Phan mừng rỡ:

- Về rồi hả bà? À! Bà pha giùm tôi ấm trà nhé. Cha con tôi nói chuyện chắc lâu.

Bà Phan mỉm cười:

- Máy ấm tôi cũng chịu hết.

Khi Hải Hà và Khải Bình bước vào trong, bà Phan nhường lại không gian cho mấy cha con trò chuyện. Bà lui vào bếp để pha trà và làm bữa tối cho cả nhà sum họp.

Suốt buổi tối hôm đó, Hải Hà, Khải Bình và cha ngồi chuyện trò với nhau không mệt mỏi. Lúc đầu có những tiếng nắc nhen, nhưng sau một thời gian thì phát ra những tiếng cười. Phải gần đến hai giờ khuya, cả ba mới đi ngủ.

Hải Hà chuẩn bị sẵn đâu đó để rời khỏi nhà cha mẹ nuôi đi tìm Tuấn thì vừa lúc đó chuông điện thoại reo vang. Cô nhấc ống nghe và cầu mong đó là điện thoại của Tuấn, vì thỉnh thoảng Tuấn vẫn gọi để hỏi thăm sức khỏe của cô.

- Alô.

- Hải Hà phải không em?

Nhận ra giọng Quốc Hưng, Hải Hà cố nén tiếng thở dài, đáp nhỏ:

- Dạ.

- Em đợi anh một chút nhé, anh qua ngay. Chúng ta sẽ đi may áo cưới.

Hải Hà định trả lời lại, nhưng chỉ nhẩn bầy nhiều đó là Quốc Hưng cúp máy ngay.

Hải Hà buông mình xuống ghế xa lông chờ đợi. Mười phút sau, Quốc Hưng xuất hiện ở cổng. Anh nhìn Hà:

- Em thay đồ rồi à? Nhanh thế? Đúng là tác phong công nghiệp. Thôi, lên xe, ta đi em.

Hải Hà nhỏ giọng:

- Anh Hưng! Mời anh vào nhà chơi tí đã, một lát rồi hẵng đi. Em có chuyện muốn nói với anh.

- Vừa đi vừa nói Hà à. Hoặc đi may áo xong, ta ghé vào chỗ nào đó tha hồ trò chuyện.

Hải Hà lắc đầu:

- Anh cứ vào đi.

Nhìn vẻ khác lạ của Hải Hà, Hưng rất ngạc nhiên, nhưng rồi anh cho xe chạy thẳng vào sân, theo Hà vào phòng khách.

Hải Hà lịch sự với Hưng như người mới quen biết:

- Mời anh Hưng ngồi.

Quốc Hưng giương mắt nhìn cô:

- Sao hôm nay em khách sáo với anh vậy Hải Hà?

Hải Hà nhỏ nhẹ:

- Anh Hưng! Trước khi anh đến đây dẫn em đi may áo cưới, anh đã suy nghĩ kỹ chưa?

Quốc Hưng đáp nhanh:

- Anh suy nghĩ rồi.

- Anh có hối hận không?

- Sao em hỏi vậy?

- Vì trong mắt anh phảng phất một nỗi buồn không tên.

- Em tưởng tượng thì có.

- Không, đừng giấu em. Nếu như em để anh suy nghĩ lại, chắc chắn anh sẽ có một quyết định khác đây.

Quốc Hưng lắc đầu:

- Anh không muốn suy nghĩ thêm điều gì nữa. Anh đã chọn em và sẽ cưới em làm vợ.

- Vậy nếu hôm nay em không đồng ý đi may áo, em muốn anh về suy nghĩ thêm, anh thấy thế nào?

- Hải Hà! -- Quốc Hưng không giấu giếm. -- Kỳ thật anh sợ lắm. Anh sợ anh phải thất hứa với em, vì con tim anh chưa dành cho em trọn vẹn Hà ạ.

- Nên anh có thể thay đổi?

- Đúng vậy. Do đó anh muốn quyết định sớm chừng nào hay chừng ấy.

- Nghĩa là anh muốn mượn hình ảnh của em để xóa mờ hình ảnh

Mai Phương?

- Em đừng buồn, nhưng đó là một phần, Hà ạ. Hãy thông cảm cho anh, rồi thời gian sẽ giúp anh nguôi ngoai. Em sẽ giúp anh quên cô ấy và anh sẽ sống trọn vẹn cho em.

Hải Hà gật đầu. Dù sao Hưng cũng là nạn nhân trong âm mưu của Hà và Lưu Bích. Dù sao Hưng cũng rất thật lòng khi dám nói thật lòng anh với cô. Dù sao thì ba cô cũng đã xóa mối oán thù giữa hai gia đình. Dù sao bây giờ vật chất của cô và gia đình cũng đã sung túc thì tại sao Hà lại phải chiếm đoạt Hưng từ tay cô gái trong trắng, ngây thơ khác chứ? Tại sao Hà lại chia rẽ họ? Và đau đớn nữa là tự đánh mất tình yêu cao đẹp của mình.

Hải Hà nói với Hưng:

- Anh Hưng! Hãy quay về với Mai Phương đi. Em không đồng ý lấy anh nữa.

Hưng thảng thốt kêu lên:

- Hải Hà! Em đùa đấy ư?

Hải Hà nghiêm túc:

- Không, em không đùa. Hoàn toàn không đùa, anh Hưng ạ. Em nói nghiêm túc đấy.

- Em bảo không lấy được anh, em sẽ tự sát kia mà. Rõ ràng chỉ mới hôm qua đây thôi.

- Hôm qua khác, hôm nay khác. Trong một tích tắc đồng hồ, thế giới có thể đổi từ A sang B kia mà.

- Em không muốn tiến đến hôn nhân với anh thật ư?

- Đúng vậy.

- Tại sao?

- Vì em không yêu anh, thế thôi.

Hưng bàng hoàng nhìn Hải Hà:

- Em không yêu anh? Anh không tin. Không yêu anh làm sao em có thể hiến dâng tất cả cho anh?

- Hãy về hỏi chị Lưu Bích đi, rồi anh sẽ hiểu. Em đã kể tất cả chuyện này cho chị ấy nghe rồi.

Nói rồi Hà đứng lên:

- Bây giờ em phải đi đây. Xin lỗi vì em không còn thời gian tiếp anh nữa. Nếu muốn, chúng ta gặp lại sau. Nhưng kỳ thật, em không

muốn gặp anh dù chỉ là một giây phút.

Hà bước nhanh ra cổng trong cái nhìn sững sốt của Quốc Hưng. Anh không nói gì, lặng lẽ rời khỏi nhà cô. Trên đường về, anh cứ miên man suy nghĩ mãi. Anh không hiểu gì hết. Tất cả đã diễn ra một cách thật kỳ quặc. Anh không sao hiểu nổi. Đầu óc anh nhưc như búa bổ. Nghĩa là thế nào? Đòi cưới cũng Hà, đòi thôi cũng Hà. Sự thật thì Hà nghĩ gì, muốn gì và tại sao lại thay đổi nhanh như chong chóng thế?

Mặc kệ đi. Hưng đau đầu quá. Anh cố gắng lái xe về nhà, cố gắng không suy nghĩ nữa.

Bên tách cà phê đắng, Tuấn đối diện với Mai Phương. Cả hai thường ngồi với nhau như thế này hàng giờ nghe nhạc, nhâm nhi tách cà phê, không một câu nói. Đây là không gian bình yên trong phòng khách của trường quay.

Đột nhiên Hải Hà xuất hiện. Mai Phương và cả Tuấn ngờ ngàng nhìn cô, Tuấn thốt lên:

- Hải Hà! Em ...

Hải Hà nhìn Tuấn đăm đăm. Dường như không hề quan tâm đến sự có mặt có Mai Phương, Hải Hà khẽ gọi:

- Anh ...

Tiếng gọi ngọt ngào, âu yếm của cả hai khiến Mai Phương bất ngờ quá đổi. Cô hết nhìn Tuấn đến nhìn Hải Hà. Rõ ràng Hải Hà là tình nhân của Quốc Hưng kia mà, lẽ nào Hà lại bắt cả hai tay?

Gương mặt Hải Hà giờ cũng không còn xa lạ gì với Mai Phương nữa, vì cả hai đều nổi tiếng. Mai Phương nhìn hai người không dứt. Trong khi đó, cả Hải Hà lẫn Tuấn đều gần như quên hẳn Mai Phương.

Tuấn khẽ hỏi Hải Hà:

- Em đến tìm ai vậy Hà?

Hải Hà nũng nịu:

- Tìm anh chứ ai?

- Em không đùa đấy chứ?

- Tuấn! Anh không vui khi gặp em sao?

Tuấn vuốt chóp mũi Hải Hà:

- Vui lắm! Nhưng ...

- Nhưng sao anh? -- Hà vội hỏi.

- Nhưng rồi em sẽ lại đi, anh sẽ lại buồn. Anh không thích.

Hải Hà bá lấy cổ Tuấn:

- Còn như nếu em không đi nữa?

Tuấn lắc đầu:

- Em đừng giả sử chứ.

- Lần này thật rồi Tuấn ạ. -- Đoạn Hải Hà liếc nhìn Mai Phương rồi nói với Tuấn. -- Chỉ sợ anh không tiện hoặc ngại đi với em thôi.

Nghe Hải Hà nói thế, Tuấn mới chợt nhớ ra mình vẫn ngồi nãy giờ ở đây với Mai Phương. Anh e ngại nhìn Mai Phương, rồi ngượng ngùng giới thiệu:

- À! Xin giới thiệu với Phương, đây là Hải Hà, một người bạn cũ của anh.

Hải Hà dẫu môi:

- Người yêu cũ chứ anh.

Tuấn gật đầu:

- Phương à! Em có nhớ lần đi Vũng Tàu không? Anh có kể với em về Hà đó. Hải Hà chính là người yêu dạo ấy của anh. Và đây là Mai Phương. -- Anh quay sang Hải Hà. -- Đồng nghiệp của anh.

Hải Hà gật đầu chào Mai Phương. Mai Phương chào lại. Cô đứng lên:

- Xin phép hai vị, tôi bận chút công việc. Tôi đi đây.

Và Mai Phương đứng lên. Tuấn không cản, Hà cũng không cản. Khi Mai Phương đi rồi, Hải Hà ngồi xuống ghế đối diện với Tuấn.

- Anh có yêu cô ấy không?

Tuấn buồn giọng:

- Bọn anh chỉ là bạn. Cô ấy rất hiền và dễ thương. Nhiều khi anh rất muốn yêu cô ấy để quên em, nhưng anh không quên em được.

- Còn cô ấy?

- Cô ấy cũng giống như anh. Đã từng yêu, nhưng sóng gió ba đào vùi dập mối tình ấy. Cô ấy vẫn còn yêu người con trai nọ, nhưng ...

- Anh và cô ấy chỉ là bạn bình thường thôi sao?

- Đúng vậy. Tất nhiên đồng cảnh ngộ nên tình bạn của bọn anh thân thiết hơn đối với những người khác.

- Em gặp anh và cô ấy khiêu vũ với nhau ở vũ trường X ...

- Em gặp à? Sao không gọi anh?

Hải Hà làm mặt giận:

- Thấy hai người "tình" quá nên không đành gọi.

Tuấn kéo Hải Hà ngồi sát mình. Anh hỏi:

- Em ghen?

- Chứ sao.

- Thật không?

- Thật đấy.

Tuấn mừng rỡ:

- Vậy là em còn yêu anh?

- Xì! Yêu gì nổi mà yêu.

Tuấn nghe giọng nói hờn dỗi của Hải Hà, anh thấy lòng lâng lâng.

Anh vội hỏi:

- Em đến đây tìm anh thật đó hả?

Hải Hà gật đầu:

- Vâng.

- Có chuyện gì không em?

- Thăm anh không được à?

- Tất nhiên là tuyệt rồi, nhưng ... có thật là em muốn thăm anh không?

- Bộ anh không tin em à?

- Tin. Nhưng em nói thật đi, em tìm anh có việc gì vậy?

Hải Hà nắm lấy tay anh, giọng êm đềm, nhỏ nhẹ:

- Em đến để nói với anh một điều. Chỉ duy nhất một điều thôi, anh ạ.

Tuấn hồi hộp chờ đợi. Hải Hà lên tiếng chậm rãi:

- Em yêu anh.

Đôi mắt Hải Hà nhìn anh đắm đuối, Tuấn cũng nhìn cô. Anh không tin đây là sự thật. Anh ôm gương mặt Hà trong hai bàn tay anh, nhỏ giọng:

- Em ... Có thật là em muốn quay về với anh không, Hải Hà? Có thật vậy không em?

Hải Hà gật đầu, đôi mắt vẫn đắm đuối nhìn anh:

- Tuấn ơi! Em yêu anh. Em sẽ kể cho anh nghe tất cả những chuyện đã qua, rồi anh sẽ hiểu và tha thứ cho em. Em muốn nói với anh

rằng, mãi mãi em vẫn yêu anh. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu, anh nhé.
Tuấn bế bổng Hải Hà lên. Anh xoay một vòng, hai vòng ... Hải Hà kêu lên:

- Chóng mặt em quá, anh Tuấn ơi. Để em xuống đi anh.
- Không, anh cứ bế em thế này để phạt em thời gian qua bắt anh phải chịu khổ vì nhung nhớ.
- Thôi mà, cho em xin đi Tuấn. Em sẽ đền anh cái khác.
- Cái gì nào?
- Thì bỏ em xuống đi, em sẽ nói.
- Không, nói trước mới bỏ.

Hải Hà nũng nịu:

- Đền anh ngàn nụ hôn, được chưa anh?
- Chưa.
- Vậy chứ anh muốn gì nữa nè?
- Mươi ngàn nụ hôn, đồng ý không?

Hải Hà kêu lên:

- Em chết mất.
- Hôn nhau mà chết à? Chịu không thì bảo?

Hải Hà cười tươi:

- Chịu ... Chịu ...

Tuấn đỡ Hà xuống. Anh nâng mặt cô lên, ghé môi mình hôn lên mắt, lên má rồi lên đôi môi hé mở chờ đợi của Hà. Nụ hôn nồng nàn, ngây ngất.

Sợ có người làm phiền, Tuấn đưa Hà ra xe. Anh khẽ bảo:

- Chúng mình đến nơi khác, nghe em? Anh muốn ôn lại những kỷ niệm xưa. Ở đây đông người quá.

Hà đồng ý ngồi vào xe. Tuấn cho xe chạy thẳng về hướng Thủ Đức, xuống rừng cao su Biên Hòa, nơi ngày xưa anh và Hà vẫn thường lui tới chuyện trò tâm sự.

Dọc đường, Tuấn hỏi:

- Em chia tay Hưng rồi à?
- Em trả Hưng lại cho cô ấy.

Tuấn ngạc nhiên:

- Cô nào?
- Mai Phương chứ ai?

Tuấn ngớ ngàng:

- Sao lại là Mai Phương? Em biết Mai Phương trước rồi à?
- Vâng ạ. Em có lỗi với cô ấy rất nhiều. Nhưng đợi khi cô ấy hiểu ra mọi việc, em sẽ đến tạ tội với cô ấy.

Tuấn ngơ ngác:

- Anh không hiểu gì hết.
- Để em kể rõ cho anh nghe. Chuyện là thế này, em đã cố tình cướp Hưng trên tay Mai Phương. Trước khi quen em, Hưng đã yêu Phương rồi. Nói một cách chính xác hơn, mối tình của họ nồng nàn cũng như anh và em vậy Tuấn ạ.
- Nhưng sao em lại làm thế?
- Vì hoàn cảnh, anh ạ.
- Em nói rõ hơn đi. Có gì ngại không em?

Hà lắc đầu, nói tiếp:

- Gia đình em và gia đình Hưng có mối oán thù rất lâu. Ba em bị phá sản vì gia đình Hưng, nên ba em quyết nhất định đòi trả thù. Không có cách nào để trả thù được, em liền nghĩ ra cách lấy cho được Hưng để vào đó phá tan nát cái gia đình ấy. Nếu được sẽ chiếm lại toàn bộ tài sản mà ngày xưa ba em mất vì gia đình đó.

Tuấn gật đầu:

- Hóa ra vì oán thù ngày xưa mà em chia rẽ tình yêu của họ. Khi em làm việc này, ba mẹ em có biết không?
- Lúc đầu thì không. Nhưng khi có kết quả trong tay, em thông báo với ba em, ba em hài lòng lắm. Nhưng không hiểu sao sau đó vài hôm, ba gọi em về. Mới hôm qua chớ mấy. Ba khuyên em không nên làm điều đó nữa. Ba còn khuyên em hãy quay lại với tình yêu đích thực của mình. Mọi oán thù hãy nên xóa sạch, có như thế cuộc sống của mình mới nhẹ nhàng, thanh thản.
- Và hôm nay em đã quay lại với tình yêu đích thực của mình? --

Tuấn ghen ngào hỏi.

Hải Hà đáp nhỏ:

- Vâng, và anh có còn yêu em không Tuấn?
- Anh suốt đời suốt kiếp yêu em. Em là lẽ sống của đời anh mà Hà. Đừng bao giờ hỏi anh câu đó nữa nghe em.
- Dạ.

- Hưng biết chuyện này chưa?

- Có thể là Hưng chưa biết. Nhưng nếu như lúc này Hưng về thẳng nhà, chắc chắn chị của Hưng sẽ kể cho anh ta nghe.

- Còn Mai Phương?

- Mai Phương chưa hay biết, nhưng rồi Hưng sẽ tìm cô ấy. Họ yêu nhau cơ mà, chắc chắn họ sẽ nối lại sợi dây ân tình ngày nào em đã làm đứt. Một lúc nào đó, em sẽ xin lỗi Phương. Em tin cô ấy sẽ tha thứ cho em.

Tuấn tấp xe vào lề đường. Kéo Hải Hà vào lòng, anh siết cô thật chặt và nhỏ nhẹ:

- May là ba em kịp thời suy nghĩ. Nếu không, anh vĩnh viễn mất em rồi. Kể từ bây giờ, anh không để mất em nữa đâu.

- Sao anh tự tin quá vậy?

- Vì anh quyết định rồi. Ngay ngày mai, anh sẽ tuyên bố với tất cả mọi người: chúng ta sẽ cưới nhau.

Hà giương mắt nhìn Tuấn:

- Cưới nhau hả anh? Bao giờ thế anh?

- Nội trong tuần sau. Anh không muốn để lâu nữa, nguy hiểm lắm.

- Bộ anh không tin em à?

- Không phải. Anh sợ người ta bắt cóc em lắm.

- Thôi đi ông ơi.

Cả hai cùng cười. Hà ôm lấy cổ Tuấn, hôn anh nồng nàn. Họ sống lại những phút giây xưa cũ và niềm đam mê mới lạ.

Cả hai chưa bao giờ thấy mình được hạnh phúc, được thực sự có nhau như thế.

Hưng bàng hoàng đến lặng người. Lưu Bích dứt câu chuyện lúc nào anh cũng chẳng hay. Có lẽ Lưu Bích hiểu ra mưu đồ của Hải Hà nên không đành để em mình phải đau khổ nữa. Mặc khác, Mai Phương giờ đã là minh tinh màn bạc nổi tiếng số một. Có một cô em dâu như Mai Phương thì gia đình cũng nổi lây, đại gì không kể ra sự thật cho Hưng biết. Lưu Bích còn nghĩ chắc chắn Mai Phương vẫn chưa quên Hưng. Mỗi tình đầu nào bao giờ cũng sâu đậm, khó nguôi.

Hưng kêu lên:

- Trời ơi! Sự thật phũ phàng đến thế sao? Chị Bích! Sao chị ác quá

vậy?

- Đó là mưu đồ của Hải Hà, chị chỉ làm theo thôi mà.

- Trời ơi! Lẽ ra chị không nên nhúng tay vào việc ấy, chị ...

- Vì mẹ nữa, Hưng ạ. Thôi, dù sao chuyện cũng đã lỡ rồi, em muốn quay lại cũng đâu có khó. Chị biết con Phương vẫn còn yêu em chán.

Hưng lắc đầu khổ sở. Anh vội lao ra khỏi nhà. Anh tìm đến gặp Mỹ Uyên.

Mỹ Uyên ngạc nhiên nhìn Hưng:

- Anh Hưng! Không đừng kiếm em, chắc có việc gì gấp?

- Mỹ Uyên! Hãy giúp anh. Chỉ có Uyên mới giúp được anh thôi. Anh chết mất, Uyên ạ.

Mỹ Uyên ngỡ ngàng:

- Anh nói gì thế, em giúp anh chuyện gì nào? Anh nói thử xem.

Hưng kéo Uyên ra ngoài, nhỏ giọng:

- Hãy giúp anh, chuyện của anh và Mai Phương đó mà, vô cùng phức tạp. Giúp anh Uyên nghe.

Uyên nhìn Hưng khó chịu:

- Anh bỏ người ta đi một lèo, giờ anh còn muốn gì nữa? Anh định làm gì hả Hưng?

- Mỹ Uyên à! Không phải lỗi tại anh. Anh vừa hiểu ra mọi việc, sự thật đã được phơi bày. Anh và Mai Phương đều hiểu lầm nhau. Có người thứ ba cố tình chia rẽ anh và Phương, Uyên ạ. Uyên hãy giúp anh giải thích rõ cho Phương nghe đi. Anh tin khi cô ấy hiểu ra ngọn ngành, cô ấy sẽ tha lỗi cho anh.

Uyên bàng hoàng:

- Vậy là sao? Ý anh muốn nói là có kẻ đã chia cắt tình yêu của anh và Mai Phương?

- Đúng vậy.

- Thế kẻ đó là ai?

- Một người mà Phương biết. Thật ra người đó không ai xa lạ cả Uyên ạ, đó chính là ca sĩ Hải Hà. Nhưng cô ấy làm chuyện này cũng chỉ vì hoàn cảnh đưa đẩy. Cô ấy cũng là kẻ đáng thương.

- Em không hiểu gì hết.

Hưng phải kể lại toàn bộ câu chuyện cho Mỹ Uyên nghe. Khi nghe

hết câu chuyện, Mỹ Uyên gật gù:

- Ừ nhỉ, trong câu chuyện này em thấy ai cũng đáng thương hết. Đáng trách chỉ có mẹ anh và chị Lưu Bích thôi. Nhưng bây giờ mẹ anh có đồng ý cho anh quen với Phương không?

- Điều đó không còn quan trọng nữa. Cái chính là Mai Phương còn hay không còn yêu anh mà thôi.

- Em không biết. Nhưng từ ngày xa anh, nó vô cùng đau khổ. Em hỏi gần bao nhiêu lần tại sao, nó không hề hé môi nói một lời.

Hung khổ sở:

- Em giúp anh nghe Uyên. Em hãy đến gặp Mai Phương trước và nói rõ cho cô ấy biết, anh sẽ ở ngoài xe và chờ đợi. Nếu anh đừng đừng bước vào, Mai Phương sẽ đuổi anh ngay. Anh có nói gì cô ấy cũng chẳng nghe đâu.

- Trong chuyện này, Phương có lẽ chỉ đau buồn vì duyên tình ngang trái chứ nó không oán giận anh đâu. Vì suy cho cùng anh cũng đâu biết gì, anh chỉ thấy trước mắt Phương nằm với người đàn ông khác. Nếu đặt vào địa vị anh, ai cũng như anh thôi. (nhưng thằng cha này dễ sa ngã wa, chán ghê)

- Không, Phương sẽ trách anh sao không cho cô ấy có một lời giải thích. Lẽ ra anh phải cho cô ấy một cơ hội để cô ấy bày tỏ, đằng này ...

Uyên an ủi:

- Thôi, anh đừng tự dằn vặt mình nữa. Chuyện gì cũng đã qua rồi. Em hứa sẽ giúp anh hết mình.

- Bây giờ ta đi đi Uyên. Anh nôn nóng lắm.

- Em nghĩ anh nên bình tĩnh. Thật sự phải hết sức bình tĩnh, anh Hưng ạ, không thì hỏng hết.

- Anh hiểu rồi. Anh đợi ngoài xe, Uyên thay đồ đi nhé. À! Phương vẫn ở chỗ cũ chứ Uyên?

- Vâng.

Hung ra xe, anh ngồi đợi Uyên mà lòng nóng như lửa đốt, vừa lo vừa hồi hộp. Một lát nữa xuống chỗ Phương, không biết chuyện có thành không nữa? Anh thầm cầu nguyện ơn trên ban phước lành cho anh.

Mai Phương ngạc nhiên vô cùng khi tự dưng không hẹn mà Mỹ

Uyên mò xuống. Cô nhúu mày nhìn bạn:

- Chắc có tin gì đột xuất hả Uyên?

Uyên giả vờ:

- Chẳng có tin gì cả, xuống đòi nợ mi đây.

- Nợ gì nhỏ?

- Bảo cho người ta cặp vé đi xem phim mà chờ dài cả cổ hồng thấy.

Tự dưng gạt người ta à.

Mai Phương vội bào chữa:

- Ủa! Phương đưa rồi mà.

- Đâu, sao hồng thấy gì hết vậy?

- Phương đến mà không gặp Uyên nên đưa cho bé Tân. Bộ Tân nó không đưa cho bồ à?

Uyên vỡ lẽ:

- A! Hóa ra cái thằng khi Tân, nó ém luôn. Chắc là ém để mời bạn gái đi quá. Trời! Mới lớp mười mà bày đặt.

Nói rồi Uyên cười tủm tỉm nhìn Phương:

- Cho mình xin lỗi ghen Phương. Mình trách lầm cậu, để mình về phạt thằng em một bữa.

- Thôi lỡ rồi, đừng la nó. Khi khác mình sẽ tặng cậu hai cặp.

Mỹ Uyên mỉm cười, kéo tay bạn vào trong, cô thú nhận.

- Mình đến đây không phải để trách Phương về chuyện vé đâu, đến vì chuyện khác.

- Chuyện gì?

- Khó nói lắm.

- Nói đi mà, làm như xa lạ vậy.

Mỹ Uyên nhìn Phương rồi nhỏ giọng:

- Mình hỏi thật nhé. Bây giờ Phương nổi tiếng rồi, tiền bạc cũng dư dã, sao Phương không lên trung tâm thành phố mua một căn nhà trên đó mà ở, lại ở căn nhà nhỏ xíu, cũ kỹ và xa xôi này? Phương không ngại những đồng nghiệp khác cười sao?

Phương cười buồn:

- Căn nhà này đầy ắp kỷ niệm làm sao mình rời xa nó được. Mình sẽ không bao giờ bán nó đâu, Uyên ạ.

- Mình hỏi bồ một câu nữa nha.

- Hỏi đi. Sao Uyên hôm nay khách sáo quá vậy?

Uyên chỉ mỉm cười không đáp, đoạn cô hỏi:

- Phương này! Bỏ có còn nghĩ về anh Hưng không?

Nghe nhắc đến Hưng, đôi mắt Phương trĩu buồn. Cô đáp nhỏ:

- Tất cả đã qua rồi. Mình không muốn nghĩ đến anh ấy nữa. Anh ấy đã có người khác, anh ấy không bao giờ còn nghĩ đến mình nữa.

- Nhưng điều quan trọng nhất là Phương có thật sự quên anh Hưng không?

- Làm sao quên được hả Uyên khi mỗi tình đầu của tụi mình đẹp như thế? Nhưng dù sao mình cũng sẽ cố quên để còn lo tương lai của mình nữa.

- Nếu như anh Hưng quay trở lại?

- Mình nghĩ rằng chỉ khi nào trái đất ngừng quay.

- Phương nghĩ vậy à?

- Đúng thế.

- Có bao giờ Phương nghĩ rằng lỗi này không phải tại anh Hưng?

- Phương biết rất rõ lỗi không phải do Hưng. Nhưng anh ấy quá khe khắt, anh ấy không bao giờ cho mình có cơ hội giải thích, điều đó làm mình thật sự thất vọng.

- Phương à! Mình biết tất cả chuyện của cậu rồi dù cho cậu có che giấu.

Mai Phương ngờ ngàng:

- Làm sao cậu biết? Cậu biết chuyện gì?

- Chuyện Phương bị hại đấy.

- Uyên biết chuyện mình bị hại à? Ai nói với Uyên vậy?

- Câu trả lời, mình hẹn Phương khi khác nhé. Bây giờ, Phương chuẩn bị tiếp khách nghe Phương.

- Ai vậy?

- Người không xa lạ gì đâu. Phương thay quần áo đi.

- Có khách thật hả Uyên?

- Ừ.

Nghe lời Mỹ Uyên, Phương đi thay lại bộ quần áo, chải sơ lại mái tóc. Những lúc ở nhà như thế này, Phương không dùng son phấn, cô thật sự là Mai Phương của thuở nào. Giản dị và bình thường, trông cô trẻ trung xinh đẹp hẳn.

Vừa bước qua tấm rèm, Phương sững lại ngay. Hưng bật dậy khỏi

ghế xa lông:

- Mai Phương!

Phương bàng hoàng nhìn Hưng. Cô khẽ kêu lên:

- Anh Hưng ...

Nhưng rồi kịp kiềm chế được, cô không nhìn Hưng nữa. Giây phút ngỡ ngàng rồi cũng qua, cô lấy lại quân bình cho tâm hồn. Cô cố nở nụ cười lịch thiệp như tiếp một vị khách đến thăm.

- Mời anh ngồi.

Quay vào trong, Phương gọi:

-Chị Năm ơi! Pha cho em hai ly nước chanh nghe chị.

Vì lúc đó Mỹ Uyên đã rút êm ra khu xóm nhỏ, nhường lại không gian cho Hưng và Phương tâm sự.

Hưng nhìn Phương:

- Em thay đổi nhiều quá. Anh không sao ngờ nổi đây là cô bé Mai Phương thuở nào.

Giọng cô trở nên lạnh lùng:

- Anh đến tìm tôi có việc gì không?

- Mai Phương! Hãy tha lỗi cho anh. Anh đã làm em đau khổ, anh đã hiểu ra tất cả rồi. Anh đến đây cầu mong em tha thứ cho anh.

- Anh không có lỗi gì cả. Lỗi là tại tôi, tại tôi nghèo nên mọi người khinh chê tôi. Mọi người chà đạp lên danh dự của tôi, giẫm nát tình yêu thơ ngây, trong trắng của tôi. Anh không có lỗi thì đến đây xin lỗi làm gì?

- Anh van em Mai Phương. -- Nét mặt Hưng hằn những nét khổ đau. -- Đừng nói với anh những lời như thế. Đừng dằn vặt nhau nữa. Anh hiểu tất cả rồi. Do bởi hiểu lầm, chung quy chỉ vì anh quá yêu em nên nông cạn không chịu nghĩ suy khiến tình yêu đôi mình bị chia cắt, bị dờ dang. Nhưng trong lòng anh không lúc nào nguôi nhớ thương em, Phương ạ. Và hiện tại anh yêu em hơn bao giờ hết.

Nước mắt tuôn mi, Phương nghẹn ngào:

- Muộn rồi, muộn quá rồi.

Hưng lắc đầu, chồm người về phía Mai Phương:

- Chúng ta sẽ bắt đầu tạo dựng hạnh phúc mới.

Cô nói trong màn lệ:

- Không. Mỗi người đã có một cuộc sống khác. Tôi quên hết rồi,

hiện tại tương lai sự nghiệp tôi đầy đủ quá rồi. Anh thấy đấy, hãy để tôi được yên. Anh về đi!

Hung chụp lấy tay Phương siết chặt:

- Mai Phương! Anh cần em, anh không thể mất em. (nhưng bảo đảm anh sẽ không sao trong 1 thời gian rất ngắn kaka)

- Hung ạ! Em không trách anh đâu, nhưng rất nhiều trở ngại xung quanh chúng ta. Anh có Hải Hà, anh còn mẹ và chị anh.

- Em lắm rồi. Hải Hà chính là người yêu của Tuấn. Họ yêu nhau đắm say. Em hãy nghe anh kể đầu đuôi sự việc Phương nhé, rồi em sẽ thấy tất cả điều đáng thương chứ không đáng ghét.

Và Hung kể một mạch cho Mai Phương nghe, kể tất cả. Nghe đến đâu, Phương ngơ ngàng, bàng hoàng đến đó. Cuối cùng khi Hung kể xong, Phương buông thõng:

- Cuộc đời sao mà phức tạp thật.

- Mai Phương! Nếu anh có lỗi chỉ vì anh quá yêu em nên ghen tuông mù quáng. Em có tha thứ cho anh không Phương? (ông nì xạo ke wá hà)

- ...

Nhìn lên tường, mắt Hung rực sáng, lòng anh vui tươi:

- Mai Phương! Anh biết em vẫn còn yêu anh nè. Nhất định em vẫn luôn nhớ đến anh, phải không em?

- Sao anh dám quả quyết như vậy?

- Hình ảnh anh đây trong phòng em đây này, cũng như hình ảnh em không lúc nào phai nhạt trong tim anh. Đừng làm khổ nhau nữa Phương ơi. Xin em cho anh chuộc lỗi lầm xưa. Chúng ta làm lại từ đầu, em nhé?

Rồi không đợi Phương nói gì. Hung đứng lên gỡ cây đàn vắt trên cây đinh treo trên tường xuống. Anh dạo vài nốt nhạc và ngân nga:

- "Tình yêu em ơi cứ bắt trò chơi, em sẽ khóc khi anh đuổi tìm. Tình sẽ theo thời gian nhạt nhòa phai, xin hứa cho rằng, một lần yêu phải trăm lần khổ đau ..."

Đột nhiên Phương kêu lên khe khẽ:

- Anh Hung!

Hung mừng rỡ nhìn cô. Anh hỏi hộp chờ đợi.

Nhưng Phương lại nói, rất êm dịu:

- Anh về đi Hưng.

Hưng nhìn cô ngơ ngàng. Thật lâu, anh muốn hỏi một điều gì đó nhưng lại thôi. Anh đặt đàn trở về chỗ cũ rồi đứng lên:

- Mai Phương! Anh để em có thời gian suy nghĩ. Nếu còn yêu anh thì hãy tha thứ cho anh. Anh sẽ chờ đợi em, chờ đợi cho đến khi nào em gật đầu đồng ý. Anh về nghe em.

Hưng bước ra khỏi nhà Mai Phương, anh không nhìn thấy Mỹ Uyên đâu cả. Anh chờ trong xe, một lúc sau Mỹ Uyên đến bên cửa sổ xe con của anh, tươi cười:

- Sao rồi anh Hưng? Ổn chứ?

Hưng buồn bã:

- Không ổn rồi Uyên ạ. Mai Phương còn giận anh.

- Tưởng gì. Không trách nó được. Thôi, anh về đi Hưng. Em sẽ ở lại với Phương và khuyên nó.

- Giúp anh khuyên Phương, nghe Uyên.

- Yên tâm đi mà. Em sẽ cố hết sức.

- Chiều, anh ghé đón Uyên nghe.

- Thôi, để em đi xe buýt về, hoặc rủ Phương lên Sài Gòn chơi luôn.

- Vậy cũng được. Anh về nghe Uyên.

- Đừng có buồn. Mọi việc sẽ ổn thôi, anh Hưng ạ.

- Cầu trời được như vậy.

Uyên đùa:

- Nếu được Phương rồi, anh có hứa ăn chay không?

- Anh hứa ăn chay ba năm.

Uyên lè lưỡi:

- Ghê không. Hay ăn được ba ngày là trợn mắt?

Hưng cười:

- Đừng có coi thường anh chứ. Hề mà được Phương, bảo anh làm gì, anh cũng làm hết.

Hưng nói xong là cho xe lăn bánh. Đợi Hưng khuất trên đường, Uyên mới đi vô.

Thấy Phương ngồi ngả lưng nơi ghế xa lông, gương mặt đắm chiêu, xa vắng, Uyên vỗ vai bạn.

- Nghĩ gì vậy Phương?

- À! Đủ chuyện hết.

- Chắc chắn có anh Hưng trong đó?

Phương then thùng:

- Đừng có đoán mò.

- Thôi đi mà, cho tôi xin, bày đặt dối lòng hoài. Bao đêm khóc ròng, bao đêm thức trắng vì người ta mà bây giờ đuổi người ta về, làm bộ ghê. (có cô bạn thân mà cũng phản rồi hic hic)

Phương không thềm cãi với Mỹ Uyên. Cô vẫn trầm ngâm suy nghĩ.

Uyên tiếp:

- Anh Hưng trong vụ này cũng đáng ghét thật. Nhưng suy cho cùng có yêu ảnh mới ghen chứ. Mà đàn ông mà ghen thì khỏi nói.

Phương à! Tha cho ảnh đi Phương, tội nghiệp ảnh quá.

- Tội thì Uyên đi theo ảnh đi.

- Nếu Phương không ghen thì Uyên đi theo Hưng luôn đó.

- Xì! Đi theo cho ông Trung ổng đốt mi ra tro.

- Anh Trung hiền khô. Ảnh cho phép mình kết giao hết tron bạn bè chớ bộ.

- Ông thử mi đó, đừng có ham. Ông Trung ghen chú.

Uyên cười khi:

- Thôi, đừng có đi lạc đề nữa, đang nói chuyện ông Hưng mà. Nè Phương! Mi sẽ tha cho Hưng chứ?

- Để xem lại.

- Còn xem gì nữa, ổng yêu mà chết được. Mà mi cũng thế, yêu ổng như điên mà cứ dằn vặt nhau hoài.

- Mình cần thời gian suy nghĩ.

- Tại sao yêu mà phải suy nghĩ?

- Đâu phải một mình Hưng, còn mẹ ảnh, Lưu Bích ...

- Những người đó rồi sẽ hiểu và chấp nhận Phương thôi mà. (trời! họ là chủ mưu chứ ai mà cần phải chờ họ hiểu và chấp nhận ... bây giờ có nước Phương không chấp nhận làm bà con với họ thì có, đúng hong chị cọt và sis Mơ?) Vả lại, bây giờ Phương là một nhân vật nổi tiếng, ai sánh bằng nữa chứ? Chỉ có điên mới từ chối Phương.

Phương lặng im đi vào phòng riêng của mình:

- Vào đây chơi Uyên, mình muốn nằm một chút. Bật nhạc giùm mình đi.

- Nhức đầu hả?
- Sợ sợ, nhưng thật tình mình không hề suy nghĩ.
- Này! Hỏi thật nhé. Quan trọng nhất là mi có muốn sống chung với Hưng không?
- Cho mình hẹn lại câu trả lời này nghe.
- Con khi gió. Có hay không mà cũng hẹn.
- Bậc nhạc lên đi mà, mình xin cậu đấy.

Chiều ý bạn, Mỹ Uyên không hỏi han gì nữa. Cô bậc nhạc lên cho Phương và nằm bên bạn, mặc cho Phương suy nghĩ, Uyên không dám hỏi nhiều. Cô miên man nghĩ về câu chuyện tình yêu của Phương và Hưng. Đúng là một huyền thoại.

Hưng gợn gợn trong bộ đồ thể thao trắng làm lủi đi bộ băng ngang đầu con đường. Phương đợi sẵn từ lâu. Cô cảm xúc đến nghẹt thở, từ từ ngược chiều với anh.

Hưng sửng sốt:

- Ô Phương! Em đi đâu đó?

Phương xúc động:

- Em đi tìm anh.

Hưng ghen ngào mỉm cười:

- Em biết anh chơi ở sân này?

Phương tình tứ gật đầu:

- Không biết anh thì còn biết ai nữa? Vậy mà cũng hỏi.

Anh dừng lại ngắm Phương:

- Hồi này, em đẹp quá.

- Anh đẹp thì có.

- Đàn ông mà đẹp cái gì?

- Em thấy anh đẹp.

- Em đi đây đây?

Phương phụng phịu:

- Hỏi kỳ chưa? Đi tìm anh.

Hưng bối rối:

- Tìm anh thật sao? Em ... em quên hết chuyện cũ rồi chứ. Tìm anh là bạn hay là ...

- Là gì có quan trọng đâu. Em tìm anh là được rồi.

Hưng mừng rỡ anh nói:

- Anh mặc đồ thể này, phải về thay chứ?

Phương giữ lấy tay anh:

- Không sao hết, em thích như vậy. Để anh về nhà coi như mất anh.

Mẹ anh giữ kỹ anh quá, em không dại đâu.

Anh ngần ngại:

- Em nổi tiếng quá trời, đi phố với em nguy hiểm lắm.

Phương đắm đuối nhìn anh. Cô bỏ qua tất cả cho anh hết rồi, cô muốn sống lại những kỷ niệm tươi đẹp ngày xưa. Cô muốn anh và cô sẽ có những phút giây thật sự hạnh phúc.

Hung như không tin đây là sự thật, anh lại hỏi:

- Em đi tìm anh thật?

Phương nao nức:

- Đêm nay em sẽ đi suốt đêm với anh. Em nhất định rồi, từ giờ chúng ta đừng xa nhau nữa nhé anh. Em không rời xa anh nữa, anh tính sao thì tính.

- Em suy nghĩ chưa Phương?

- Kỹ rồi mới tìm anh đây.

Phương níu tay anh:

- Tình sao anh? Bộ đứng đây hoài sao?

Hung ngỡ ngàng:

- Em đòi đi chơi với anh suốt đêm?

- Ừ. Bộ anh sợ hả?

- Sợ thì không sợ, nhưng ...

Phương nhí nhảnh:

- Không nhưng nhị gì hết ấy, anh kỳ ghê đi.

- Nhưng anh mặc đồ này.

- Có sao đâu, em không chê thì thôi chứ.

- Lỡ báo chí họ săn tin rồi đưa tin, em không ngại sao?

- Em cóc cần, em chẳng sợ. Em chỉ biết là em yêu anh.

- Khó khăn lắm chúng ta mới được ở bên nhau. Anh mừng lắm anh chỉ ngại cho em thôi.

- Em không ngại thì thôi chứ.

Anh chép miệng:

- Thôi được, lên xe đi.

Anh vội tắc xi, kéo Phương chui vào. Ngồi bên anh, Phương xôn

xao quá. Cô nép sát vào người anh, nghịch những sợi lông quần
bướng bình mọc dài theo chân Hưng.

Hưng đăm đăm siết lưng cô:

- Em!

Phương nghịch cặp đùi để trần của anh như một đứa bé nghịch
ngọc đòi mẹ.

- Đau không anh.

Hưng lắc đầu:

- Đau nữa anh cũng chịu được.

Phương không còn nhớ chuỗi ngày đau khổ đã qua nữa, cô thấy
mình và Hưng như những ngày thơ ấu. Vui vẻ, hồn nhiên, thơ ngây
và thân thiết.

Hưng bóp lưng Phương, giọng thật ấm:

- Để anh ngồi im lặng bên em, nghe Phương.

Hưng đưa cô về nhà Phương. Cô bảo:

- Anh không muốn đi suốt đêm với em à?

- Muốn chứ, nhưng em sẽ cảm mất thôi. Về nhà em, mình có thể
chuyện trò thâu đêm mà.

Phương gật đầu:

- Vậy cũng được.

Hưng ngồi bên cô trong căn nhà nhỏ. Cả hai ôn lại đủ mọi chuyện
đã qua, vui có, buồn có. Đến khi chuông nhà thờ đổ mười hai tiếng,
Hưng mới giật mình:

- Em phải ngủ chứ Phương.

- Em muốn thức với anh cơ.

- Mai em sẽ bệnh.

- Bệnh có anh lo.

- Em bướng bình thê, lớn rồi mà vẫn như xưa, nhõng nhẽo quá trời.

Vào ngủ đi em, để anh canh em ngủ.

- Thôi anh, nguy hiểm lắm.

- Không tin anh à?

- Ai dám tin.

Hưng cười, Phương cũng cười theo. Anh đưa cô vào phòng.
Phương run lên vì sợ, nhưng vẫn nao nức trong lòng. Anh khóa cửa
rồi dịu dàng kéo Phương ngồi xuống. Hai chân anh duỗi dài, bắt

Phương dựa lưng vào anh.

Gục mặt vào tóc cô, anh vuốt dọc lưng cô.

Thời gian như ngừng đọng, vũ trụ ngưng tiếng thở cho Phương và anh ôm nhau. Thỉnh thoảng, Hưng hôn môi cô. Anh nói thật khẽ những câu nghe không rõ. Anh làm thật nhẹ những cử chỉ tuyệt vời.

Miên man yêu nhau đến sáng hôm sau cả Phương và Hưng đều giật mình. Phương không khóc, bởi cô yêu anh, những giọt hồng đã rụng xuống từ một nơi nào khó gọi tên. Anh ôm lấy cô.

- Từ bây giờ, anh có bốn phận và trách nhiệm với em rồi. Phương!
Anh yêu em.

Phương gục mặt vào ngực anh:

- Có anh là có tất cả.

- Anh yêu em quá Phương ơi. Em thật cao thượng, thật vị tha. Em trong trắng vô ngần.

- Phương ngậm ngùi:

- Anh đừng khinh em, nghe anh.

Anh nghiêm mặt:

- Đừng nghĩ nhầm nào. Anh yêu em lắm. Chưa bao giờ anh hạnh phúc như hôm nay. Suốt đời này, anh sẽ lo cho em, Phương ạ.

- Thôi anh ạ, em không đòi hỏi gì nữa đâu. Em chỉ biết yêu anh và cho anh những gì người ta gọi là quý nhất của một người con gái, thế thôi.

Anh dịu dàng:

- Anh xin lỗi em. Không hiểu sao anh lại điên đến thế.

Phương chặn tay lên môi anh:

- Tại em chứ. (chòy! cô này si tình wá xá cỡ gòi mí sis ui)

Anh cười:

- Em cũng ghê lắm nghe, anh không ngờ ...

- Anh không ngờ sao?

- Không ngờ em còn nguyên si.

- Trời ơi! Anh khinh em quá.

- Không phải là khinh, nhưng anh bất ngờ quá. Bởi vì em là một minh tinh màn bạc nổi tiếng. Người ta hay nói diễn viên, ca sĩ ...

- Anh! Đâu phải ai cũng vậy.

- Bởi vậy anh mới quý em, yêu em hơn bao giờ hết.
- Thế còn khi em chưa là mình tinh, anh có nghĩ thế không?
- Không bao giờ. Bởi anh hiểu em nhất. Anh chỉ sợ lúc xa anh, em đau khổ, dễ xa ngã trong vòng tay kẻ khác. (vậy mà ông còn bỏ rơi người ta, đồ dã man) Mai Phương! Mình tính chuyện đám cưới nghe em. Em bằng lòng làm vợ anh nhé?
- Em yêu anh, chúng ta yêu nhau, nhưng còn ba mẹ anh, chị Lưu Bích và những người khác?
- Tất cả đã đồng tình rồi, em ạ.
- Thật không anh?
- Thật chứ. Em không tin anh à?
- Tin, em tin anh.
- Em bằng lòng làm vợ anh không nào?

Phương vuốt mũi anh giả vờ:

- Không.

Hung xụ xuống:

- Không thật hả em?

Phương cười xòa:

- Chưa gì đã xụ mặt rồi. Anh xụ mặt trông dễ thương ghê vậy.

Hung ôm choàng lấy Phương:

- Gật đầu, anh mới tin.

Phương nhẹ hôn lên trán anh:

- Thưa ông, tôi đồng ý lấy ông làm chồng ạ. Ông về chuẩn bị đi.

Hung siết chặt lấy Phương, anh hét lên:

- Tôi hạnh phúc quá. Tôi hạnh phúc nhất trên đời. Tôi đã lấy được người tôi yêu.

Phương vội bịt miệng anh:

- Trời ơi! Anh làm gì mà hét lên âm ỉ vậy. Người ta nghe được, kỳ chết.
- Anh đang muốn cho cả thế giới biết anh hạnh phúc mà.

Mai Phương ngã vào lòng anh, cả hai ngất lịm trong niềm hạnh phúc vô biên.

Một tháng sau đó, đám cưới của họ được tổ chức ở nhà hàng khách sạn Caraven. Đó là một đám cưới với số lượng khách mời đông vào loại bậc nhất Sài Gòn. Họ chìm đắm trong hạnh phúc lứa đôi, trong

cuộc sống vợ chồng mãi mãi.